Prof. Dr.
Mehmet Ali
TESBİ

yargı yolunda
geçen yedi yıl...

BİR PROFESÖRLÜK ÖYKÜSÜ

Prof. Dr.
Mehmet Ali
TESBİ

yargı yolunda
geçen yedi yıl...

BİR PROFESÖRLÜK ÖYKÜSÜ

Anamur - Kasım 2003

TMMOB
ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI
MERSİN ŞUBESİ YAYINI:3

Kitabın tüm hakları yazarına aittir.İzin alınmadan, kısmen de olsa fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YAZIŞMA ADRESİ

Posta Kutusu: 35

33640 **Anamur / MERSİN**

E-mail: tesmali@ttnet.net.tr.

Tel : 0.324 814 47 88

GSM: 0535 499 20 24

TMMOB

ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI

MERSİN ŞUBESİ

Palmiye Mah. 1211 Sok.

Sait Bey Apt. No: 10/2 **MERSİN**

Tel: 0312 327 97 48

Faks: 0324 326 57 30

E- Mail: mersinzmo@tarim.gen.tr

Kapak ve sayfa tasarımı: Mehmet Ali TESBİ

Baskı: AVCI OFSET

2. Çevre Yolu Okan Merzeci Bul.

208. Cad. No:144 MERSİN

Tel: 0.324 226 36 60 (Pbx)

Fax: 0.324 226 36 64

ISBN 975-288-698-1

Annem Refika TESBİ'nin aziz anısına, öğrencilerime, meslektaşlarıma ve insanlık davasında eğilmeyenlere...

SUNUŞ-1

Üniversiteler, bilimin aydınlık ışığını toplumun sosyo-ekonomik yaşamına taşıma görevini üstlenmesi gereken kurumlardır.

Ülkedeki tüm kaynakların kalkınmaya dönük yeni bir yapılanma için organize edilmesi ve ülkenin kendisini geriye çeken tüm ilişkilerden soyulması, bu görev kapsamındadır.

Kuşkusuz, üretici güçler-üretici ilişkileri sarmalında bu süreç sancılı olacaktır. Üniversitelerin bu sürecin ilerlemesini hızlandırıcı rol oynamaları, bilimin ilerletici etkisini taşıma yeteneklerine bağlıdır. Başka bir deyişle, "bilim üreten" bir yapıya sahip olmaları koşulu ile üniversiteler "ilerici" olabilirler.

Bilim ise özgür ve demokratik ortamlarda, yeterli kaynak ve uygun organizasyonlar ile yeniden üretilebilir bir özellik taşır.

Üniversal eğitim başladığından bu yana, siyasi erk ile üniversite yapıları arasında kuvvetli etkileşimler olmuştur. Siyasi iktidarların üniversiteleri kontrol etme arzusu, aslında dolaylı olarak tüm ülkenin sosyo-politik yaşamına egemen olma isteminin bir yansıması olarak görülebilir.

2547 sayılı YÖK Yasası da, bu yasayı değiştirme girişimleri de, kanımca bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Türkiye'de üniversal eğitim, hem bilim üretmenin ön koşulu olan nitelik ve özelliklere sahip olma, hem de veri koşulların bir yansıması niteliğindeki bilimsel üretim yeteneği açısından,

sorunlu bir yapı sergiliyor.

Eğitim harcamalarının GSMH içinde %2'ler düzeyinde pay alabildiği Türkiye'de, yükseköğretimde okullaşma oranı %18.7 ile dünya ortalamasının birkaç puan üzerinde olmasına karşın, artan üniversite sayısının nicel büyümeye koşut bir nitelik artışı getirmediği açıktır.

Özel vakıf üniversiteleri kamu olanakları ile geliştirilirken, devlet üniversiteleri kan kaybediyor. Demokratik-özerk üniversite yapısına özlem giderek artıyor.

Siyasal iktidarın üniversite yapısına müdahale isteminin çok net olduğu bu süreçte, bilim insanı olmanın sorumluluğu, bu isteme "önce ve koşulsuz" karşı çıkmayı gerektiriyor. Ancak bu alandaki sorumluluğun, üniversite sisteminin verili yapısının ilerici-demokratik-laik bir bakış açısı ile eleştirilmesi ve "aydınlık üretecek yeni bir bilim alanı" oluşturulmasına katkı konulması ile de tamamlanması gerekiyor.

Elinizdeki, meslektaşım Mehmet Ali TESBİ'nin yazdığı "Bir Profesörlük Öyküsü" adlı kitabın ve kitaba konu edilen "somut olayların", bu bakış açısı ile okunması ve yararlı olması dileğiyle.

Gökhan GÜNAYDIN
TMMOB
ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI
YÖNETİM KURULU BAŞKANI

SUNUŞ-2

İlginç bir örnek olarak üniversitede yaşanan olaylara ilişkin gelişmelerin, akademik özgürlük ve eleştiri hakkı kullanılarak, ayrıntılı biçimde ele alınıp değerlendirildiği bu kitap, üniversitelerin sorunlarının had safhaya geldiği ve çözümsüz kaldığı, Yükseköğretim Kurulu (YÖK) – Yükseköğretim Eşgüdüm Kurulu (YEK) tartışmalarının gündemden düşmediği bir zamanda yayınlanıyor. İçinde bilimin ve bilginin özgürce üretildiği, öğretildiği, topluma ulaştırıldığı, eleştiriye ve demokratik denetime açık, çağdaş, toplumsal gelişmeye öncülük eden üniversiteye özlem duyulan, ancak bundan oldukça çok uzaklaşıldığı bir zamanda...

Üniversiteler, 1980 öncesinde yaşanan anarşinin sorumlusu sayılarak disiplin altına alındı. YÖK düzeni de bu gerekçeyle kuruldu. Ancak, yönetsel ve bilimsel özerkliği yok eden otoriter YÖK sistemi, öğretim üyelerinin karar mekanizmalarından dışlanmasına, heyecanlarını ve motivasyonlarını yitirmesine neden oldu. Bu olumsuz gidişe yeterli tepkiyi veremeyen üniversiteler, ortaya çıkan yönetsel ve akademik kargaşa, hukuksuzluk ve adaletsizlik ortamında kan kaybına uğradılar. Üniversitelerdeki tahribat gittikçe derinleşti.

YÖK ve üniversitenin katı yürekliliği ve hukuksuzluğu karşısında, özel bağlamda çekilen acıları ve zorlukları anlatmanın bir yolu olarak kaleme alınan bu kitap bir bütün olarak ele alınıp değerlendirildiğinde, tek amacın, canlı

örnekleriyle üniversite gerçeğini yansıtmak ve kamuoyunu bilgilendirmek olduğu anlaşılmaktadır.

Meslektaşımız Prof. Dr. Mehmet Ali TESBİ'yi, bir bilim insanı olmanın sorumluluğu ile, Türkiye'de üniversite sorunlarını ortaya koymasının yanı sıra, kurum içi mücadeleyi yansıtan, böylelikle bir ilke imza attığını düşündüğüm, bir çırpıda okunacak somut-trajikomik olayları içeren eseri nedeniyle yürekten kutluyorum.

İbrahim YALIN
TMMOB
ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI
MERSİN ŞUBESİ BAŞKANI

ÖNSÖZ

Anı yazmak,
ölümün elinden bir
şey kurtarmaktır.
André GIDE

Bir Profesörlük Öyküsü adı altında kaleme alınan bu kitap, Fransa'nın başta gelen üniversitelerinden birinden diploma almış bir öğretim üyesinin, bilimselliği esas alması, ülkemizin bugününü ve geleceğini hazırlaması gereken bir kurum olan üniversitede yaşadıklarını, karşılaştığı olayları anlatmaktadır. Kitap, üniversitede "akıl " ve "bilim"lerini küçük çıkarlara teslim etmiş "bilim adamları"nın Bizans oyunlarını, neden oldukları çürümüşlüğü, haksızlıkları, üniversiteyi düne göre bugün daha çekilmez hale getirişlerini ortaya koymak için kaleme alındı. Tabii, boyun eğiciliğe karşı çıkarak, medeni cesaret ve eleştiri hakkı kullanılarak...

Kitapta, laik, demokrat, yurtsever ve çağdaş öğretim üyelerinin üniversite şartlarında nasıl ezilmek istendiği; kendi koyduğu kurallara kendisi ters düşen bir anlayış sergilenmeye, anlatılmaya çalışıldı.

Kitapta yer alan, ülkemizdeki "gülmece-arabesk yaşam"ın bir parçası olan olaylar, toplumun lokomotifi olan üniversite denen bir kurumda yaşanan yanlışlıklar açığa vurulmak, kamuoyuyla

paylaşılmak ve bu yolla üniversitenin işlevlerini varlık nedenlerine uygun biçimde yerine getirmesine katkıda bulunmak istendi. Bu nedenle de kişi, yer ve kurum adları bilerek değiştirildi; yayımlanması uygun görülmeyen bölümlere ait yerler "(...)" şeklinde gösterildi. Çünkü burada anlatılan ve bizi ilgilendiren sorun, kişilerle değil, üniversite sistemiyle ilgilidir. Eleştirmenlerin, konunun bu yönüyle ilgilenmesi gerektiğine inanıyorum. Bu çerçevede, üniversitedeki güç tutkusunu ve gerçekleri, bu tutkunun hedefi olmuş bir öğretim üyesinin elindeki bilgi ve belgelerle yansıtmaktan ve kamuoyunu bilgilendirmekten daha doğal ne olabilir ki?

Bu arada belirtmeliyiz ki, eldeki malzemeyi iyi bir şekilde değerlendirmek ve olayları daha iyi kavramak için, bazen ehil olmasa da, sistemin kendi devamlılığı için yarattığı ve yetki sahibi yaptığı, adeta sistemin yerini alan, öğretim üyesinin kavgalıymış gibi gösterilmek istendiği figüran kişilerin ele alınması ve eleştirilmesi de kaçınılmaz olmaktadır. Bu aynı zamanda okuyucuya duyulan saygının bir gereğidir.

...

Gelişme yolundaki ülkelerin beyinleri de, lokomotifleri de üniversitelerdir. Üniversitelere bu özelliği kazandıran da, bilimsel, akılcı, çağdaş, demokratik ve medeni cesarete sahip aydınlar ile tüm akademik kadrolardır.

Tarihsel sürece baktığımızda, Rönesans'ı hazırlayanların bilim, edebiyat ve sanatla uğraşan aydın insanlar olduğu; bunun için üniversitelerin dünyamıza aydınlanmanın kapılarını açtığı görülür.

Hatırlanacağı gibi, dünyada bilimsel gelişmeler reform hareketlerini zorunlu kılmış, karanlık çağın olumsuzluklarının

yerini bilimsel düşüncenin alması yolundaki çabalar yüzyıllarca sürmüş, bu yolda on binlerce insan yaşamını yitirmiştir.

Bilim adamları çok acı çekmiş olsalar da, bugünkü çağdaş dünyanın temellerini atmaktan yılmamışlardır. Bu sayededir ki, Batı dünyası bugünkü uygarlıklarına erişmiştir.

Kısacası, bilim adamı olmak zordur, akademik anlamda değil elbette...

Ülkemizde profesör olmak için, her zaman, fazla bilimsel çalışma yapmaya ve hatta kitap yazmaya bile gerek yoktur. Eğer düzene uygun bir kafanız varsa, "dalkavukluk sanatı"nı iyi biliyorsanız, hele hele "ayak oyunları"nda ustaysanız, en kısa yoldan profesör olabilirsiniz; ama bilim adamı olamazsınız. Bilim adamı olmak için, önce bilgiyi özümsemek, araştırmak, incelemek, yeni bilgiler üretmek ve bunları toplumun yararına sunmak için mücadele etmek gerekir. Her gün eğilip bükülerek ölmektense, yiğitçe mücadele edip bir kez ölmeyi bilmek gerekir. Sonra sevgi gerekir, hoşgörü gerekir. Kısır döngüler içinde bireysel çıkarları bir yana bırakıp toplumcu düşünmek gerekir. Bunu bir ülkenin bilim dünyası gerçekleştirmeyecekse, kimler ya da hangi kurumları gerçekleştirecektir?

...

Ne yazık ki, Türkiye'de tüm yükseköğretimi düzenleyen ve yükseköğretim kurumlarının faaliyetlerine yön veren Yükseköğretim Kurumu (YÖK), yükseköğretimin sorunlarını çözmek yerine, akademik, toplumsal ve siyasal bir sorun haline gelmiş ve zaman zaman da "devlet sorunu"na dönüşmüştür. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in "YÖK ve üniversiteler, demokratikleşme sürecini engelleyici değil, hızlandırıcı kurumlar olmalıdır" demesi, bu bakımdan oldukça anlamlıdır.

İdari yargı organlarına yansıyan davaların önemli bir kısmı YÖK'e ve üniversitelere, başka bir deyişle, YÖK'ün, kendi önerdiği rektörler ve kendi atadığı dekanları ile öğretim elemanı, öğrenci ve üniversite çalışanlarının uyuşmazlıklarına ilişkindir. Ülkemizde üniversite mensuplarının bu denli yargı organlarına başvurması son derece düşündürücüdür. Bu, üniversitelerimizin ve üst kurullarının gerçek anlamda üniversiter kurum ve kurullar olamadığının bir göstergesidir.

YÖK ve üniversitelerin hukuksal alanda sorun yaratır olmalarının başta gelen nedeni, YÖK ve üniversiteleri düzenleyen temel yasa olan 2547 Sayılı Yükseköğretim Yasasında yapılan, izlenmesi gittikçe zorlaşan, aynı kurumda bile zaman zaman değişiklik ve zıtlık gösterebilen uygulamaların yarattığı anlaşmazlıklar ve çatışmalardır.

Bunların sonucu başlayan yargı süreci, zaman ve ekonomik kayıpların ötesinde, yükseköğretim kurul ve kurumlarımız ile mensuplarının birbirine düşmelerine neden olmaktadır. Kanımızca, asıl kayıp da buradadır. İdari yargı organlarına verilen dava dilekçeleri ve savunmalar yakından incelendiğinde, YÖK sisteminin kıyımına uğrayanların, mesleklerinden nasıl soğutulup hukuk savaşı vermek zorunda bırakıldıkları, çektikleri acılar ve üzüntüleri daha iyi anlaşılacaktır.

...

Bir örnek konu olarak, bir profesörlük başvurusu sonrasında gelişen ve yargıya intikal eden gelişmelerin yer aldığı bu kitapta, özellikle, ülkemizdeki üniversite gerçeği, içtenlikle ele alınmaya ve yorumlanmaya çalışıldı. Böylelikle kitabın yazarı da, karanlığa bir ışık tutarak üzerine düşen yükten, bir ölçüde de olsa kurtulduğu inancındadır.

Güçlülerin ve suçluların yanında saf tutanlar, zorbalığa cevaz vermenin utancını taşıyacaklar mıdır; bu, onların kirli bir adam yaftası içindeki ruhlarında asılı duracak mıdır bilemeyiz.

Güç sahipleri üniversiteye bakıp eserleriyle övünebilirler (!). Ancak, bu, geleceğimiz açısından bir tehlike işareti.

Görevini gerçek bilim adamı olmanın sorumluluğuyla yapanlara da şükran ve takdir duygularımızı sunuyoruz.

Eğer, bu öyküde yer alan bilgi ve belgeler, ülkemizde üniversitelerin içine düştüğü duruma neden olan yöneticilerin yanlışlık ve yanılgılarının önlenmesine, üniversitelerin toplumsal işlevlerine kavuşturulması yönündeki çabalara, biraz olsun, katkı sağlarsa kendimizi mutlu sayacağız.

Anamur - Kasım 2003

GİRİŞ

Bir milletin ruhu zapt olmadıkça, bir milletin çalışma ve yapabilme gücü kırılmadıkça, o millete egemen olmanın olanağı yoktur.

ATATÛRK

Üniversite, Demokrasi, Özerklik ve Türkiye

Üniversiteler, toplumsal gelişmenin lokomotifidir; bu nedenle sıradan birer kurum değillerdir.

Üniversite yönetimlerinde bilime yaraşırlık esas alındığı ölçüde, üniversitede üretilen bilim ve teknoloji, verilen eğitim ve öğretim hizmetleri gerçek bir değer taşıyabilir. Bunun için de, üniversitenin, yönetime katılma, demokratikleşme ve saydamlık konularında topluma öncülük etmesi, buna karşılık kişiselliği ve bilim dışı yöntemleri içine taşımaması gerekir.

İnsanları verimli kılmanın yöntemlerini ortaya koyup uygulaması beklenen üniversitenin odaklanması gereken başlıca düşünce ve arayışlar, öğretim elemanlarına huzurlu bir çalışma ortamı yaratma, daha fazla araştırma ve yayın yapma ve daha nitelikli öğrenci yetiştirme yönünde olmalıdır.

Üniversitelerin işlevlerini yerine getirebilmeleri, kurullarını göstermelik değil, gerçek anlamda görev yapacak şekilde

çalıştırılmalarıyla olanaklıdır. Sorunlar, kurullarda bilimsellik temelinde ve demokratik ortamda tartışıldığı sürece daha sağlıklı çözümlere kavuşturulabilir, böylece yönetimlerin yanlış yapma eğilimleri yada yanılma olasılığı önlenebilir.

Üniversite üst yöneticileri, her şeyden önce bir bilim adamı ve çalıştığı üniversitenin bir öğretim üyesi olduğunun, belli bir süre için arkadaşları arasından seçilerek o göreve geldiklerinin, görev süresi dolduğunda asıl görevi olan öğretim üyesi konumuna döneceklerinin bilincini ve sorumluluğunu taşıyacak; kolay ulaşılabilir, herkesi dinleyen ve herkese çalışmayı sevdirebilecek, karşı görüşleri bile saygıyla karşılayabilecek; üniversitenin olanaklarını kendileri ve yandaşları için değil, tüm üniversite için kullanabilecek nitelikte olmaları gerekir.

Bilimselliği temel öğe kabul eden, katılımcı, saydam ve demokratik gelenekleri güçlü olan üniversiteler daha başarılı olmakta ve toplumsal işlevlerini daha iyi gerçekleştirebilmektedirler.

Kimilerine aşırı yetki veren, akademisyen davranışından daha çok, bürokrat davranışlı, sorgulama olanağını ortadan kaldıran ve yetkilerin nesnel biçimde kullanılmasını engelleyici yöntemlerle üniversitelerin yönetilmesi, başarı şansını azaltmaktadır. Dahası, bu tür olumsuzluklar, üniversitenin bir çıkar yuvasına ve koltuk kavgasına dönüşmesine neden olmaktadır.

Kuruluşların kendi mensuplarınca eleştirilmesi, onları kamuoyuna karşı daha duyarlı ve sorumlu duruma getirecek ve daha güçlü kurumlara dönüştürecektir. Aksi halde, eleştiriye açık olmayan kurum ve kuruluşlar, kendileri hakkında nesnel düşünme yeteneğinden yoksun kalır. Oysa, buna en fazla gereksinmesi olan kuruluşlar da yine üniversitelerimizdir.

Türkiye'yi ileriye götürmenin yolu, üniversite gibi çağdaş bir

kurumu, yozlaştırmaksızın, işlevsel duruma getirmekten geçer.

...

Eğitimin kişide yapması beklenen asıl değişiklikler, kişinin bilgi, beceri ve özgüvenini arttırmak, olaylar karşısında tavır koyabilme ve karşı çıkma yürekliliğini sağlamaktır. İnsan kaynakları ancak bu yolla geliştirilebilir.

Doğa ve sermaye etkeninin yanı sıra, eğitim yoluyla insan kaynaklarının geliştirilmesi, ekonomik gelişmenin temelini oluşturmaktadır. Zira, eğitimdeki başarı ile toplumların gelişmişlik düzeyi arasında çok yakın bir ilişki vardır.

Bir ülkede işgücünün niteliklerinin (bilgi ve uzmanlık) eğitim yoluyla geliştirilmesi, sermaye ve teknoloji birikimini hızlandırır, mal ve hizmetlerin verim ve üretimini artırır. Bununla birlikte, ülkelerin gelişmişlik düzeylerine bağlı olarak eğitim sistemlerinin yetiştirdiği bireylerin nitelikleri genelde birbirinden farklıdır. Gelişmiş demokratik rejimlerin eğitim sistemlerinde, özgür düşünceli ve sorgulayan birey yetiştirmek çabası ağır basarken, azgelişmiş ülkelerde, büyükler her şeyi iyi bildiklerinden (!) gençler teslimiyetçi bir ruhla yetiştirilir; dolayısıyla bu ülkelerde demokrasinin gelişmesi ve yaşaması da zorlaşır.

Özgürce bilim yapmak çağdaş üniversitenin varlık nedenlerinin başında gelir. Demokrasi olmadan özgürlük kavramının bir anlamı yoktur.

Üniversite içi demokrasinin, eğitim-öğretimde, araştırma ve yayımda, düşünme ve anlatımda insana en üst düzeyde değer veren ve onun yeteneklerini geliştirmesinde önünü açan, ülke demokrasisinin gelişmesine, örgütlenmeye, katılımcılığa ve dayanışmaya öncülük eden nitelikte olması gerekir.

Demokrasi ve özgürlük olmadan bilimin gelişmesi ve

dolayısıyla üniversitelerin işlevlerini yerine getirmesi beklenemez.

Göreli doğrular ve yanlışlar ancak özgür bir ortamda tartışılarak ortaya çıkabilir.

İnsanın kendi düşünce ve istenci yönünde karar verebilme gücü ve hakkı ile gerçek bilgi üretebilmesi, bilgiyi üretime dönüştürebilmesi de ancak özerk, demokratik ve özgür yapıya sahip kurumlarda olanaklıdır.

Kuşkusuz, üniversitelerin büyük tutarları bulan parasal gereksinimini kendi kendine karşılamasının olanaksızlığından dolayı devlet üniversiteye yardım eder. Böylelikle, kaçınılmaz olarak, üniversiteyi denetimine alır. Bu, bir bakıma, üniversitelerin gerçek sahibi olan topluma karşı gösterilmesi gereken sorumluluğun bir gereğidir. Dolayısıyla dünyada tam anlamıyla mali özerkliğe sahip bir üniversiteden söz etmek mümkün değildir. Bununla birlikte bugün genel anlayışa göre, mali yönden özerk üniversite, bütçesini devletin denetimi çerçevesinde serbestçe yapar ve yönetir. Dolayısıyla üniversite mali yönden tüzel kişiliğe sahiptir. Yine bu çerçevede öğrenci kayıt ücretlerini, sınav ve diploma harçları ile aldığı bağışları kendi öz varlığına ekler.

Üniversite özerkliğinin geleneksel kurumsal tanımında ise sahip olduğu iç demokrasi (yöneticileri seçimle belirleme, öğretim üyelerini bağımsızca seçme, ders programlarını düzenleme, öğrenci kabulü, mezuniyet koşulları, araştırma vb. konularda karar verme yetkisi) başta gelen ölçütlerdir. Aksi durumda, yönetsel özerkliğin olmadığı bir üniversitede bilimsel özerklikten (gerçekleri her koşulda endişesiz ve korkusuz anlatabilme) bahsedilemez ve bu koşullarda bilim adamının gerçeği araştırması mümkün değildir. Dolayısıyla bilimin gelişmesi için özerkliğin anlamı ve önemi ortadadır.

Bununla birlikte, üniversitede, bilimsel hava ve akademik ruh (kişilerin olgunluk, yetenek, bilgi, beceri, karakter ve etiksel nitelikleri vb.) yoksa, özerkliğin, amaca uygun kullanılmayacağı, daha açıkçası kötüye kullanılacağı; üniversite organlarının kimi sorumsuz kişilerin eline geçeceği, onların kişisel istek ve çıkarlarına hizmet edeceği, bunları önlemek için de devletin üniversiteyi korumak zorunda kalacağı ayrı bir gerçektir.

Türkiye'de yetkinin tümüyle üst makamlarda olması, yönetsel ve akademik konularda astların sürekli üstlere bağımlı kaldığı bir yönetim yapısı (merkeziyetçi yapı), deneyimler de göstermiştir ki, bilimsel özerkliğe kendiliğinden bir sınırlama getirmektedir.

Öte yandan, üniversite, yönetsel özerkliğe sahip olsa bile, sonuçta bir kamu hizmeti yürütmektedir. Bu hizmetlerinin çerçevesi, ülkenin işgücü planlaması ve ulusal eğitim politikasıyla örtüşmesi gerekir. Bu bakımdan üniversitenin yürüttüğü kamu hizmetlerinin çerçevesini tek başına kendisinin belirlemesi de elbette düşünülemez.

Üniversite özerkliğini (yöneticilerini seçme hakkını) savunanlar, üniversiteyi siyasetin ve katı ideolojilerin etkisinden, dolayısıyla partizanca kadrolaşmalardan korumak düşüncesindedirler. Ama, seçime rağmen üniversite katılımcı, saydam, paylaşımcı ve verimli çalışamıyorsa, liyakati ön plana çıkaramıyor, kendi kaynaklarını artıramıyor ve bunları sağlayacak iç ve dış denetim mekanizmalarından yoksunsa, siyasal erke tamamen bağımlı kalacaktır. Böyle bir durumda- seçimle gelmiş bile olsa- bu tür yönetici ve organlar eliyle üniversitelerin yönetilmesi, akademik özgürlüklerin kullanılmasında yeterli güvenceyi sağlamaktan uzak kalmakta ve sonuçta çağdaş üniversite yaratılamamaktadır.

...

Ülkemizde 1981 yılında yürürlüğe konulan 2547 sayılı Yükseköğretim Yasasına karşı çok ciddi eleştiriler vardır. Bunun gerekçesi, üniversitelerde demokratik yönetimin, yönetsel özerkliği ortadan kaldırılması ve otoriter yönetime doğru kaymaların başlamasıdır.

Bu çerçevede yapılan değerlendirmelere göre de, YÖK başlı başına merkezi bir baskı organıdır. YÖK Yasası en üst yöneticiye mutlak yetki vermekte ve verilen bu yetkileri keyfiliğe dönüştüren yönetim anlayışı yükseköğretim düzenine hakim olmaktadır. Rektörleri seçimle gelmiş ve sonradan atama yoluyla tekrar görevlendirilmiş üniversitelerdeki yöneticiler, salt atama yoluyla görevlendirilen yöneticilere kıyasla daha çok önderlik davranışı gösterebilmektedirler. Böylece, iş görmenin, kişisel başarıya bırakılması yerine, ekip çalışmasıyla gerçekleştirilmesi, üniversiteyi tüm kişi ve birimleriyle işler hale getirebilmektedir.

YÖK'ün, Cumhuriyetimizin bir kurumu olarak, Anayasanın 2. maddesinde belirtilen, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, demokratik, laik ve sosyal olma niteliklerini içerecek şekilde yeniden düzenlenmesi gerekir.

Ülkemizde bugün üstün yetenekli ve yabancı dil hakimiyeti çok iyi olan öğrenciler, mezuniyetlerinden sonra üniversitede çalışmak istememektedirler. Akademik ve idari özerkliğin sona erdiği mevcut üniversite anlayışı ve bilim adamlarımızın içinde yaşadığı zor bilimsel çalışma koşulları, ücretlerin yetersizliği bunun başlıca nedenleri olarak özetlenebilir. Oysa, ülkeler, bilimsel çalışmalara verdikleri önem düzeyinde dünya sıralamasında hak ettikleri yerleri almaktadırlar.

Bilimsel ölçütlere önem vermeyen, çifte standart uygulayan,

liyakat yerine sadakati ön planda tutan, yetişmeleri için büyük emekler verilen öğretim üyelerini motive edemeyen ve hatta onlardan kimilerine, keyfi olarak, eziyet edip onnları bunaltmayı marifet sayan yöneticilerin elinde, üniversitenin geldiği nokta, kişisel çıkarlar için üniversitenin kullanılmasıdır. Oysa, üniversitede her türlü sorunun çözümü bilimsel ölçütlerin geçerli kılınmasıyla olanaklıdır.

Üniversite, ülkede hukukun ve demokrasinin gelişmesinde de öncü ve örnek bir kurum olmak zorundadır. Bu nedenle üniversitelerde rektörlük gibi bir makam, tamamen, rektör olan kişinin inisiyatifine ve sınırsız yetkiler kullanmasına bırakılmamalıdır.

Demokratiklikten uzak, saydam olmayan yönetimsel yapı içindeki üniversitelerde, gerek akademik unvanların elde edilmesinde ve gerekse akçalı konularda zaman zaman ortaya çıkan kötü kokular, "yüce değerler"in arkasına sığınılarak örtülmeye çalışılır.

Üniversitelerdeki kısır çekişmelerin ve her türlü kavganın önüne, ancak bilimsel ölçütlerle geçilebilir. Kavga, daha iyi bilim üretme, daha iyi eğitim-öğretim verme kavgası olmalıdır.

Sonuç olarak, genel görüntüsü içinde, bugünkü yapısıyla, merkeziyetçi, hoşgörüden uzak, katı, bilimi önceliğe oturtamayan bir sistemde, siyasi komiserlik anlayışıyla üniversitelerin yönetilmesi, üniversitelerde hukuku, saydamlığı, liyakati ve adaleti devre dışı bırakmıştır.

Üniversitenin, toplumsal gelişmeye arzulanan katkıyı sağlayabilmesi için yapılması gereken, eğitimin bir bütünlük içinde, aklın ve bilimin gösterdiği yolda yeniden planlanmasıdır.

Türkiye'de Üniversite Sorunu ve Rektörlük Seçimleri

Bugün üniversitelerin keyfi yönetilmesinin, akademik çevrelerde ve toplumun büyük bir kesiminde ciddi huzursuzluklara neden olduğunu herkes bilmekte ve elinizdeki bu kitapta anlatılan Ali Yılmaz gibi bazıları da bizzat yaşamaktadır.

YÖK'ün ve üniversite sorunlarının temelinde, 1980 öncesi olaylarla yüklü üniversiteleri dikkate alarak, olağanüstü bir dönemde ve o dönemin koşullarından etkilenerek hazırlanmış olan, ancak zamanla üniversite sorunlarının çözümünü zorlaştıran, çağdaş anlamda yükseköğretimi geliştiremeyen, bazı kişilere aşırı yetki veren, sorgulama olanağını ortadan kaldıran ve yetkilerin nesnel biçimde kullanılmasına engel olan; akademisyen davranışından ziyade, bildik bürokrat davranışlı ve hoşgörüden uzak, merkeziyetçi ve önceliği bilime veremeyen bir yönetim anlayışının yattığı görüşü toplumda yaygın kanıdır.

Bu durum, geç de olsa, YÖK'ün ve üniversitelerin, nesnel-bilimsel anlamda sorgulanmasını toplumsal bir sorumluluk ve zorunluluk durumuna getirmektedir.

Her il'e üniversite açma düşüncesi; iyi bir seçim ve değerlendirme yapılmadan yurtdışına öğrenci yollanması sonucu önemli bir kaynak harcandı. Özel vakıf üniversitelerine devlet desteği esirgenmedi, ama başarılı devlet üniversitelerinin ödenekleri kesildi. Özendirilmek bir yana, olarda liyakat göz ardı edildi, bilim adamları bilim adamı olmanın hazzını yaşayamaz

hale geldi ve bu öğretim üyeleri özel üniversitelere yönelmek zorunda kaldı. Üniversiteye demokrasi çok görülüce, bu kurumlar çekildi. Üniversitelerde demokrasi neredeyse kalktı. Öğretim üyeleri ve yöneticileri, ülke sorunları yerine, kişisel sorunlarla ve birbirleriyle boğuşarak zaman kaybetmeye başladı. Kısacası; devlet üniversitelerinde uzun zamandır yaşanan çok yönlü aşınma, toplumsal gelişmenin lokomotifi konumundaki bu gözde kurumları akademik ve ekonomik yoksulluğa itti.

Üniversiteler, ülkemizin, yetişmeleri için çok emek verilen, çok yatırım yapılan öğretim elemanlarına huzur dolu bir çalışma ortamı yaratarak, gelişmiş ülkelerde olduğu gibi "Daha fazla araştırma ve yayın nasıl yapılır? Daha iyi öğrenci nasıl yetiştirilir?" düşüncesine ve arayışına odaklanmalıdır.

Bu noktada önce üniversite yöneticisi olarak bir rektörde olması gereken temel niteliklere değinelim:

Üniversite rektörü ve üst yöneticileri, her şeyden önce, çalıştığı üniversitenin bir öğretim üyesidir. Bu göreve, belli bir süre için arkadaşları arasından seçilerek gelmektedirler. Görev süreleri dolunca yine öğretim üyesi konumunda olacaklardır. Bu nedenle rektörlük görevi, gerçek bir akademisyen için ikinci sırada yer alan bir görev olmalıdır.

Başta rektörler olmak üzere, üst yöneticiler bu bilinç ve sorumlulukla hareket eder ve yönetsel görevleri süresince düzenli bir şekilde ders vermeye devam ederlerse, gönül rahatlığıyla, rektörlük görevleri bitince anabilim dallarındaki (kürsülerindeki) yerlerini alabilirler.

Bazen, rektörün ve üniversite üst yöneticilerinin, öncelikle akademisyen olduklarını unutup kendilerini profesyonel (o işi para karşşılığı yapan) yönetici olarak görmelerinin faturasını, yapılan birçok iyi işe karşın, yine de önce temsil ettikleri kurum

ve toplum öder. Çünkü, böylesi zihniyetteki yöneticiler, kendilerini ulaşılması zor insanlar konumuna getirirler. Her düzeyde öğretim elemanını dinlemekten ve onların görüşlerini almaktan uzak kalırlar. Bu bakımdan çevrelerine, akıllı, birikimli ve saygın adları toplayabilmeleri olanaksızdır.

Üniversite yönetimlerine yakışan, herkese çalışmayı sevdirecek, herkese fırsat yaratacak, olanaklarını tüm üniversite ve bilim için kullanabilecek niteliklere sahip olmaktır. Ülkenin geleceğini hazırlaması istenen üniversitelerin yöneticileri, bu niteliklere öncelikle sahip olmayacak da hangi kurumlar sahip olacaktır?

Yüksek Öğretim Yasasının bütün yetkileri rektörde toplayan cazibesine kapılarak, yönetsel erki, değişik düzeylerdeki yönetici ve kurullarla paylaşamayan, öncelikle bir akademisyen olduğunu unutan ve öğretim üyeleriyle arasındaki mesafeyi giderek açan bir üniversite rektörü ve üniversite üst yöneticileri, zamanla, liyakate (işin ehli olmaya) önem verme ve bunu adil bir biçimde değerlendirme yerine, öğretim üyelerini kapıkulu olarak görmeye, insanları küstürmeye, azarlamaya, dışlamaya ve cezalandırmaya başlar. Doğal olarak, işe yanlış başlayan yönetim yalnızlaşır, yalnızlaştıkça, yapılan yanlışlıkları başka yanlışlarla düzeltmeyi dener ve işler gittikçe sarpa sarar...

Buna karşın, görevini bilim adamı olmanın ve hukukun üstünlüğünü ön planda tutan çok değerli bilim adamı rektörlere ve üniversite yöneticilerine, takdir duygularımızı sumaktan ve saygı duymaktan öte söyleyecek bir şeyimiz olamayacağını da burada özellikle belirtmek isteriz.

Gelelim rektörlük seçimlerine.

Gerçekte bu bir seçim değil, altı rektör adayının belirlenmesidir. Bunlardan en çok oy alanı da her zaman rektör atanmaz; herhangi biri rektör atanabilir. Bir iki adaydan fazlası,

rektörlük yetkilerinin cazibesi nedeniyle ve "belki tutar" mantığıyla hareket edenler ile gerekli altı adayı tamamlamak için usulen aday gösterilenlerdir.

Yürürlükteki YÖK sisteminde rektör, kendisine verilen çok geniş yetkilerle üniversitenin adeta "kral"ıdır. Bu nedenle rektörlük koltuğunun dayanılmaz bir çekiciliği vardır. Artık rektörlük gibi çok önemli bir makam, "hukuk devleti"nde rektör olan kişinin, varsa yoksa iyi niyetine kalmıştır. Bir başka anlatımla, rektör, artık kendine göre düzenleyecektir üniversite politikasını.

Rektör, sahip olduğu olağanüstü yetkilerle, seçimlerde sırf oylarını artırmak için, hiçbir kurulun kararını beklemeden yardımcı doçent kadrosu verebilir, doçent kadrosuna atama işlemi başlatabilir. Siz bu kadrolara atanmaya daha ehil bir aday da olsanız, hukuken hiçbir şey yapamazsınız; yapmaya kalkışırsanız belki işinizden bile olabilirsiniz. Yani rektör, kimseye sormadan, istediği kişiyi atayabilir, kimi durumlarda şöyle ya da böyle cezalandırabilir ya da bir şekilde işinden edebilir. Tüm kadrolar rektörün emrindedir. Rektör, demokratik davranmakta ya da hukuka uymakta son derece keyfidir. Bu arada, seçim nedeniyle birçok üniversitede personel (öğretim üyeleri ve diğerleri), kimi zaman, üniversitelerin bilimsellik temeli bir tarafa itilerek, siyasi renklerine, ideolojik görüş ve tutumlarına göre kıyasıya bir yarışa tâbi tutulur ve gerçek bir seçim süreci bile yaşanır. Hatta, kendilerini anlamsız bir kavga ve kamplaşma içinde bulan kimi öğretim üyeleri, şu ya da bu adayın yanında görünmemeye de çalışırlar.

Daha sonra, siyasi karar mercileri, adaylar arasından istediklerini rektör olarak atar. Kimi zaman, devletin güncel politikası ve kararına göre, bunlar arasından ayıklama yapma zorunluluğu da doğar tabii. Seçimle de olsa işbaşına gelenleri

ve layıkıyla rektörlük yapabilecekleri bir tarafa bırakırsak, rektörler, rektörlüklerinin temelinde oy olduğu için, atamalarda genelde doğal olarak kendi yandaşlarına öncelik verirler; atamalarda liyakati (işin ehli olmayı, yaraşırlığı) göz ardı ederler. Bu da, üniversitelerde yeni kavga ve kamplaşmaların baş nedenidir. Oysa bütün bunların önüne bilimle geçilebilir. Ancak, uygulamalarda görünen o ki, bilimsel düşünce, tutum ve davranışın yerine, genelde, rant paylaşımına ve siyasal tutumlara ilişkin sert kararlar öne çıkmaktadır.

YÖK, biraz demokratik davranış gösterip en çok oy alan üç adayı Cumhurbaşkanının onayına sunsa da, sorun, rektörün yine olağanüstü yetkileri nedeniyle devam edecektir.

Ayrıca, dekan, bölüm ve anabilim dalı başkanı seçimleri de var. Mevcut koşullarda, dekanlar, rektörlerin önerisi üzerine, üç aday arasından Yükseköğretim Kurulu tarafından; bölüm başkanları, anabilim dalı başkanlarının görüşü alınarak dekanlar tarafından; anabilim dalı başkanları, öğretim elemanlarının seçimi ile dekanlar tarafından atanmaktadırlar.

Rektörlerin çok güçlü konumu nedeniyle senato ve üniversite yönetim kurulunda da çok ciddi bir merkeziyetçi ilişki vardır. Dekanlar ve fakülteler, rektör karşısında çok güçsüzdürler. Örneğin, rektörün iradesine karşın, bir dekanın atanması pek olanaklı değildir.

1980 öncesi, "anabilim dalı" (o zamanki adı "kürsü") başkanı seçimi, fakültenin tüm öğretim üyelerinin oy kullandığı fakülte kurulunda yapılıyordu. 1980 sonrası, bir süre, anabilim dalı başkanına atama ile görev verildi. Bu arada kendi kendini dekan ve/ veya anabilim dalı başkanı atayan rektörlere bile rastlandı.

Mevcut koşullarda, anabilim dalı başkanı seçilen kişi, bazen, koltuğunu koruyabilmek ve dilediği gibi anabilim dalını

yönetebilmek için, bilimsellikle örtüşmeyen, anabilim dalının bölünmesine kadar varan olağan dışı yol ve yöntemlere başvurabilmektedir. Örneğin, bazı yardımcı doçent atamaları (ki atama için doktora-tıpta uzmanlık-almak yeterli ve bunun için zaman sınırlaması yoktur) sadece oy sağlama amacıyla yapılabilmektedir. Bu oy hesabı politikasına, dekan ya da rektör de başvurmakta, anabilim dalının görüşü alınmadan, bazı uzmanların önü kesilerek, seçilen kişilerle ve antidemokratik bir yöntemle, anabilim dalı yönetimi değiştirilmektedir.

Demokratik ve saydam olmayan bir idari yapı içinde, gerek akademik unvanların elde edilmesinde ve gerekse akçalı konularda hiç hoş olmayan kokular zaman zaman çevreye de yayılır.

Doğal olarak, bu durumda, "fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür" olmayan öğretim üyelerinin, Atatürk'ün istediği niteliklerde bir gençlik yetiştirmesi de olanaklı değildir.

Gelişmekte olan ülkelerde, ne yazık ki, demokrasinin vazgeçilmez öğesi siyasi partiler, politik amaçlarını gerçekleştirmek için her zaman eğitim-öğretim kurumlarını kullanmaya ve onları politikalarına alet etmeye çalışırken, bu örgütlerde kendisini yetersiz gören yöneticiler de, konumlarını koruyabilmek için politikacılarla işbirliği içine girmeyi yeğlerler. Yetersizlik; tarafsızlık ve eşitlik sağlamayınca, eğitim-öğretim kurumlarında bunun doğal sonucu olarak imkân ve fırsat eşitliği de ortadan kalkar.

Gelişmiş toplumların gelişmiş üniversitelerinde, yüksek standartlara ulaşmış bilimsel etkinliklerin yarışma ortamı içinde tutulabilmesi, bilimin karakterindeki nesnelliğin her şeye egemen olması, siyasal ya da başka baskılara fırsat vermez. Bu da, öğretim üyeleri için asıl güvenceyi oluşturur.

İsterseniz, çoğu işimizi "Amerikan"ca yapmaya çalışırken,

Amerikan usulü rektör atamanın nasıl yapıldığına bir göz atalım ve bundan kendimize bir sonuç çıkarmaya çalışalım:

"Görev başındaki rektörün sözleşme süresi sona ermeden belli bir süre önce, atamayı yapmış olan kurum ya da rektör, görevin sürmesini isteyip istemediklerini karşılıklı bildirir. Ya sözleşme uzatılır ya da yeni rektör aday(lar)ını arama süreci başlatılır. Bu görev, "arama komitesi"ne verilir. Rektör arandığı haberi, öğrenci birlikleriyle, öğretim üyesi ve çalışan örgütlerine, mezunlar derneğine, siyasi partilere, sponsorlara, vakıflara, yerel hükümete ve belediye temsilcilerine, saygın vatandaşlara, emekli devlet adamlarına, ilgili basın-yayın çalışanlarına, bilim ve araştırma kurumlarıyla, meslek kuruluşlarına duyurulur. Varsa, adaylarını, bildirmeleri istenir. Aday adaylarının gelmesiyle birlikte komitenin inceleme, değerlendirme süreci başlar. Yüzlere, bazen binlere varan aday adayı listesi, elene elene, üç-beş ay içinde, 5-10 kişiye indirilir. Arama komitesi bu küçük listeyi mütevelli heyete sunar; "Hangisi seçilirse, yeni rektör ilgili kurum ve kişilerin büyük desteğiyle göreve başlayacaktır" güvencesini verir. Seçilen aday, "seçilmiş rektör" (president elect) ilan edilir. Görevden ayrılacak rektör ile yeni seçilmiş rektör bir süre birlikte çalışarak görevi devir teslim ederler. Ayrılan ve yeni atanan rektörlerin "veda" ve "hoş geldin" törenleri birlikte yapılır. Akademik hayat böylece sürer gider. Çalışanlar bazen hissetmeyebilirler rektörün değiştiğini. Yetkiler ve sınırlar bellidir. Süreklilik esastır, temizleyicilik değil." (Bozkurt Güvenç, Cumhuriyet gazetesi, 21 Temmuz 2000).

Bu durumda üniversitelerimizin sorununun, "seçim" sorunundan çok, bir zihniyet ve bu zihniyeti egemen kılan sistem sorunu olduğu söylenebilir.

Kamuoyunu aydınlatmak, her düzeyde toplumsal soruna gerçekçi, doğru ve demokratik çözümler üretmek, çağdaş

toplumun yaratılmasına yardımcı olmak gibi görevleri de olan üniversiteyi, eğer demokratikleştireceksek, üniversitelerimizde hukuku üstün kılacaksak, kısacası üniversitelerimiz, toplumsal gelişmemizin önünü açacaksa, yaşanan deneyimleri dikkate alarak ve sistemi tümüyle gözden geçirerek, planlamacı, katılımcı, saydam, geleceğe uygun yeni bir yükseköğretim politikası çerçevesinde, üniversiteleri, rektör seçimleriyle ve tüm kurullarıyla birlikte ele alıp yeniden yapılandırmak ve bunun için de öncelikle konuyu bütün boyutlarıyla tartışmaya açmak kaçınılmazdır.

Atatürk Türkiye'sini korumanın ve ileriye götürmenin yolu, üniversite gibi çağdaş bir kurumun önünü açmaktan geçmektedir.

YÖK mü, YEK mi?

Son zamanlarda ülkemiz gündeminin baş sıralarından birini yine üniversite konusunun oluşturduğunu görüyoruz. İlk bakışta bundan, ülke sorunlarının çözümü için eğitime ve yüksek öğretime öncelik verildiği gibi bir sonuç çıkarmak olasıdır.

Hükümetin "acil eylem planı"nda yer alan "Yükseköğretim Yasası Tasarısı Taslağı", Yükseköğretim Kurulu'nun (YÖK) Yükseköğretim Eşgüdüm Kurulu'na (YEK) indirgenmesini ve yetkilerinin önemli bir bölümünün Üniversitelerarası Kurul'a (ÜK) ve üniversitelere devredilmesini öngörmektedir.

YÖK sistemi değiştirilmeli mi, değiştirilirse YEK sistemi çare olacak mı?

Uygarlığı bugünkü düzeyine getiren de, çağımızın en büyük gücünün de bilim ve teknoloji gücü olduğu tartışma götürmez.

En üst eğitim ve araştırma kurumu olarak üniversiteler, toplumsal aydınlanmayı sağlayan, bilim ve tekniği geliştiren, bilimi ve tekniği toplumsal yarara dönüştüren kuruluşlardır. Bu bakımdan toplumsal gelişmede üniversiteler lokomotif görevi görürler.

Gözlemci, düşünür, araştırıcı, sorgulayıcı nitelikleriyle üniversitelerin öncü gücü olan bilim adamları, yaşamı kolaylaştıran kuramları (teorileri), teknikleri ve yöntemleri geliştiren, felsefesi ve dünya görüşü geniş, sorun çözen (maddi ve manevi) insanlardır.

Bu özellikleriyle üniversiteler saygın kurumlardır; bilim adamları da saygın kişilerdir.

Ancak, bu yönde her şeye karşın görevini bilim adamı

olmanın ve hukukun sorumluluğuyla yürüten değerli bilim adamı rektörlerin ve üniversite yöneticilerinin var olduğunu kıvançla görmekle birlikte, şu anki üniversiter sistemimiz mercek altına alındığında, ne yazık ki büyük ölçüde, olması gerekenlerle bağdaşmayan, kendi içinde kavga eden ve kendiyle uğraşan, maddi gücü zayıf, geleceğe yönelik bilimsel programı ve hedefleri olmayan kurumlar haline geldiği görülecektir. Böylesi bir ortam, öğretim üyelerinin niteliklerinin aşınmasını ve varlık nedenleriyle ters düşen bir konuma indirgenmesini de beraberinde getirmiştir.

Eğer toplumda bir şeyler iyiye ya da kötüye gidiyorsa, bunun nedeninin yine üniversite olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Basındaki haber ve yorumlarda, iktidarın sözü edilen yasa taslağında bilimden ne anladığını ortaya koymadığı, gerçek niyetinin üniversitelerde şeriatçı örgütlenmeyi sağlamak olduğu...vb., daha birçok eleştirel yönün bulunduğu ve yasa taslağının her haliyle aceleye getirildiği yer almıştır.

Tasarıya karşı çıkan kimi çevreler de, üniversitelerimizin önemli sorunlarını, akademik personel maaşının yetersizliği, akademik ve idari kadro sıkıntıları, araştırma projelerine mali destek yetersizliği, fiziksel donanımın eksikliği vb boyutuna indirgemiştir.

Nedense üniversitelerde yaşanan ilginç ve garip olaylar, toplumun değer yargıları üzerine düşen gölge ve giderek artan toplumsal bozulma ve tehlike göz ardı edilmektedir.

Oysa, toplumsal çıkarlar doğrultusundaki politikaların oluşturulması ve uygulanması, eğitim sistemindeki ikilemlere son vererek eğitim kalkınmasını en üst düzeyde gerçekleştirmekle olanaklıdır. Bunda da temel etmen, eğitilmiş, düşünen, araştıran ve üreten özgür insandır. Bu aynı zamanda demokrasiyi yaşatmanın ve geliştirmenin yoludur.

Aydınlanmanın kaynağı olan bilimin gelişmesi ancak laik, demokratik ve özerk bir üniversite anlayışıyla olasıdır. Aklın ve bilimin öncülük etmediği, eğitim kalkınmasını en üst düzeyde gerçekleştiremeyen ülkelerin başlarına gelenler bilinmekte ve görülmektedir. Bu bakımdan yükseköğretim reformu, iktidar tartışmalarının ötesinde, oldukça önemli toplumsal bir konudur.

Toplumsal sorumluluğumuz bizi, mevcut YÖK ve üniversite sistemini nesnel ve bilimsel bağlamda açık yüreklilikle sorgulamaya yöneltmektedir.

Çağdaş anlamda yükseköğretimi geliştirmek bir yana, üniversite sorunlarının çözümünü zorlaştıran, kimi kişilere aşırı yetki veren, sorgulama olanağını ortadan kaldıran ve yetkilerin nesnel biçimde kullanılmasına engel olan, anti-demokratik, aşırı merkeziyetçi, bilime öncelik veremeyen bir YÖK ve üniversite sistemi, ülkede bilimsel gelişmenin, çağdaş eğitim ve araştırmanın önünde en önemli engel haline gelmiştir.

YÖK sistemi, görünen o ki, döner sermaye gelirlerini bölüşme kolaylıkları, atamayla rektörlük, dekanlık vb. konularda görev kapmak isteyenlerin istemleri konusunda belki başarılı (!) olmuştur; ancak, demokratik ve özerk üniversiteyi unutturmuş ve üniversiteleri yozlaştırmıştır.

Bugün üniversiteler o hale gelmiştir ki, eğer yaşanan yanlış, ilginç ve garip olaylara itiraz edecek bir öğretim üyesi ortaya çıkarsa, ona "haddi bildirilmekte"dir. Ülkemizin bugününü ve geleceğini hazırlaması gereken üniversitenin öğretim üyelerini ve öğrencilerini bu anlayışla yetiştirmesi, ülkemiz için en büyük tehdittir.

Üniversiter sistemin yasal çerçevesi şüphesiz çok önemlidir. Ancak, kanımızca, üniversite sistemimizdeki açmaz, bir yasal sorundan daha çok, akıl, ahlâk, hukuk kültürü ve yurttaşlık sorumluluğu gibi niteliklerle ilgilidir. Bu niteliklere sahip,

günübirlik çıkarları peşinde koşmayan yöneticilerin kötü yasalarla bile görevlerini başarıyla yapabildikleri bilinmektedir. Üniversiteleri, böylesi trajik duruma getirilen bir ülkenin içten çökertilmesi mümkünse de, ülkemizde bu başarılamamış ve ülkemiz bağımsızlığını koruyabilmiştir. Bu, kuşkusuz, Kurtuluş Savaşımız sonrası başlayan Atatürk ve onun eseri Cumhuriyetin aydınlanma geleneklerinin yaşatılabiliyor olmasındandır.

Üniversiteleri açmaza sokan ve kalitesini düşüren temel sorunların başında, çoğu kez bilimsel ölçütlere dayandırılmayan, rektörlüklerce, üniversiteleri siyasal ve ideolojik hesaplarda, hısım-akraba ve ahbap-çavuş ilişkilerinde arpalık olarak kullanmaya yönelik personel politikası bulunmaktadır.

Mevcut YÖK yasası, rektöre "kral" yetkisi vermiştir. O istemediği taktirde lisansüstü öğrencisi, araştırma görevlisi, yardımcı doçent, doçent ve profesör olmak neredeyse olanaksızdır. Arada bir, rektörün her türlü ve her düzeyde engellemelerine rağmen yıllarca süren yargı süreci sonunda hakları iade edilmek zorunda kalınanlar da bunun istisnasıdır.

Rektörün göreve başlama sürecinde, rektör adayı iken aldığı destek karşılığı, verdiği sözler gereği, üniversitede akademik kadro kullanımı ağırlık kazanır. Rektör seçimler sonunda en çok oyu almadan atanmışsa, üniversite politikasını tamamen kendi kişisel çıkarlarına göre, başka bir deyişle, gelecek seçimlerde en çok oyu garantilemek ve "profesyonel yöneticiliğine" devam etmek için düzenleyecektir. Tabii bu politika kimi zaman "işin suyunun çıktığı" üniversitelerde kamuoyu baskısıyla tutmayabilir de.

Hakkıyla rektörlük yapanları bir tarafa bırakırsak, rektörlerin, rektörlüklerinin temelinde oy olduğu için, atamalarında liyakati

göz ardı ederek kendi yandaşlarına öncelik vermesi kaçınılmazdır. Böylece, bilimsel düşünce, tutum ve uygulamaların yerini artık sert siyasal tutum ve davranışların alması yaygınlaşmaktadır.

Rektörlerin "kral" yetkisiyle donatılması nedeniyle üniversite senatosu ve yönetim kurulu da rektör karşısında güçsüzdür. Böyle bir yönetim anlayışı, öğretim üyelerini kapı kulu olarak görmeyi, onları dışlamayı, cezalandırmayı ve çarçur etmeyi de beraberinde getirmektedir.

Yükseköğretim sisteminin içinde giderek artan bir öneme sahip öğretim görevliliği görevlendirilmelerinde, yasanın emredici hükmü ("kendi uzmanlık alanlarındaki çalışma ve eserleri ile tanınmış kişi" olma) yok sayılarak sıradan insanlar görevlendirilmektedir. Bu sıradan kimselere bazen ilçelerdeki yüksekokulların yönetimi emanet edilebilmekte; bir doçent ya da profesör, yasayla ve bilimsel anlayışla örtüşmeyecek biçimde, sırf rektör öyle istediği için, bu tür kişilerce yönetilen yüksekokullarda görevlendirilebilmektedir. Böylelikle, bilim üretme yarışı, akılcılığın ve bilimsel ahlâk kurallarının dışına taşırılmaktadır. Sonuçta yasalara aykırı, kimilerini ödüllendiren, kimilerini cezalandıran bu uygulama yükseköğretimin niteliğini düşüren bir başka önemli nedeni oluşturmaktadır.

Üniversite kavramı yok edilirken atılan "niteliği yükseltme" nutukları, çoğu kez, rektörün beğeni ve değerlendirmelerine tutsak edilen üniversitede saydamlığı ve "astığı astık, kestiği kestik" uygulamalarını ört-bas etme çabasıdır. İyi niyetli ve günlük çıkarları peşinde koşmayan bir rektörün, üniversiteleri yükseltecek politikaların, öğretim elemanlarının akademik yönden daha üretken olmalarını sağlayacak koşulları yaratacak politikalar olduğunu bilmemesi mümkün değildir. Hal böyle olunca, yani o makamlara getirilmenin amacı olan ülkeye

hizmet etme unutulunca, bundan ülke zarar görmektedir.

YÖK sisteminin, rektörleri belirlemesi, bunu yaparken YÖK Başkanına uyum ve bağlılık koşullarını araması birçok sorunu beraberinde getirdiğine; üniversitelerde akademik kadroların kullanımı, siyasi istismar, öğretim üyesi standartlarının düşmesi, bilimsel ölçütler göz ardı edilerek haksız akademik unvanlar verilmesi konusunda üniversite yönetimlerine yakın kişileri korumaya alarak çifte standart uygulamaları ve hak edenin bilim adamı olmasını engelleme, bilimsel sahteciliklerin örtbas edilmesi ve bunları gerçekleştirenlerin üst akademik unvanlara yükseltilmesine göz yumma ve daha birçok sorun basında zaman zaman yer almıştır.

Toplumsal gelişmede, toplumun önünü açması, öncü, örnek ve vizyonu olan bir kuruluş olarak yerini alması beklenen üniversite, ölçülerin konulması ve uygulanmasında, meslek ve üniversite kavramında ve ülkenin geleceğine saygı duyma konusunda gereken bilinci taşımıyorsa, ülkeyi bekleyen tehlikeler tahmin edilenden çok daha büyüktür. Dolayısıyla gerçek temel sorunun göz ardı edildiği koşullarda, sayısal verilerdeki bazı artışların ve gerçekleştirilebilen fiziki yatırımların niteliksel açıdan sonuçları ve gelinen nokta ortadadır.

Üniversiter sistemimizdeki gidişin ve gelinen noktanın, sık sık arkasına sığınılan ve "Hayatta en gerçek yol gösterici bilimdir, fendir, bilim ve fennin dışında yol gösterici aramak gaflettir, cahilliktir, sapmadır." diyen ulu önder Atatürk'ün değerleri ile de hiç örtüşmemektedir.

Ülkemiz, kalkınmakta olan ülkeler arasında 86. sırada gösterilmektedir (Komşumuz Yunanistan 23.sırada). Nüfusumuzun yarıya yakın bir bölümü yoksulluk sınırında yaşıyor ve açlık çeken insanlarımızın sayısında ciddi bir artış vardır.

Ekim 2002'de TOBB'nin hazırladığı, herkesin üzerinde hemfikir olabileceği "Gelecek Bildirgesi"nde özetlenen ülkemizin sorunları (çağdışı kalmış kamu yönetimi, IMF desteğine muhtaç bir ekonomi vb.) yerinde durmakta ve ağırlığını hissettirmeye devam etmektedir.

Artık, olağanüstü bir dönemde ve o dönemin koşullarından etkilenilerek hazırlanmış, bilimsel ve toplumsal değerlerin yok edilmesine göz yuman YÖK sistemi elbette değiştirilmelidir; ama bu değişiklik öğretim elemanlarını daha üretken yapacak ve dolayısıyla onların üniversite yönetimine katılımını sağlayacak biçimde yapılmalıdır. Ayrıca bunu, toplumsal amaç ve hedeflerimiz doğrultusunda, içtenlikle, ortak bir akıl ve yürek birliğiyle, tepkisel ve duygusal davranışlardan kendimizi arındırarak yapmalıyız. Aksi taktirde bu, deyim yerindeyse, "yağmurdan kaçarken doluya tutulmak" olur.

Bu bakımlardan YÖK'ün yerini alacak YEK yasası çıkarılmadan önce, geçmişteki düşülen yanlışlıkların tekrarlanmaması için, tasarının kimler tarafından hazırlanacağı başta olmak üzere, konunun her yönüyle (öğretim elemanları, öğrenciler, öğrenci velileri, hukukçular, sendikalar ve sivil toplum örgütleri, siyasi partiler ve tüm toplumsal boyutları dikkate alınarak) ele alınması, aklın ve bilimin gösterdiği doğrultuda üniversitenin ve toplumun önünün açılması, üniversitenin ve bilim adamının toplum nezdinde yıpranan imajının düzeltilmesi zorunludur. Zira, ülkemizin sorunlarını iyi yetişmiş insanımızın her düzeydeki etkinliği çözecektir.

Yükseköğretimimizin sorunları; iktidar ve seçim hesaplarının yapılmadığı, yetkinin tek elde toplanmadığı, kural koyucuların koydukları kurallara başta kendilerinin uyacağı, öğretim üyeleri ve öğrencilerin kendi ülkesinde yabancı duruma düşürülmeyeceği koşullarda daha kolay çözülecektir. Aksi

takdirde, yürürlükteki yükseköğretim yasasının sürekli değişmesinin, memnuniyetsizliği artırdığı gibi, yeni yasa da hayal kırıklığını beraberinde getirecektir.

"Biz Profesörler"

Dicle Üniversitesinden bir profesör, yıllar önce, ilginç bir söz etmiştir: "Normal insanları Allah, öğretim üyelerini şeytan yaratmış."

Demokrat Parti'nin sözcüsü Profesör Fuat Köprülü de şöyle demiştir:

"Kendi kendini idare edemeyen, hocalarını kendisi seçemeyen, en ufak hareketini bile iktidar mevkiindeki hükümetlerin keyf ve arzusuna uydurmaya çalışan bir üniversite, bilim ocağı sayılamaz. O zaman üniversite kürsülerine ehliyet sahibi, özgür düşünceli insanlar yerine, fena ruhlu, kudretsiz, zavallılar, şarlatan ve dalkavuklar geçer."

Montesquieu: "Dalkavukluğun sağladığı çıkar, dürüstlüğün getirdiği çıkardan daha verimli olursa, o ülke batar." der.

Söz dalkavukluktan açılmışken, İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Profesör Yaşar Nuri Öztürk'ün bu konuda 7 Ocak 2000 günlü yazısından da bir alıntı yapalım:

"...Yozlaşmış, yönetimi kişilerin veya dikta odaklarının eline teslim edilmiş toplumlarda yağcılık, dalkavukluk bir numaralı sanat oluverir ve en emin servet yapma yollarından birini oluşturur. Bu yolun açılması ise, yeni zalimlerin, diktatörlerin çıkışını hazırlar ve bu da yeni ve daha hızlı dalkavuk yağcıların zuhuruna yol açar.

Bu zehirli sürece giren toplumun kaderi gerçekten dikenli bir kaderdir. Böyle bir toplumda her şeyin sahtesi, piçi, yalanı, iki yüzlüsü öne geçer. Gerçeği haykıran uyarıcılar bir bir yok olur."

Profesör İlhan Arsel, 1979'da yazdığı "Biz Profesörler" adlı

kitabında bu konuda daha kapsamlı düşüncelere yer verir. Kuralları zorlayan bir yöntemle kitabından uzun bir alıntı yapmamızı umarım anlayışla karşılar İlhan Arsel.

"Biz öğretim üyeleri, içimizde hiç kuşkusuz pek iyilerimiz bulunmakla beraber, pek çoğumuz yetersiz ve bilgisiz kimseleriz. Dar görüşlülüğümüz ve tutuculuğumuz her türlü tanımlamanın dışında kalır. Çağdaş anlamda üniversite öğrencisi yetiştirecek olgunluktan çok uzağız; yetiştirdiğimiz insanların ne kez düşük bilgiler ve zihniyetle bu toplumun başına bela olduğunu her gün görmekteyiz...Ülkemizi her gün biraz daha uçuruma yaklaştıranlar da bu bizim yetiştirdiklerimizdir. Şu muhakkak ki bizlerin, kendi kendimize çekidüzen vermemiz, kendimizi geniş görüşlülükler ve gerçek bilgilerle donatmamız...ve asıl önemlisi medeni cesarete sahip, sağlam karakterli kişiler olarak topluma ve yeni kuşaklara ideal örneği olmamız, emsal sağlamamız...ve kısacası haysiyetli aydınlara yaraşanı yapmamız, aklımızı başımıza toplamamız koşuludur. Bundan dolayıdır ki bizler, en insafsız, en sert ve hatta en abartmalı biçimlerde yerilmeli, başkalarına çuvaldızı batırmadan önce iğnenin kendimize batırılmasını beklemeli ve bizi yerenleri baş tacı etmeliyiz. Bu yermeleri, bu iğnelenmeleri göze aldığımız ve buna müstahak bulunduğumuzu kabul ettiğimiz an, olumlu yönelişlere ilk adımı atmış sayılırız..."

İlhan ARSEL'in Biz Profesörler adlı kitabından daha başka kesitler:

"...Toplumumuzu oluşturan mesleki sınıflar içerisinde en yanıltıcı görünüşe sahip ve bu nedenle en aldatıcı rolde olan kimseleriz....Biz profesörlere karşı toplumumuzun beslediği saygınlık, hayranlık ve güvence, başka hiçbir toplumda görülmediği kadarıyla sınırsızdır...Bizim insanlarımızın değer ölçüsünde profesörlük, adeta erişilmez bir fazilet ve bilimsellik

noktasıdır. Profesör unvanının zihinlerde uyandırdığı sihirli etki ölçüsüzdür. Çeşitli çevrelerin, örneğin iktidarların, parlamenterlerin, parlamento kuruluşlarının (meclislerin), siyasi partilerin, din adamlarının ve hatta ordunun çekindiği, muhatap olmaktan kaçındığı, etkileyemeceğini sandığı tek güç, üniversite ve üniversite profesörleridir.

" ...Geçmişte, örneğin Osmanlı döneminde, ulema sınıfının bilgisizlik, karaktersizlik ve ahlak düşüklüğü nedeniyle ülkeyi, milleti sürüklediği ilkellikler, gerilikler ve felaketler ne oldu ise, Cumhuriyet döneminde (Atatürk'ten ve özellikle 1960'lardan sonra) üniversite profesörlerinin (bu sözcüğü tüm üniversite üyeleri olarak kullanıyorum) yaptığı da, aşağı yukarı o olmuştur.

"Şu bir gerçektir ki, biz profesörler, aldatıcı dış görünüşümüze karşın, iç âlemimizde bilgisizliklerle, yeteneksizliklerle, bencilliklerle, haset ve ihtiraslarla, dar görüşlülüklerle, aşağılık duygularıyla, çıkarcılıklar ve küçük hesaplarla, buna benzer olumsuzluklarla dolu ve bu nedenle vasat insan kertesini aşamamış kimseleriz. Hiç kuşkusuz bütün bunlar "beşeri" olup, insana özgü niteliklerdir. Ne var ki, insan denilen varlık, müspet ve akılcı eğitim yolu ile bu olumsuzluklardan kurtulmaya ve kötü yönlerini yontmaya çalışır, çalıştıkça olgunlaşır...Dinsel hükümler, bizleri, yeryüzü yaratıklarının en kurnazı yapmıştır. Bu kurnazlık sayesinde yetersiz, bilgisiz ve çoğu kez iğrenç olan yönlerimizi gizlemesini, kendimizi "ağırdan" satmasını biliriz. Ne var ki, bu kurnazlığı akıl yordamıyla kullanmasını bilmeyiz, ilk fırsatta içyüzümüzü, tüm foyalarıyla ortaya sereriz. Hele özel çıkarlarımız zedelendikçe, objektifliği ve dürüstlüğü herkesten daha önce, daha kolaylıkla terk edip duygusallığa, ters inanışlara ve özellikle yersiz, asılsız suçlamalara yine herkesten daha rahatlıkla ve sabırsızlıkla sarılır, bambaşka bir insan oluveririz. Kılık değiştirmede bu ustalığımızın

temelinde,...sahip olduğumuz bu unvanın büyük payı vardır...Hiç kimsenin, bizlerden yalan dolan, sadır olmayacağını düşündüğünü biliriz; bu düşünce bizleri profesör unvanına sahip kimselerden beklenmeyecek yönlere itmek için yeterlidir. İçtenlikle savunur göründüğümüz fikirleri, bilimsel görüşleri ve ahlak normlarını, aradan az bir zaman geçmekle, çıkarlarımızın itişine uydurur ve değiştirir, farklı kalıba sokar, bu kez taban tabana ters bir zihniyetin ve değer ölçüsünün insanı oluveririz...

...Kurnazlığı akıllılık sanan ve yarım yamalak nüfuz ettikleri bilim verilerini kurnazlık sanatının aracı yapan ve çevresini bu ustalıklarla sömüren üniversite profesörlerine her yerde ve her ülkede rastlamak hiç kuşkusuz olağandır. Fakat bu alanda bizlerle yarışabilecek bir başka ülke bulmak zordur.

...Kendimizi ilgilendirmez sandığımız hallerde, her şeye, her kötülüğe, her ahlaksızlığa, her adaletsizliğe göz yumar ve susar, fakat çıkarlarımızı tehlikeye sokar bulduğumuz tutum ve davranışlar karşısında ilmi ve ahlakı kenara atıp, bir anda şahlanırız...

...Üniversitede ders verir ve üniversite yönetiriz, ama üniversite öğreniminin esas amacının ne olduğunu bilmeyiz. Bildiğimiz tek şey kürsüye çıkıp ders vermek, her yıl aynı şeyi yenilemek, öğrenciyi kendimiz gibi ezbere özendirmek ve aslında vakit öldürmektir. Üniversitenin esas itibariyle bir araştırma yeri olması gerektiğinden habersizizdir. Okumak ve daima okumak, yeni yayınları, gelişmeleri izlemek, eleştirmek, düşünmek ve orijinal bir şeyler vermek nedir bilmeyiz. Yayınladığımız yapıtlar çoğu kez Batılı yazarlardan ve hocalardan aktarmadır; onların kitaplarını, yayınlarını bizler süsler püsler ve Türkçe "telif" yapıt şekline sokuştururuz. Fikir noksanlığında rekabet kabul etmez bir ustalığımız vardır...Yurtdışındaki yabancı kuruluşlarda, bilim yuvalarında

araştırma ve yayın yapmaya kalkışanlarımıza karşı sınırsız bir kıskançlık duyar ve onların çalışmalarını her çareye başvurarak kundaklarız.

...Hemen her fakültede biz profesörler kürsü ve enstitüleri büyük bir kıskançlıkla paylaşmışızdır...Bu kürsüler bize, iç egomuzu gıcıklayan bir egemenlik alanı ve hiç kuşkusuz maddi ve manevi büyük kazançlar, ayrıcalıklar (imtiyazlar) sağlar. Her birimiz kendimizi, bu kendi alanımızda, birer küçük Napolyon biliriz.

Asistanlarımızı fakülteye ve ülkeye yararlı olmaları için ya da üstün yeteneklere ve karaktere sahiptirler diye seçmeyiz. Kendi kişisel ihtiyaç ve angaryalarımıza yatkınlık esasına göre seçer, bizi gölgede bırakmasınlar diye genellikle dûn zekâdakilere özeniriz.

Hazırladığımız kitapların malzemesini toplamak, tercümeleri ya da matbaadan gelen tashihleri yaptırmak, imtihan kâğıtlarını okutmak, ara sıra sınıfı boş bırakmamak, çarşıya pazara yollamak, torunlarımıza dadılık yaptırmak ve buna benzer ayak işlerimizde kullanmak bakımından onlar bizim bir tür emir erlerimizdir.Bize karşı vefakârlıkları ve bağlılıkları kusursuz olsun, kullukları uzun sürsün ve bu nedenle asistanlıkları sona ermesin diye nice kurnazlıklar düşünür, nice çareler ve bahaneler buluruz. Üniversitelerimizin değerli birçok elemanı, kürsü profesörlerinin bu ilkel kaprisleri yüzünden yıllarca ve yıllarca asistan kalmış, bir türlü doçent olamamış ya da ayrılmışlardır.

...Öte yandan hoca-öğrenci ilişkileri bakımından da bizler, başka hiçbir ülkede görülmediği kadarıyla istisna sayılabilecek bir ortamın yaratıklarıyız. Öğrencinin gözünde birer bilim Tanrısı, asistanlarımızın indinde birer yanılmaz üstat ve her halükârda despot kertesindeyiz....Üniversitelerin başlıca

görevlerinin, öğrenciye, bilgiden önce kişilik (şahsiyet) kazandırmak olduğundan, esasen haberimiz yoktur. Öğrencilerle belirli bir sorunu tartışmak, onların sorunlarına muhatap olmak geleneğine yabancıyızdır. Hele öğrenci tarafından yerilme (eleştirilme) havsalamızın alacağı şeylerden değildir. Entelektüel dürüstlük ('bilmediğinin bilincine sahip olmak') bir fazilettir ki, bizde bulunmaz.

"...Fakat her ne olursa olsun, toplum ve hele öğrenci, bizleri bu "küçücük" yönlerimizle bilmez ve görmez. Bilmediği ve görmediği içindir ki, bizler saltanatımızı sürdürür gideriz....Halkın kültür gelişmesi oluşana kadar,...sürüp gideceğe benzer. Bununla beraber bizleri sahte yönlerimiz ve içyüzümüzle bilmeyenler hiç yok değildir..."

İlhan Arsel'in kitabının yayınlamasının üzerinden yıllar geçti. Bugün ise sözünü ettiği bu profesörler ve üniversite yöneticileri çok daha ilginç bir tutum ve davranış içine girdiler.

Bu, toplumsal gelişme düzeyimiz ve geleceğimiz açısından bir tehlike işareti. Görevini gerçek bir bilim adamı olmanın sorumluluğuyla yürütenlere şükranlarımızı, takdir duygularımızı sunduğumuzu ve onları bu kategoriyle ilişkilendirmediğimizi özellikle belirtmek isteriz.

Bu kitabın Bir Profesörlük Öyküsü'ne ilişkin bölümlerini, bir üniversiteyi yöneten profesörlerin ilginç tutum ve davranışlarını ortaya koyan bilgi ve belgelerin bir araya getirilmesi sonucu ortaya çıkan tablonun kamuoyuna açıklanması olarak değerlendirmek mümkündür.

Bir Profesörlük Öyküsü'nün yazılmasına neden olan profesörlerin, yıllar önce İlhan Arsel'in tanımladığı profesörler ile bugün ne denli örtüşüp örtüşmediğini okuyucuların takdirine bırakıyoruz.

UZUN İNCE BİR YOL ...

1. BÖLÜM

İSOT ÜNİVERSİTESİNDEN ÇİFTLİK ÜNİVERSİTESİNE ...

İnsan, enerjisini yeni bir şeyler yapmak yerine, yapılmış şeyleri yıkmak yolunda kullanırsa, uygarlaşma derecesini yükseltmede geç kalır.

Shepard B. CLOUGH

-1-

Tarih 25 Temmuz 2001.

Saat 11.00

Gittiği Hanya'da fuar yöresinde bir internet kafeye girdi. Bu öyküye başlamak üzere, bir bilgisayarın başına geçti.

Son günlerde zor anlar yaşıyordu, ölüm döşeğinde kıvranan anası nedeniyle. Doktorlar, hastanede, "artık yapılabilecek bir şey yok", diyorlardı.

Çaresiz hastalığa yakalanan, dünyanın en iyi insanı bildiği anasının acılar içinde kıvranışını görmemek için, onun uzunca bir süredir kaldığı ve tedavi gördüğü ablasının evinden kaçıyordu.

Zor günlerinde, genellikle okumayı yeğliyordu. Bu kez alışık olmadığı bir alanda yazmaya kararlıydı: Mesleğiyle ve görev yaptığı üniversiteyle ilgili olarak son yıllarda yaşadıklarını.

Yurttaşlık ve etik anlayışı kendisini, bunu kamuoyuyla paylaşmaya zorluyordu.

Acaba nereden başlasaydı?

İşte Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğünden İsot Üniversitesi Rektörlüğüne kendisi hakkında yazılan 24 Eylül 1996 günlü yazı:

"Üniversiteniz (...) Fakültesi (...) Bölümü Başkanı olarak görev yapan, Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın Üniversitemiz Bahtiyar Meslek Yüksekokulu (...) Bölümüne doçent olarak atanması düşünülmektedir.

Konu hakkında görüşünüzün bildirilmesini ve muvafakat verildiği takdirde son üç yıla ait sicil raporları ile hizmet cetvelinin gönderilmesi hususunda gereğini arz ve rica ederim. Prof. Dr. İlker Taşsayar, Rektör."

İsot Üniversitesi (...) Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Halil İbrahim Sertel, mesleğiyle uzaktan yakından hiç ilgisi olmayan bir göreve, Yılmaz'ın fakültesine dekan olarak atanmıştı. Fakültede bu görevi hakkıyla yapacak onca profesör ve doçent varken...

Olay siyasiydi. Türkiye'de kendi alanında bir ilkti.

Sertel, Ali Yılmaz'a, "Profesör olma zamanınız geldi. Bu aşamada üniversite değiştirmeniz doğru değil. Gideceğiniz üniversitede başınız ağrıtılacak. Birtakım sorunlarla karşılaşacaksınız" demeyi de ihmal etmiyordu.

Oysa, Yılmaz, profesörlüğe başvuru zamanının geldiğini Sertel'e hatırlattığında aldığı yanıt: "Zamanın gelmesi profesörlük kadrosu ilânının verilmesini gerektirmez." olmuştu.

Sertel, Yılmaz'ın İsot Üniversitesinden ayrılmakta kararlı olduğunu biliyordu, ama ona şirin gözükmek istemişti. Ne de olsa aralarında ölçülü bir mesafe vardı.

"Dergâh"tan değildi Ali Yılmaz. Hal böyle olunca profesörlük kadrosu ilânı verilmek istenmiyordu kendisi için. Mevcut yapılanmadan kaynaklanan bu tutum, Yılmaz'ın, çalıştığı bu üniversiteden ayrılma kararı almasında yegâne etkendi.

Yılmaz'ın, bir yandan kendisini anlayışla karşılaması yönündeki ricasını, diğer yandan kararlılığını dikkate alarak ona hemen "olur" vermeye razı oldu Sertel.

Rektörlük makamına yazılan 26 Eylül 1996 günlü yazıda

şöyle deniyordu:

"Fakültemiz (...) Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. Ali Yılmaz'a gerek çalışmaları açısından, gerek öğretim üyesi açısından Fakültemizin ihtiyacı olmasına rağmen, özel istekleri doğrultusunda muvafakat verilmesi uygun görülmüştür...Prof. Dr.Halil İbrahim Sertel, Dekan."

Fakültenin "olur" yazısının Rektörlük makamına sunulması ve onanması da, aynı gün, gerçekleşti.

Ali Yılmaz'ın veda ziyaretinde bulunduğu Üniversite Genel Sekreteri, ona, "Hocam sizin gidişinizi üniversitemiz için büyük bir kayıp olarak görüyorum." deme gereği duyuyordu.

Yılmaz, tam ilişiğini kesme aşamasındayken, üniversitedeki önemini (!) işitmeye başlıyordu nasılsa; 10 Kasım 1988 günü fakülte ve yüksekokul öğretim elemanları ve öğrencilerine verdiği "Atatürk İlkeleri ve Türk Devrimi" konulu konferanstan sonra üzerine çektiği ve sürekli büyüyen kin ve öfke dalgasını bir an unutarak...

Kısa sürede tüm işlemler tamamlanacak ve Ali Yılmaz 11 Ekim 1996 günü Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu öğretim üyesi ve müdürü olarak göreve başlayacaktı.

-2-

Ali Yılmaz'ın, Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda görev alış öyküsünün başlangıcı, gerçekte çok daha gerilere gittiği gibi, oldukça da ilginçti. Bu nedenle Bahtiyar'lı günlere başlamadan bu konuya da biraz değinelim.

Yılmaz henüz İsot Üniversitesinde görev yaparken, Çiftlik Üniversitesi hakkında kuruluş yıllarında oldukça iyi izlenimler edinmişti. Bu üniversitenin kendi ilinde bulunması nedeniyle

orada görev alıp bilimsel çalışmalarını sürdürmeye oldukça istekliydi.

Çiftlik Üniversitesi Rektörü İlker Taşsayar ve Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz ile tanışması, 1994 yılında bir gazeteci arkadaşı aracılığıyla olmuştu. Değişik zamanlarda görüştüler. Yılmaz'a önce, memleketi olan Rüzgarlı Burun'daki Meslek Yüksekokuluna öğretim üyesi ve müdür olarak görev önerisi yapıldı. Fakat bir süre sonra, bu düşünceden vazgeçilerek Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda görev alması istenecekti. Her nedense, memleketinde görev yapmasına sıcak bakılmamıştı.

Yıllarca çalıştığı (...) Fakültesinde (...) Bölümü Başkanlığı görevini yürütürken, usul gereği, Çiftlik Üniversitesinde görev almak üzere başvuruda bulundu.

Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğü, usulgereği, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu (...) dalında bir doçentlik kadrosu ilânı verdi. Tarih: 23 Haziran 1995.

Yılmaz söz konusu kadroya başvuruda bulundu.

Üniversite yönetimince başvuru dosyalarını incelemeleri ve rapor etmeleri için üç kişilik bir bilim jürisi oluşturuldu.

Başvurusunun üzerinden bir yıla yakın bir süre geçmişti. Kendisine hiçbir bilgi verilmiyordu. Üstelik adına rapor düzenleyecek heyetin kimlerden oluştuğu da kendisinden gizleniyordu.

Konuya ilişkin açıklama isteminde bulunduğu dilekçesine yanıt verme gereği de duyulmamıştı. Oysa, bu konularda İsot Üniversitesi daha ilkeli ve saydamdı. Bilim jürisi üyelerinin, adına düzenledikleri raporların birer suretinin verilmesinde bir sakınca görülmezdi. Ama akademik yaşamında ilk kez bu konuda garip bir "gizlilik"le karşılaşıyordu.

"Yanlışlık" başladı mı, "yasak" da başlıyordu anlaşılan.

Konu, halen çalıştığı İsot Üniversitesinden birlikte görev yaptığı bir profesör arkadaşının da dikkatini çekmişti.

Arkadaşı, bir söyleşi sırasında, "Bu konuyu bir araştıralım." diyerek daha önce birlikte çalıştığını ve halen Çiftlik Üniversitesinde görev yaptığını belirttiği bir profesör arkadaşını telefonla aradı. Adı: Garip Gözmen'miş, bir yüksekokulun müdürü. Yılmaz ile aynı bilim dalından.

İki profesör, telefonda, biraz hal hatır konuşması yaptılar. Bazı konuşmalar, ister istemez Yılmaz'ın da dikkatini çekiyordu:

Ali Yılmaz'ın profesör arkadaşı, Garip Gözmen'e: "Bizim Ali Yılmaz adında, doçent, sevdiğimiz bir arkadaşımız var. Üniversitenize geçmek için aylar önce ilân edilen kadroya başvuruda bulundu. Henüz bir yanıt vermediler. Bu işin iç yüzünü bir öğrenir misin?" dedi.

Gözmen'in öğrenmesine gerek kalmayacaktı. Çünkü her şeyi çok yakından biliyordu. Kendisi de, bir ölçüde, işin içindeydi.

Prof. Dr. Garip Gözmen: "Yüksekokullardan sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz adlı inanılmaz biri var. Rektörün ayağını kaydırıp kendisi rektör olmak istiyor. Bütün pislik onun başının altından çıkıyor."

Çiftlik Üniversitesinde görev aldıktan sonra, Yılmaz öğrenecekti ki, bu iki üniversite yöneticisi profesör birbirlerini çok yakından tanımaktaydılar, çünkü süt kardeşiydiler.

Hayret!... Öteki karakter berikine tam ters.

İşin daha da ilginç yönü, ikisi de hem profesör hem üniversite yöneticisiydi (!).

-3-

Bir kezinde, Ali Yılmaz, Isot Üniversitesindeki bürosundayken, süt kardeşlerden Rektör Yardımcısı Ertürk

Saymaz, onu telefonla aradı. Dediği şuydu:

"Üç jüri üyesinden ikisi olumsuz. Olumsuzlardan biri arkadaşım. İstersem raporunu olumlu yaptırabilirim; fakat biz en iyisi, yeni bir ilân verelim."

Bir anda çarpılmışa dönmüştü Yılmaz. Ama tepkisini frenleyebildi. Sadece "Siz bilirsiniz" demekle yetindi.

Bu arada biraz, Yılmaz'ın özgeçmişine dönelim. Yıllar önce, 1991 yılında YÖK'ten doçentlik belgesi almıştı. Isot Üniversitesinde doçentlik kadrosuna atanmıştı. Jüri üyelerinin tamamı Yılmaz hakkında olumlu rapor vermişti. Rapor sahiplerinden biri de çalıştığı fakültenin dekanıydı ve raporun sonuç bölümünde şu ifadelere yer veriyordu:

"... Yukarıda eserleri hakkında bilgi verilen Doç. Dr. Ali Yılmaz, çalışmalarını bilimsel esaslara uygun olarak yürütmüştür. Araştırma ve yayınları orijinal ve bilimsel yayın niteliğindedir. Çalışmalarına ilâve olarak kendisine verilen dersleri ve idari görevleri de büyük bir özveri ile yürütmektedir."

Daha sonra anlaşılacaktı ki, kendi içinde, çevresinde ve YÖK'le sorunlar yaşamaya başlayan Çiftlik Üniversitesi yöneticileri, uygun gördükleri kimi akademisyen isimleri transfer etmeye başlamışlardı. Bunlardan biri de Ali Yılmaz'dı.

İlân edilen kadroya, Ali Yılmaz'dan başka başvuruda bulunan da yoktu.

Şimdi Ertürk Saymaz'ın bu sözleri de neyin nesiydi? "Üç jüri üyesinden ikisi olumsuz." diye başlayan ve "İstersem raporunu olumlu yaptırabilirim." diye süren bu sözleri...

Gerçekte, akademik hayatında Yılmaz'a yapılan en büyük saldırılardan biriydi bu sözler.

Belli ki, oyun içinde bir oyun oynanıyordu. Böyle bir yönetim anlayışının olduğu yerde onun işi olamazdı.

-4-

Ali Yılmaz, jüri üyelerinden ikisinin Çiftlik Üniversitesinden, birinin Batıkent Üniversitesinden seçildiğini işitmişti.

Batıkent Üniversitesinden seçilen üye onun hakkında olumlu rapor vermişti. Yılmaz'ın istemde bulunması üzerine, üye, raporunun bir örneğini kendisine göndermekte tereddüt bile etmedi. Normali de buydu. Açık ve anlaşılır işlerin adamıydı o. Nesnel biçimde rapor yazan her jüri üyesinin genelde yaptığı gibi.

Bir diğer üyenin, süt kardeşlerden Garip Gözmen olduğu kesindi. Çünkü Gözmen, Çiftlik Üniversitesinde, Ali Yılmaz'la aynı bilim alanından tek profesördü. Ama, dönmekte olan gizli işlerin görünmez bir adamıydı.

Ertürk Saymaz'ın "İstersem raporunu olumlu yaptırabilirim" dediği arkadaşı da, süt kardeşi, bu uydu Gözmen'den başkası değildi.

Nitekim Çiftlik Üniversitesinde görev almasından bir süre sonra, Gözmen, Yılmaz'a, jürisinde bulunduğunu ve hakkında kesinlikle olumlu rapor verdiğini söyleme gereği duyacaktı. Ama, raporunun bir suretini Yılmaz'a vermiyordu, vermeyecekti de. Daha sonra, Ali Yılmaz'ın profesörlük başvurusunda, Garip Gözmen, bir kez daha jüri üyesi olarak onun karşısına çıkarılacaktı. Misyonunu tamamlamak üzere...

Gözmen, Yılmaz hakkında ilginç raporlar yazıyordu. Bu yönüyle şimdiye kadar Yılmaz'ın, hiç rastlamadığı ilginç bir tipti.

Gözmen, "olumlu" rapor verdiğini söylese de, bu raporu bazıları "olumsuz", bazıları "tarafsız" yorumlayabiliyordu. Yorum, kişinin niyetine kalıyordu. Bu konu, ileride, Ali Yılmaz'ın ceza almasına kadar varan ve yıllarca süren yargı süreçlerine neden olan boyutlar kazanacaktı.

Bu ülke, süt kardeşleri ve benzerlerini, büyük masraflar yaparak boşuna "profesör" ve "üniversite yöneticisi" yapmamıştı anlaşılan. Demek ki, bu tür işlere bakacak profesör unvanlı üniversite yöneticisi adamlar da gerekiyordu memlekete.

Yılmaz için oluşturulan bilim jürisinde yer alan ve olumsuz rapor verdiği iddia edilen üçüncü isimse, Çiftlik Üniversitesinden olduğu tahmin edilmekle birlikte, hâlâ meçhul biri. Ancak yönetimin dümen suyunda ve ayak oyunlarını seven biri olduğu kesin.

Aslında bu durumda, jüri üyelerinin Yılmaz hakkında olumsuz rapor vermelerinin mantıkla ve bilim etiğiyle bağdaşır bir yönü olamazdı. Çünkü o, görev yapmakta olduğu üniversitede aynı kadroya yıllar önce atanmıştı. Üniversitede, kaynak yokluğuna karşın, belki en fazla bilimsel çalışma yapanlardan biriydi. Profesörlük başvurusu için yasal sürenin de sonu gelmekteydi... Avrupa'da çok tanınan bir üniversitede doktora yapmıştı. Bu nedenle epeyce kıskanıldığının da farkındaydı. Hiçbir meslektaşı öğretim üyesine baş eğmemiş, kapıkulluğu yapmamıştı. Bunun hesabını verecekti anlaşılan.

Yılmaz, gerçekte, İsot Üniversitesindeki bilim dışı yapılanmaya ve her şeye karşın, araştırma görevlilerinden oluşan mevcut ekiple epeyce üretkendi. Mutlak başarılı bulunmuştu. Böyle bir gerçek olmasaydı, Çiftlik Üniversitesinden kendisine görev önerisinin gelmesi de söz konusu olamazdı.

Peki ülkeye pahalıya mal olmuş, mesleki kariyerinin zirvesine ulaşmış, üniversite yöneten ve toplumun sorunlarına çözüm üretmesinin beklendiği bu profesörlerin tutum ve davranışları nasıl açıklanabilirdi?.

Ali Yılmaz, zihnini yokladı: Görünene bakılırsa, ülkedeki bu tür soruların en iyi yanıtını "Biz Profesörler" adlı kitabında İlhan

Arsel vermişti. Ama, o kitaptaki profesörler ne yazık ki ne ilktiler, ne de sonuncu olacaklardı.

-5-

Çiftlik Üniversitesinin, usule gereği verdiği Bahtiyar Meslek Yüksekokulu (...) Dalında boş bulunan doçentlik kadrosu ilânı, Ağustos 1996'da basında ikinci kez yer aldı. Sanki, Çiftlik Üniversitesinden Yılmaz'ın böyle bir talebi varmış gibi.

Kendine saygısı vardı. Mesleğine de... Aynı kadroya, bir yıl aradan sonra, ikinci kez, başvuruda bulunmayı içine sindiremezdi.

Eline yetki geçirmiş bilim adamı sıfatlı yukarıda adı geçen üniversite yöneticilerini, kendi oyunlarıyla baş başa bıraktı. Başvuruda bulunmadı.

Oyunun bittiğini sanıyordu. Oysa, oyun yeni başlamıştı.

Memleketi, Rüzgârlıburun'da tatildeydi.

Gazeteci arkadaşı onu telefonla aradı: "(...) Fakültesi Dekanı Şeref Bilgin seni görmek istiyor. Acele Çiftlikkent'e gel lütfen!" diyordu.

Ali Yılmaz: " Benim için artık Çiftlik Üniversitesine geçiş konusu kapandı. Zaten başvuru süresi de sona erdi."

Gazeteci Arkadaşı: "Olsun. Önemli değil o. Şeref Bilgin, diğerlerinden farklı. Güvenilecek bir isim. Mutlaka hemen gelmelisin. Beni kırma..."

Ali Yılmaz: "Peki. Yarın sabah ordayım..."

Ertesi sabah, başvuru süresinin sona ermesinden bir ya da iki gün sonra, Yılmaz gitti ve Prof. Dr. Şeref Bilgin'i, dekanı olduğu fakültesi önünde buldu. Bilgin, Yılmaz'ı sıcak bir şekilde karşıladı ve onun gelmesinden oldukça hoşnut görünüyordu.

Fakülte binası önünde gezinerek görüşmelerini sürdürdüler.

Anlaşılan, görüşmelerinin açık olmasını istemişti Bilgin.

Şeref Bilgin: "Size haksızlık edildi. Üniversitede yaşanan bazı sorunların size olumsuz bir yansıması oldu. Sizden Üniversite adına özür diliyorum. Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü olarak görev almayı kabul etmenizi rica ediyorum.""

Ali Yılmaz: "İsot Üniversitesinde profesörlük zamanım geldiği halde, kritik bir dönemde Çiftlik Üniversitesinde görev almayı kabul etmiştim. Gelinen noktadan sonra Üniversitenizin yöneticilerine nasıl güvenebilirim?. Zaten verilen ilâna başvuru süresi de sona erdi."

Şeref Bilgin: "Sürenin bitmesi önemli değil. Son başvuru tarihi itibariyle başvurunuzu yaparsınız. Sizi, üç aya kadar profesör de yaparız."

Ancak, "Sizi, üç aya kadar profesör de yaparız."sözünü, Yılmaz, "Üç aya kadar profesörlük ilânınızı da veririz." biçiminde algılıyordu, doğal olarak.

Bilgin'in, Üniversitede etkin bir isim olduğunu duymuştu Yılmaz. Bilgin, mevcut rektörün eski öğrencisiydi de. Aldığı siyasal destek, onu, üniversitenin "perde arkası rektör"ü konumuna yükseltmişti.

Öyle ki, Bilgin, Yılmaz'ın ne zaman profesör yapılacağı konusunda da yetkiliydi (!).

Ali Yılmaz'ın aklına birden, İsot Üniversitesindeki akademik unvanların nasıl elde edildiği geldi. Gerçekte üniversitede ilginç kadrolaşma olayları ve hileleri yaşanıyordu. Örneğin, bugün, bazı kişilerin doktora sınavı varsa, yarın yardımcı doçent kadroları ilânı basında yer alıyordu. Her şeyde olduğu gibi, bu konuda da, kişinin bilimsel nitelikleri değil, siyasal, ideolojik, ahbap-çavuş ve hısım-akraba ilişkilerinin yanı sıra, ekonomik ve sosyal durumu da belirleyici oluyordu. Kimi zaman, bir öğretim görevlisinin ne kadar ödün karşılığında yüksekokula alındığı bile

dillerde dolaşıyordu. Kendi göz nurlarına, emeklerine ve birikimlerine güvenen ilkeli adaylar sınavlara boş yere gire dursun... Tabii, nadiren de olsa, nesnel niteliği ağır basan bir jüri heyetine rastlayan şanslılar dışında...

Bilgin samimi görünüyordu. Yılmaz'ı ikna etti.

Yılmaz son başvuru günü olan 27 Ağustos 1996 tarihi itibariyle ikinci kez başvurusunu yaptı. Birincisinden bir yıl sonra...

Kendisi vazgeçse de, Çiftlik Üniversitesi ondan vazgeçmiyordu.

Bu kez, üç kişilik bilim jürisi ağırlıklı olarak Yılmaz'ın saygı duyduğu isimlerden oluşturuldu. Süt kardeşler de, devre dışı bırakılmıştı.

İşlemlerin hızla tamamlanması için, başvuru dosyalarından ikisinin, iki jüri üyesine postayla gönderilmesi görevi de Ali Yılmaz'ın kendisine verilmişti. Üniversite denen çağdaş, profesör unvanlı kişilerce yönetilen, her şeyin en iyisini ve doğrusunu yapması gereken bir kurumda uygulamaların, yasalar, yönetmelikler, ilkeler ve etik değerler çerçevesinde yürütüleceği yerde, adama, yer ve zamana göre keyfi biçimde değiştiğinin açık bir göstergesiydi Yılmaz'ın bu yaşadıkları.

İşte, Üniversitenin düştüğü durum!

-6-

Çiftlik Üniversitesi'nde görev almayı beklediği günlerdeydi. Çukurkent'te düzenlenen bir mesleki kongrede Yılmaz, "Küreselleşmenin Dış Ticaretimize Etkileri" konulu bir bildiri sundu. Oturum bitince, Oturum Başkanı, diğer bildiri sunanlar ve birçok dinleyici Yılmaz'ı kutladı. Bu, bildirisinin salonda iyi bir etki yarattığını ortaya koyuyordu.

O gün, Kongre'ye katılan hemşehrisi ve meslektaşı bir arkadaşıyla gecenin geç saatlerine dek Çukurkent'te gezdiler, söyleştiler. Sonra Çiftlikkent'e geçtiler: Bir kooperatif aracılığıyla orada edindiği dairesine geldiler.

Saat, sabahın 6.00'sını gösteriyordu. Yorulmuşlardı! Uykuya daldılar.

Telefon ısrarla çaldı. Kalktı. Süt kardeşlerden Ertürk Saymaz, selamsız sabahsız, damdan düşercesine: "Ali Yılmaz, eğer (...) Fakültesinde görev almak istiyorsan, Çiftlik Üniversitesini bir kere unut." diyordu. "Siz" deme nezaketi bile yoktu. Yılmaz'ın tepkisi kısa ve net oldu: "Memlekette Çiftlik Üniversitesinden başka üniversite mi yok ?" dedi ve telefonu kapattı.

Pes doğrusu!

Arkadaşı da telefon konuşması üzerine uyandı. Merakla, kiminle konuştuğunu sordu. Açıkladığında, profesör unvanlı ve üniversite yöneten birinin tutum ve davranışı onu da hayrete düşürdü. Bu adam, acaba, körler arasında "tek gözlü kral" mıydı?

Yılmaz saate baktı, 8.30'du.

Saymaz, kendisine telefon etmek için o gün makamına erken gelmişti anlaşılan. Önemli bir görevi yerine getirmek üzere...Tepkisi, Yılmaz'ın bir gün önce sunduğu bildiriden kaynaklanıyordu.

Yılmaz'ın normal olarak görev alması gereken yerin, Çiftlik Üniversitesi (...) Fakültesi olduğunu o da çok iyi biliyordu. Ancak, bir türlü orada çalışması istenmiyordu! Oysa Yılmaz 1994 yılında başka bir üniversitenin aynı bir ismi taşıyan fakültesinden görev teklifi bile almıştı; fakat kabul etmemişti. Bu kere de yöresinin üniversitesinde, asıl çalışması gereken yerde, görev yapması istenmiyordu. Bunun yerine, kendisine bir dağ başı kasabasındaki yüksekokulda öğretim üyeliği ve yüksekokul

müdürlüğü görevi uygun görülüyordu.

"Bir süre kürsüsüz kalırım. Bahtiyar'da yöneticilik yaparım. Verimli ve üretken olduğumu kanıtlarım. Koşullar oluşunca (...) Fakültesine geçmem sorun olmaz" diyordu, kendi kendine Yılmaz.

Bu aşamada iyimser olmaktan başka seçenek de yoktu. Üstelik verimli ve üretken olmanın kime ve hangi kuruma ne zararı dokunabilirdi ki?

Oysa Saymaz'ın istediği tek şey, Yılmaz'ın mesleğinde verimli ve üniversiteye yararlı olması, ya da ülkeye hizmet etmesi değildi. Başka hesaplar peşindeydi o. Mesleki ve kişisel sürtüşmeye girdiği Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda müdürlük yapan profesör meslektaşından kurtulmak istiyordu, ya da elindeki etkiyi ve yetkiyi kullanarak meslektaşına "haddini bildirmek" istiyordu, bir bilim adamı olduğunu ve taşıdığı kariyeri unutarak. "Profesyonel yönetici" zihniyetiyle hareket eden bir izlenim yaratıyordu. Hep de böyle kalacağını düşünüyordu. Yüksekokula yeni bir müdür arıyordu. Kendisine boyun eğecek, kapıkulu bir müdür... Atalarımızın, "Keser döner, sap döner, gün gelir hesap döner." özdeyişini anımsamak istemiyordu anlaşılan. Hırsları aklının önüne geçecek kadar miyoptu.

"Nasıl daha iyi bilim üretiriz, yetişmiş insan kaynağını en iyi nasıl değerlendiririz, en iyi şekilde nasıl eğitim-öğretim hizmeti veririz, topluma nasıl, daha yararlı, örnek ve öncü bir kuruluş oluruz ?" sorularına odaklanması gereken üniversite, ne yazık ki bu tür yöneticilerle boşuna zaman yitiriyordu ve başta iyi yetişmiş insanlar olmak üzere ülkenin kaynaklarını çarçur ediyordu. Bu sorumsuzluk ve savurganlık nereden ve kimlerden destek alıyordu acaba?

Çiflik Üniversitesinde görev almayı beklediği bir süreçte,

Saymaz ile Yılmaz arasında bir sabah patlak veren telefon bunalımı, Bilgin'in devreye girmesiyle çözümlendi.

-7-

Ali Yılmaz'ın Çiftlik Üniversitesinde "bugün-yarın" görev almayı beklediği günlerdendi. Öğleden önceydi. Çiftlikkent'te bir yakınının büfesinde öylesine otururken karşısına biri dikiliverdi. Davranışlarıyla sanki önceden tanışıyorlarmış izlenimi vermeye çalışan biri. TMMOB Çiftlikkent İl Yönetiminden, Yılmaz'ın hemşerisi imiş. Az ileride duran otomobilini göstererek "Bir konuda görüşebilir miyiz?" dedi. Gittiler. Hemşerisi, Yılmaz'a otomobilin içinde oturmakta olan bir arkadaşını tanıştırdı: "Işık Kara. Çiftlikkent eski Kültür Müdürü, Çiftlikkent milletvekili aday adayı. Kütüphane memuru olarak Yamankent'e sürüldü, şimdi orada görev yapıyor ve durumu çok kötü. Kendisi, değerli bir arkadaşımızdır ve hemşerimizdir..."

Işık Kara, ilk bakışta Yılmaz'da hiç de güven verici biri izlenimi yaratmadı. Ama, il kültür müdürlüğü yapmış bir kişinin mutlaka bazı iyi niteliklerinin olması gerekeceğini düşündü o an.

Hemşerisi, "..Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü olarak atandığınızı öğrendik. Işık Kara Bey'i, yüksekokulunuza sekreter olarak almanızı istiyoruz, sizden." diyordu.

Yılmaz: "Hayret! Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğüne atandığımı şimdi sizden öğreniyorum. Ben halen İsot Üniversitesi öğretim üyesiyim. Arkadaşınızın başına gelenlere üzüldüm. Şu anda size bu konuda bir şey söylemem olanaksız."

Yılmaz, Çiftlik Üniversitesine geçtiğine ilişkin bu bilgiyi, pek de tanımadığı bir kişiden alıyordu. Dahası bu kişi, kendisinden, yine hiç tanımadığı birini sekreter yapmasını istiyordu. Kaldı ki,

Yılmaz, müdürü olması beklenen yüksekokula ilişkin en ufak bilgi sahibi de değildi. Atanacağı okulu daha görmemişti...

Nasıl olsa kendisini atayanlar bu konuda sağlıklı bilgi verirlerdi. Ona önerileri olurdu. Önce ataması gerçekleşmeliydi.

Bundan sonra "gelişmeler" hız kazanacaktı. Daha şimdiden, sekreter adayı olarak çok acele değerli bir kişi (!) bulunmuştu bile.

Ali Yılmaz, aynı gün öğleden sonra Çiftlik Üniversitesi Rektörlük binasına gittiğinde, Üniversitenin Genel Sekreter Yardımcısının da kendisini aramakta olduğunu tesadüfen öğrendi.

Genel Sekreter Yardımcısı görüşmede, "Atama kararınız çıktı" diyordu Yılmaz'a.

İlk başvurusuna, bir yıl geçmesine rağmen bir yanıt verilmemişti. Fakat bu kez, başvurusundan itibaren bir ay gibi kısa bir sürede Yılmaz'ın ataması yapılmıştı.

Genel Sekreter Yardımcısı, Yılmaz'ı, yeni görevi nedeniyle kutladı. Işık Kara'yı tanıyıp tanımadığını sordu. Yılmaz'ın "Az önce tanıştık" demesi üzerine sözlerini şöyle sürdürdü: "Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna sekreter olarak gelmek istiyor. Öteden beri üniversiteye geçmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar izin vermedik. Yanlış ve tehlikeli birisi. Sizden bir yanlışlık yapmamanızı istiyoruz."

Adeta "polisiye bir oyun"!

Işık Kara'ya ilişkin benzer uyarılar, aynı gün, Personel Dairesi Başkanı ve bir başka gün Şeref Bilgin tarafından da yapıldı. Süt kardeşlerden Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı olanı, "Benden habersiz kimseyi yüksekokulda bir göreve önerme" diyordu.

Daha sonra, Yılmaz'ın edindiği bilgilere göre, Çiftlik

Üniversitesindeki yapılanma ve rekabet, iktidar partisinin Çiftlikkent milletvekilleri arasında huzursuzluk yaratıyordu. Üniversitede Parti İl Başkanıyla birlikte hareket eden bir milletvekilinin sözü geçiyordu. Diğer bir milletvekilinin, kendisi Çiftlikkentli olduğu halde, sözü geçmiyordu... Oysa, Bakan olduğu dönemde Işık Kara'yı Çiftlikkent İl Kültür Müdürü olarak atayan bu sonuncusuydu.

-8-

Ali Yılmaz, Üniversitenin "perde arkası rektörü" Bilgin'in bürosuna uğradı. Kısa bir söyleşi yaptılar. Bilgin, Yılmaz'a, "Bahtiyar'a beraber gideceğiz" diyordu. Ne de olsa, Yılmaz'ın üniversitede görev almasını o sağlamıştı.

Bilgin, göreve başlarken bile Yılmaz'ı yalnız bırakmayacaktı. Bu beraber gitme önerisi Bilgin için bir güç gösterisi düşüncesi olmalıydı herhalde.

Öneri, Yılmaz'ın hoşuna gitti doğrusu.

Yılmaz, aynı gün uğradığı, yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı olan süt kardeşlerden Saymaz'a, "Şeref Bilgin ile Bahtiyar ilçesine birlikte gideceğiz" dedi.

Saymaz: "Hayır! Biz ikimiz gideceğiz, üç gün sonra...."

Saymaz'la birlikte gitmeleri en doğal olanıydı. Nitekim öyle de oldu.

Daha başlangıçta, üniversitenin iki yöneticisi Bilgin ve Saymaz arasında, ciddi bir rekabetin olduğu anlaşılıyordu. Ama ileride, her ikisi de sağduyularını yitirecekler ve Yılmaz'ın başına olmadık işler açacaklardı. "Ortak düşman"a karşı adeta bir suçlu dayanışması örneği vereceklerdi. Fakat akıbetleri birbirinden farklı olmayacaktı.

Chateaubriand: "İnsanın en büyük düşmanı kendisidir." der.

Trotsky'e göre, "Tehlikeli şeyler, daima en basit şeylerdir."

-9-

Saymaz ve Yılmaz, Bahtiyar'a birlikte gittiler.

Tarih: 11 Ekim 1996

Eğitim-öğretim yılı başlayalı birkaç gün olmuştu.

Yılmaz, aynı gün öğleden önce Kaymakamla ve Kaymakamlık makamına gelen İlçe Emniyet Müdürüyle tanıştırıldı.

Öğleye doğru da İlçe Belediye Başkanıyla makamında tanıştırıldı. Öğle yemeğini birlikte yediler.

Öğleden sonra yüksekokulun akademik ve idari personeliyle tanıştırıldı. Aslında bu bir tanışma değildi. Sadece kendisinin "yeni müdür" olduğu söyleniyordu.

Saymaz, akademik ve idari personelle sohbet etti. Yüksekokulun kendisine bildirilen bazı sorunlarını dinledi.

Yeni görevine işte böyle başlamıştı Ali Yılmaz.

Bu "tanışmanın" dışında, yüksekokul ve çalışanlarına ilişkin hiçbir ön bilgisi yoktu.

Bahtiyar ilçesi ve Bahtiyar Meslek Yüksekokulu bir kapalı kutuydu. Kutuyu kendisinin açmasını istiyorlardı.

Nasıl açacağını merak ediyor olmalıydılar.

Yönetim, görünürde, uyum içinde çalışmayan profesör unvanlı önceki Müdürün görevini uzatmamıştı. Yerine de yüksekokulu daha iyi yönetmesi için Yılmaz'ı atamıştı.

Atanması öncesi, Çiftlik Üniversitesi Yönetiminin kendisine karşı olan tutum ve davranışı, Yılmaz'ın kafasında birtakım soru işaretleri yaratsa da, asla karamsar değildi. Nasıl olsa, Yılmaz her türlü sorunu göğüsleyecek özgüvene sahipti. Bilerek yanlış yapmazdı. Her şeyin zamanla daha iyi olacağına inanırdı. Doğal

olarak, kendisini kuşatan, değerleri çürümüş kurumsal ortamı yeterince dikkate alamadığı, yersiz ve zamansız bir iyimserlikle...

2. BÖLÜM

"BAHTİYAR"LI GÜNLER ...

Bir insan, şahsına gelecek her türlü sonuçlara, engellere, tehlikelere ve baskılara rağmen, yapması gereken işi yapar. Bu, insan varlığının temelinde olan bir ahlâk ilkesidir.

KENNEDY

-1-

Ali Yılmaz'ın göreve başladığının ikinci gününün sabahıydı.

Rektör telefonla aradı. "Işık Kara Bey'in, yüksekokulunuza sekreter olarak atanması için önerisini yap ve bugün bana gönder." diyordu.

Bu, rektörden hiç beklemediği bir tutumdu.

Rektör, acaba ne olmuştu da, Ali Yılmaz'dan, Çiftlik Üniversitesinde istenmeyen Işık Kara'yı Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna sekreter olarak önermesini istiyordu? Bu kadar acelecilik nedendi acaba? Yılmaz, istifa etse, bu aşamada bunun bir mantığı olamazdı. Böyle bir şeye girişmek, yeni bir oyunun içine düşmekti belki.

Rektörle böyle bir konuyu görüşmemişti. Üstelik bir yüksekokul müdürü, uyumlu ve verimli çalışabilmek için, yüksekokul sekreterliğine atanmasını istediği kişiyi kendisi önerirdi.

Yılmaz'ın aklına gelen ilk şey siyasi baskı olabileceğiydi.

Bu arada, Yılmaz, Işık Kara ile tanışmaları sırasında söylediklerini düşündü. Işık Kara, Yılmaz'ın kendisine olan nezaket ölçüleri içindeki tutum ve davranışını, "yeşil ışık" olarak mı algılamıştı acaba? Siyasilere ya da Rektöre, Yılmaz'ın kendisiyle çalışmak istediğini mi söylemişti ?

Sonuçta, kamu görevi yapıyordu. Birileri bu görevi yürütecekti. İşin olumsuz yanını düşünmenin de bir mantığı olamazdı.

Yılmaz, "Işık Kara, Çiftlikkent İl Kültür Müdürlüğü görevinden sonra atandığı kütüphane memurluğu sırasında, yaşadığı acıları da dikkate alır, kendisine uzatılan elin değerini bilir herhalde." diye düşündü.

Ayrıca Üniversitede istenmeyen bir kişiye sahip çıkmak, onu yönlendirmek ve topluma daha yararlı hale getirmek de bir erdemlilik sayılabilirdi, eğer bir aptallık değilse!

Hem, rektörün dışında tüm üniversite yönetiminin Işık Kara'ya karşı olması, onun da karşı olmasını gerektirmezdi; karşı olanlar "sütten çıkmış ak kaşık" mıydılar sanki?

Işık Kara'nın sekreter olarak önerilmesi için bir yazı hazırladı Yılmaz. Yazıyı, sekreterlik görevini vekâleten yürüten elemana verdi.

Yılmaz, "eleman"ın yıllardır sekreter olma hayalinin bir anda sona erdiğini anladı, üzgün yüzüne bakınca.

Mantığı olmayan bir iş yaptığını o an anladı.

"Eleman", paraşütle getirilecek ve önünü kesecek olan kişiyi çok yakından tanıyordu: Önceki müdür tarafından istemleri sürekli reddedilen Işık Kara'yı...

"Eleman"a göre, bu "gelişmeye", "beceriksiz yeni müdür" yüzünden gelinmişti mutlaka... İyi ve güçlü bir müdür böyle bir oldu bittiye fırsat vermezdi. Üniversite denen kurumda "liyakat " denen bir kavram var olmalıydı.

Burası Türkiye'ydi. Olması gereken başka, "gerçek" ise bir başka olabilirdi.

Ali Yılmaz, Işık Kara'nın yüksekokula sekreter olması için öneri yazısını, onanmak üzere, aynı gün Rektörlük makamına faksladı.

Öğleden sonraysa bir başka sürprizle karşılaştı Ali Yılmaz. Çiftlikkent'in önde gelen TV kanalından bir ekip yüksekokula damlamıştı. Yüksekokul hakkında müdürle bir röportaj yapmak istiyorlardı.

Ali Yılmaz henüz yeni işyerini ve çalışanlarını bile tanımıyordu. Bu randevusuz ziyaret ona biraz garip geldi. Ama her şeyi nezaket ölçülerinde tutarak karşıladı ekibi ve açık yüreklilikle şöyle dedi: "Göreve dün öğleden sonra başladım. Henüz yüksekokulumuzu tanımaya fırsat bulamadım. Amacımız, ilçemize örnek bir yüksekokul kazandırmak. O bakımdan yüksekokulumuzun sorunlarını öncelikle saptayacağız. Ardından da, sorunları öncelik sırasına göre çözücü ve yüksekokulumuzu geliştirici tüm önlemleri alacağız."

Kısa, samimi ve öz konuştu Ali Yılmaz.

TV ekibi iyi bir izlenimle ayrıldı Yüksekokuldan, yine geleceklerini de belirterek. Ancak bu, ilk ve son karşılaşmaları olacaktı.

Işık Kara, henüz ortada yoktu. Ama, siyasi bağlantıları nedeniyle, sözü edilen TV kanalıyla siyasi bir yakınlığının olduğu daha sonraları anlaşılacaktı.

Bahtiyar'da ikinci gün böyle geçti.

-2-

Işık Kara'ya ilişkin gerçek bilgiler de kendiliğinden, ulaşmaya başlamıştı Ali Yılmaz'a.

Işık Kara, bakan olan bir Çiftlikkent milletvekili tarafından İl Kültür Müdürü yapılmıştı. Müdür yapılması için, yasal koşullar epeyce zorlanmıştı. Işık Kara'yı müdürlük görevinden almak zorunda kalan da aynı partiden aynı koltuktaki halef bakandı...

Daha sonra Yamankent'te kütüphane memuru olarak sürgün

günleri yaşayacaktı Işık Kara. Bu arada, Çiftlik Üniversitesinde görev almanın çok akılcı bir iş olacağını düşünüyordu. Ancak üniversiteye hakim olanlar aynı partiden bir başka milletvekilinin ardında saf tutanlardı. Gönlünden geçen, üniversite bünyesinde bir daire başkanlığı idi. Bu gerçekleşmezse bir yüksekokul sekreterliği görevine de razıydı. Yüksekokul sekreterliği için de en uygun yer Bahtiyar'dı. Ama üniversite yönetimi ve yüksekokul müdürü; istemlerine bir türlü olumlu yanıt vermemişti. Tek umudu yeni müdürdü. Yeni Müdürün kullandığı üslup kendisini umutlandırmıştı. Rektörü ikna etmek sorunu çözerdi. Öyle de oldu, anlaşılan...

Yeni müdür öneriyi yaptığına göre, onun sekreter olarak atanması kesindi.

Işık Kara, "sahip çıkılma"yı hak etmişti (!).

-3-

Kimi dostları, Ali Yılmaz'ı göreve başladığı ilk günlerden itibaren telefonla arayıp uyarıyorlardı. Söyledikleri: Işık Kara'nın ne karakterde bir kişi olduğu, iş ve siyaset yaşamında kötü bir sicilinin bulunduğu ve onunla çalışmanın kendisine kimi sorunlar yaratacağı şeklindeydi. Oysa, iş işten çoktan geçmişti.

Ali Yılmaz'a, "Bunlar sadece gizli olmayan belgeler" denerek ulaştırılan birçok belge ve somut bilgi, Işık Kara'nın, sadece Çiftlik Üniversitesinde değil, Çiftlikkent'te ve yöresinde niçin istenmediğine net biçimde açıklık getiriyordu.

İşte, 13 sendikanın bir araya gelmesiyle (Ocak 1995) oluşturulan Çiftlikkent Kamu Çalışanları Platformunun, Işık Kara hakkındaki Basın Açıklamasından alıntılar:

"...ilimizden öyle bir kültür müdürü çıktı ki, hem sosyal demokrat, hem ilerici, hem de yurtsever, üstelik hem de (...)

Partili olduğunu yerel televizyonlarda açıkça söyleyen bir müdür (Tabii ki tayin kararnamesi Resmi Gazetede yayınlandıktan sonra). Ne mi yapıyor bu müdür? İşte tüm iyi niteliklerini aktardığımız bu müdürün gerçek yüzü Kültür-Sen'in kurulmasıyla ortaya çıkıyor. Sayın Işık Kara (hatta bize göre kapkaranlık) kendisi 657'li olduğu halde yerel TV'ye, basına açıklama yapıyor, çıkıp konuşuyor, biz buna karşı değiliz. Fakat, çelişkiye bakın ki, kendilerine uluslararası hukukla (97 ve 151 sayılı İLO sözleşmelerinin Mecliste imzalanmasıyla), görevleri arasında sayılan bu tür açıklamaları, Kültür-Sen Yönetimini oluşturan sendikacı arkadaşlar yaptığında 657'nin ilgili maddeleri ileri sürülerek, bu sayın müdürümüz tarafından soruşturma açtırılıyor... Çünkü bu müdür, 'Bu memlekete her ne lazımsa ancak biz yaparız, memurlara ne oluyor?' anlayışı içinde. Çünkü bu sayın müdür biliyor ki örgütlü toplumlarda söz, yetki ve karar, örgütü oluşturan bireylerde olur. Oysa böylece kişisel zevklerine ve çıkarlarına kullandığı bu makamda söz ve yetkiyi elinden kaçıracağını görmüştür.

Ancak inandığımız bir şey var, değil sosyal demokratlara, insanlığa büyük zarar veren bu tür insanların hâlâ orada tutulmasıdır. Tayini Resmi Gazete'de yayınlandığı halde 2 aydır ayrılmaması, sendika üyelerini baskı altında tutması, sosyal demokratların neden %15'lere düştüğünün çarpıcı bir kanıtı olsa gerekir. Kişisel zevklerini tatmin için örgütlü insanları, konuşan insanları, yasakların altına sığınarak cezalandırmaya kalkan insan sosyal demokrat olamaz.

Biz aşağıda isimleri bulunan sendikalar olarak bu müdürü ve hâlâ onu orada tutan anlayışı kınıyor, bir an önce gereğinin yapılmasını istiyoruz."

Belge ve bilgi çok. Örneğin, görevden el çektirilmesi için Sendika Genel Merkezi-Bakanlık düzeyindeki yazışmalar... İl

Müdürü olarak görev yaptığı dönemdeki cinsel taciz suçlamalarına, diğer yüz kızartıcı tutum ve davranışlarına ilişkin ulusal ve yerel basında yer alan yazılar... Ancak daha fazlasına yer verme konumuna indirgemiyor insan kendi kendini.

Ancak, Ali Yılmaz'a, Işık Kara'yı da yakından tanıyan birinin yaptığı yorumu da aktarmadan geçmeyelim:

"Işık Kara'ya, zamanında olur olmaz yerlere imza attıranlar ve onu kullananlar, ona, sahip çıkmak zorundaydılar. Bu nedenle, sizin Kara'yı tanımanıza fırsat vermeden, yüksekokulunuza atanmasını hızla yaptırttılar ve elinize ayağınıza doladılar. Bakmayın siz onların piyasaya çıkıp 'dürüstlük ahkâmı kesme'lerine, nutuk atmalarına."

-4-

Ali Yılmaz, Işık Kara'ya karşı asla önyargılı olmadı ve onun da dahil olduğu tüm çalışma arkadaşlarıyla birlikte, yüksekokulda yoğun bir çalışmaya girişti. Çiftlik Üniversitesi yönetiminin kendisine oynayacağı oyunları hayal bile edemeden...

Gerçi, Çiftlik Üniversitesi yönetimiyle başlangıçtan beri yaşadıklarını unutmamıştı. Ama bunlar geride kalmıştı. İleriye bakmaktı, önemli olan. Bu nedenle de büyük bir iyimserlik ve özgüvenle işe başladı. Doğal olarak, çabalarını, Üniversiteyi yöneten kerli ferli profesörlerin de takdirle karşılayacağını umuyordu. Yüksekokula hizmet, üniversiteye, dolayısıyla ülkeye hizmetti.

Yüksekokulda yedi program bulunuyordu: Bilgisayar, Bahçe Ziraatı, Harita-Kadastro, Mermercilik, Mobilya-Dekorasyon, Süt ve Süt Ürünleri, Makine. Bunlardan sadece Makine programı öğrencisizdi.

Tüm programların altyapı ve üstyapı sorunları vardı.

Yüksekokul, ilçenin dışındaydı ve normal mesai dışında sahipsizdi. Geceleri karanlık içindeydi. İçinde yer aldığı 20 dekarlık alanın sınırları bile net biçimde belli değildi. Tarımsal programları ağırlıktaydı, ama çevresinde yeşil alan bir yana, ağaç bile yok denecek durumdaydı.

Yeni açılan Mermercilik programının sadece iki öğrencisi vardı. Onlara hiçbir yararı olmayan Mermercilik atölyesindeki makinelerin sahibi de özel bir kişiydi. Yüksekokulun atölyesini ve elektriğini kullanarak kendi hesabına üretim yapıyordu. Öğrenciler de atölyeden güya yararlanıyorlardı. Programın derslerini verecek hocalar da dışarıdan (Çukurkent ve Çiftlikkent'ten) sağlanıyordu. Bir süre bu durum böyle devam etti. Daha sonra, atölyenin bu ilkesiz ve sözleşmesiz kullanımına, yüksekokul yönetiminin kesinlikle razı olmayacağını anlayan makinelerın sahibi, onları söküp kendi iş merkezine taşımak zorunda kalacaktı.

Süt kardeşlerin yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcısı olanı ile bir önceki yüksekokul müdürü arasında önemli bir kriz yaşanmıştı. Anlaşmazlık, aralarındaki mesleki rekabetin kişisel düşmanlığa dönüşmesinden kaynaklanmıştı. yüksekokulun o eski müdürünün, mermercilik atölyesini kişisel çıkarları doğrultusunda kullandığı iddia ediliyordu.

"Dışardan ders ücretli" olarak görevlendirilen ve şehirlerarası yol masrafları verilmeyen öğretim elemanlarının şehirlerarası yol masrafları, Yüksekokulu Geliştirme, Güçlendirme ve Dayanışma Derneği'nin fonlarının yanı sıra sosyal ve kültürel etkinliklerden elde edilen gelirlerden karşılanmaya çalışılıyordu.

Yüksekokula tahsis edilip "Deneme Bahçesi" olarak öngörülen arazinin tam olarak yeri ve sınırları bilinmiyordu. Söz konusu arazi, yerinin tespiti ile ölçümü, İlçe Kadastro

Müdürlüğüne yaptırılarak tel örgü içine alındı ve "Deneme Bahçesi" oluşturuldu. Çukurkent Üniversitesinden 245 adet meyve fidanının (10 tür ve 39 çeşit) 10 dönümlük kısmı üzerine dikimi gerçekleştirildi. Bunlar arasında, kayısı, erik, nektarin, kiraz, badem, vişne, incir, elma, Trabzon hurması tür ve çeşitleri bulunuyordu. Ayrıca köklendirmeye tâbi tutulan 72 adet (9 çeşit) asma çubuğunun yaklaşık 1 dönüm arazi üzerine dikimi için gerekli hazırlıklar yapıldı.Tabii bütün bu işler bütçe dışı kaynaklarla, yerel kurum ve kuruluşların katkılarıyla yürütülüyordu. İlginçtir ki, yardım isteminde bulunulan kuruluşlar arasında bu çabalara katkı sağlamayan tek kuruluş üniversite rektörlüğüydü. Bu da, onların farklı bir düşüncesinin ve hesabının olduğunun göstergesiydi.

Ali Yılmaz döneminde, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunca FAO standartlarında hazırlanan ve Rektörlük makamına sunulan bir meyvecilik araştırma projesi orada sürekli savsaklanıyordu. Proje formlarının değiştiği gerekçesiyle, yenilenmesi isteniyordu.

Araştırma projesi, rektörlüğün istemi üzerine birkaç kez yinelendi ve sunuldu. Ama, bir türlü sonuç alınamıyordu.

Bütün bunlar olurken, Ali Yılmaz, Üniversite Yönetiminin içten içe ve artan tepkisini çekiyordu üzerine. Bu tepkiyi anlamaya, görmeye ve yaşamaya başlamıştı, ama, bunları gene de yok sayıyordu. Sabırlıydı. Daha çok çalışıyordu. Kendisinin yüksekokulun sorunlarını çözmesi ve yüksekokulu ileriye taşıması için değil, üniversite yönetimine kulluk etmesi için Bahtiyar'da tutulduğunu anlamaya başlıyordu. Tabii, kulluk etmemenin faturasını zamanı gelince ödeyeceğini de bilemezdi. Gerçi, o doğru yaptığı her işin faturasını ödemeye hazırdı.

Paris-Sorbonne Üniversitesinde doktora yapmış olan kendisine karşı, yönetimin kompleks içinde olduğunu ve küçük

düşürmek isteyeceklerini nereden bilecekti ki... Ali Yılmaz ise, şu özlü sözü kendine ilke edinenlerdendi: "Başkalarını alçaltarak değil de, kendini gerçekten yükselterek büyümelisin."

Araştırma projesi, Bahtiyar Kaymakamlığı ve Belediyesi, Çukurkent Üniversitesi ve bu üniversite ile ilişkili bir Tarımsal Araştırma ve Uygulama Merkezinin işbirliğiyle yürütülmesi öngörülmüştü. Projenin başkanı doğal olarak Ali Yılmaz'dı. Bu, Ali Yılmaz'dan proje vb. istemeyen üniversite yönetiminin, ondan duyduğu rahatsızlığı doruğa çıkarmıştı.

Adı "üniversite" de olsa, Yılmaz, üniversitesinde ve müdürlüğünü yaptığı yüksekokulda yapay sorunlar yaşandığını görüyor; bunların verimsiz ve üretimsiz çalışılmasından kaynaklandığına inanıyordu.

Ona göre, sorunlar, kurumsal üretken bir çalışma alışkanlığının kazanılmasıyla önemli ölçüde aşılabilirdi.

Bilgisayar Programına bağlı 9 adet bilgisayar vardı ve hiçbiri işletilemiyordu. Bilgisayar Programı öğrencileri bu koşullarda laboratuvardan yararlanamıyordu. Ayrıca, bilgisayar derslerini verecek kadrolu eleman bile yoktu. Bu gereksinme, belirli ölçüde, üniversite bünyesinde çalışan iki idari personelin haftada bir iki gün yüksekokulla gelip ders vermeleriyle karşılanmaya çalışılıyordu.

Hiçbir öğrencinin gerçek anlamda yararlanamadığı bu bilgisayarlar, bir bilgisayar ağı oluşturulmak, bir tanesine hard disk takılmak ve değişik programlar yüklenmek suretiyle, gereksinmelere cevap verecek hale getirilmişti. Böylece mevcut bilgisayarların ağa bağlanmasıyla öğrenciler, 9 bilgisayarla birçok programı aynı anda çalıştırabiliyorlardı. Başka bir deyişle, yüksekokul gerçek bir bilgisayar laboratuarına kavuşturulmuş ve öğrencilerin uygulamalar için otobüsle üç saat uzaklıktaki üniversite kampüsüne gidiş-geliş, konaklama v.b.

sorunları da ortadan kalkmıştı. Bilgisayar laboratuarına ilişkin harcamalar da bütçe dışı kaynaklardan karşılanıyordu. Bunun için Ali Yılmaz'ın başkanlık görevini de yürütmekte olduğu Atatürkçü Düşünce Derneği ile Yüksekokulu Geliştirme, Güçlendirme ve Dayanışma Derneğinin birlikte düzenledikleri bilgisayar ve İngilizce kurslarından elde edilen gelirden yararlanılıyordu.

Çiftlikkent Üniversitesinin ilçelerdeki yüksekokulları arasında ilk İNTERNET ağına bağlananı, Bahtiyar Meslek Yüksekokuluydu. Bir yandan dünya ile bütünleşilecek, diğer yönden üniversitenin ve yüksekokulun tanıtımı yapılacaktı.

Bahtiyar ilçesinde yerel yönetimlerin ve meslek örgütlerinin de istemlerini dikkate alarak yapılan girişimler sonucu, Yüksekokulda bir Arıcılık Programı ile bir Bağcılık Programı açılması öngörülmüştü. Deneme Bahçesi, Bağcılık Programına da hitap edecekti.

Arıcılık Programını destekleyici nitelikte bir de Uygulamalı Arıcılık Projesi hazırlandı. Ancak, Meyvecilik Araştırma Projesine rektörlükten yanıt alınamayınca, bu proje rektörlük makamına arz için beklemede tutuldu.

Mobilya Dekorasyon Programı Atölyesine, öğrencilerin daha iyi yetişmeleri, uygulama yapmaları ve mal üretmeleri için gerekli malzeme satın alındı. Bu Atölyenin gereksinmesi olan makine alımlarının ödemesi, Rektörlük Bütçesinden karşılanabildi. Bu, ilgili daire âmirinin kendi etki ve yetkisini kullanarak yüksekokula yaptığı olumlu ilk jestti.

Bu arada, alınan önlemler sonucu, Yüksekokulun Döner Sermaye birimi de işler hale getirilmişti.

Öğrencilerin ders gereksinmesini karşılayacak öğretim elemanı sorunu çözüldüğü gibi, eğitimin kalitesini yükseltici kimi önemli gelişmeler kaydedilmişti.

Kurum içine dönük mesleki seminer ve konferanslar dizisi, öngörülen çerçevede gerçekleştiriliyordu.

Yüksekokulda kütüphane yoktu. Geniş bir dersane, yeni bir düzenlemeyle, yüksekokula ait kitapların yanı sıra üniversiteden ve dışarıdan sağlanan kitaplarla kütüphaneye dönüştürüldü.

Öğrencilerin birbirleriyle kaynaşmaları için değişik etkinlikler (Tanışma Partisi, Yeni Yıl Partisi, Kokteyli ve Yemek, Bahar Partisi, Moral Çayı, Mezuniyet Gecesi) düzenleniyor ve benzeri etkinliklere süreklilik kazandırılmaya çalışılıyordu.

Öğrencilerin tiyatro, müzik ve spor toplulukları daha etkin duruma getirildi. Bu bağlamda, tiyatro ve müzik toplulukları eserler sunmaya, futbol takımı, komşu ilçelerdeki yüksekokullar ile özel maçlar yapmaya başlamıştı.

Bütün bu etkinlikler, öğrenciler ve ilçe halkı tarafından ilgi ve beğeni ile izleniyordu.

Çalışmalar, düzenli olarak rapor ediliyor ve ilçe kaymakamı tarafından takdirle karşılanıyordu.

Yüksekokul, çevresiyle bütünleşen ve çevresinin takdirini toplayan bir kurum haline gelmiş, yöre halkı için farklı bir esinti ve ilham kaynağı olmuştu.

Raporların bir örneğini, doğal olarak, rektörlük makamına göndermek gerekiyordu. Gönderildi de. Ancak gönderilen her rapor, üniversite yönetiminin Ali Yılmaz'a karşı duyulan rahatsızlığını arttırmaktan öte hiçbir işe yaramıyordu. O takdir edilmeyi bekleyedursun....

-5-

Ali Yılmaz'a, Çiftlik Üniversitesinde görev almayı kabul ederken, üç ay içersinde profesör de yapılacağı söylenmişti. Daha doğrusu, bunu, "üç ay içersinde profesörlük kadrosu

ilânın verileceği" anlamında algılamıştı.

Gerek İsot Üniversitesi ve gerekse Çiftlik Üniversitesi yönetimlerinden aldığı açık mesaj şuydu: Profesör yapılmada ölçütün, adayda bilimsel yeterlilik değil, üniversite yönetiminin salt keyfiyetine kaldığı gerçeği idi.

Üniversite, varlık nedenini ve asıl işlevlerini unutarak kolfuk kavgalarının ön plana çıktığı ve siyasetin de fazlasıyla etki alanına giren bir arenaya dönüşmüştü.. Ülkenin ekonomik ve sosyal düzeyi ile üniversitesi ya da üniversitesi ile ekonomik ve sosyal düzeyi arasında bir benzerlik olması çok doğaldı.

Ali Yılmaz yeni görevine başlayalı üç aydan fazla bir süre geçmişti. Profesörlük kadrosu ilânı konusunu bir süre gündeme getirmedi. Fakat, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda bir profesör kadrosu bile bulunmuyordu. Olmayan bir kadro ilânı nasıl verilecekti? İşin diğer bir ilginç yanı da, Çiftlikkent Üniversitesi'ne bağlı ilçelerdeki yüksekokullarda, profesör ve doçent bir yana, kadrolu bir yardımcı doçent bile yoktu.

Üniversite yönetiminden, profesörlük kadrosu ilânı sözü verenlerden de hiçbir ses çıkmıyordu. Ali Yılmaz, kendisine verilen sözü üniversite yönetimine hatırlatmak zorunda kaldı. Bu hatırlatma etkisini kısa zamanda acımasızca gösterdi de:

Rektörlük, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu (...) Dalına bir profesörlük kadrosu aktardı. Ardından, usul gereği hazırlanan bu kadro ilânı basında yer aldı. Tarih: 26 Ocak 1997.

Ali Yılmaz, "Bu gelişme, üniversite yönetimi ile aramın düzelmesi anlamına geliyor" şeklinde yorumladı. Söz konusu ilâna, 7 Şubat 1997 günü başvuruda bulundu. Kendisinden başka bu ilâna başvuruda bulunan da olmadı.

Böylelikle, Ali Yılmaz'ın profesörlük öyküsü de başladı.

"Profesör olunca, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde (İİBF) görev alırım" diyordu kendi kendine, profesör yapılmaması için

inceden inceye senaryolar hazırlandığından habersiz...

Bir bilim adamının senaryoyla ne işi olabilirdi. Ancak, "gelişmeler" senaryoların uygulamaya konulduğunun habercisiydi.

Profesörlüğe yükseltilme ve atanma konusunda, üniversite yönetimlerince oluşturulan jüri üyelerinin raporlarının önemi tartışılmaz.

Ali Yılmaz, jüri oluşumu, jüri üyelerinin tutum ve davranışları konusunda daha önce ilginç deneyimler de yaşamıştı. Bunlardan birini, ister istemez, sık sık anımsamaktaydı:

1989 yılında gittiği Fransa'da bir yükseköğretim kurumu kendisine bir öneride bulunmuş, o kurumda ders vermesini istemişti. O arada, birtakım oyunlar oynandığını sezmişti. Ve dersi vermeye Türkiye'den bir başkası (bir profesör) gönderilmişti. Gelen, geldiği yetmemiş gibi, "Doçentlik sınavlarında görüşürüz." demişti Ali Yılmaz'a. Bu profesör, gerçekten de Yılmaz'ın doçentlik jürilerinde hep yer alacak ve sürekli olumsuz tavır takınacaktı. Hatta son jüride, beş kişiden, tek olumsuz olan yine o olacaktı. Usulen verilen akşam yemeğine, Yılmaz, onu da davet etmişti ve yemekte yan yana oturmuşlardı. Konuşma sırasında ve kendine yöneltilen sorulardan, bu olumsuzluğun temelinde, bilimselliğin değil de, kişisel, duygusal bir nedenin olduğu kanısına vardı Yılmaz.

Fransa'da yaşadıklarını da dikkate alarak, "Bilim dünyamız da, keyfiliğe ve bir çeşit mafya sistemine teslim olmuş anlaşılan" diye düşündü. Ama düşündüğünden de öte, çok uzun yıllar sonra, yargıya intikal eden profesörlük başvurusunun, altı yıl gibi uzun bir sürede sonuçlanacağını hayal bile edemezdi...

-6-

Işık Kara, Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna sekreter olarak atanıp görevine çoktan başlamıştı. Bir yüksekokulda sekreterlik görevi, ona bir hayli yabancıydı. Çünkü "paraşüt"le gelmişti bu göreve. Siyasi alışkanlığı nedeniyle öyle pek iş yapmak niyetinde de değildi. Geçimini sağlamak için, en sonunda bir yolunu bulup kendisini yüksekokula atabilmişti, Ali Yılmaz aldatılmıştı. Daha ilk günlerden itibaren de, işi bilenler ve iş yapanlar üzerinde yük olmaya başladığı anlaşılıyordu.

Müdür Ali Yılmaz, Işık Kara'ya, onurlandırmak, yapıcı ve verimli çalışmasını sağlamak düşüncesiyle, çok iyi bir mekân hazırlattı, Kurum içinden gelen tepki ve rahatsızlıkları görmezden gelerek... Sekretere, sekreter bile tahsis edildi. Sadece, bürosuna özgü ayrı bir telefon hattı istemi, var olan koşullar içerisinde yerine getirilememişti.

Ancak Işık Kara, siyasete, kaldığı yerden devam etmek istiyordu. Siyaset virüsü, onu teslim almıştı. Gerçekte, siyaset ona her şeyin kolayını buluyordu. Şimdi, çok elverişli bir yörede ve mekândaydı. Artık delegeleri toplamaya da başlamıştı. Onun için, okul işlerinin hiçbir önemi yoktu. Kendisine hiç karışılmasa, nerede olduğu bilinmese daha iyi olacaktı (!).

İsterseniz devamını, Ali Yılmaz'ın Rektörlük makamına yazdığı aşağıdaki yazıdan izleyelim:

"29.11.1996 tarihinde yüksekokulumuzda sekreter olarak göreve başlayan Işık Kara, hastalık gerekçesiyle sık sık sevk almakta ve rapor kullanmaktadır. Yüksekokulumuzda sekreterin görev alanına giren işlerin aksamaması için yüksekokulumuz müdürlüğünce hazırlanan iç genelge çerçevesinde yüksekokulumuzda idari personele ilişkin bazı düzenlemelerin gözetimi ve sorumluluğu Müdür Yardımcısı

(...)'a verilmişti. Ancak, 20.5.1997 tarihinden itibaren Işık Kara'nın artık sevk ve rapor alma işlemlerine ara verdiği kanısıyla, söz konusu genelgenin 1.maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

Bugün itibariyle yapılan inceleme sonrası, Işık Kara, göreve başladığı tarihten bu yana işyerinde bulunması gereken toplam 116 mesai gününün 64 gününde sevk, rapor ve izin gerekçeleriyle görevine gelmemiştir.

Işık Kara'nın görevinde bulunmadığı zamanlarda, yüksekokulumuz sekreterliği görevine (...)'in vekâlet etmesi için sık sık rektörlük makamının "olur"una başvurulmuştur.

Işık Kara'nın mesai saatlerinde izinsiz olarak sık sık yüksekokulumuzu terk ettiği de saptanmış olup, Müdür Yardımcısı (...)'un bu konudaki bir dilekçesi ekte sunulmuştur. Işık Kara'ya bu konudaki kayıtsızlığı nedeniyle "uyarı" cezası verilmesi zorunluluğu doğmuştur.

Işık Kara'nın görev ve ahlak anlayışını ortaya koymak bakımından, yine Müdür Yardımcısı (...) tarafından Yüksekokul Müdürlüğüne sunulan bir rapor da ilişikte sunulmuştur.

Diğer yandan, Işık Kara'nın formasyonu ve kişisel özelliklerinin böyle bir görevi üstlenmeye elverişli olmadığı, yapıcı ve üretken olmaktan çok uzak, personel arasındaki uyumu bozucu bir yapıya sahip olduğu anlaşılmış ve bu nedenle görev yerinin değiştirilmesi hususunda rektörlük makamı nezdinde gerekli girişimde bulunulmuştur.

Işık Kara'nın Yüksekokulumuz sekreteri olarak yasalarla belirlenen işlevini sürdürmekle birlikte, hakkındaki 21.3.1997 tarih ve 334 sayılı yazımızdaki yüksekokulumuz dışında üniversitemizin herhangi bir biriminde görevlendirilmesi konusundaki istemimizi yeniler, konunun yüksekokulumuzdaki çalışmaların sağlıklı ve verimli yürütülmesi ve personel

arasındaki uyum açılarından ciddi önemini bilgilerinize arz ederim. Doç. Dr. Ali Yılmaz, Müdür. Not: Yüksekokulumuz Sekreteri Işık Kara, 27.5.1997 tarihi itibariyle yine dört gün rapor almıştır."

Işık Kara, Bahtiyar ilçesinde görev yapıyordu; ama otobüsle üç saat mesafedeki Çiftlikkent'te oturuyordu. Sevklerin, raporların ve izinlerin tamamına yakınını, gerçekte, Bahtiyar'a gitmemek için kullanıyordu. Aslında, Işık Kara, yasal yetkilerinin arkasına sığınarak "sekretercilik" oynuyordu.

-7-

Ali Yılmaz, Işık Kara olayı bir yana, Müdür olarak görev aldığı Yüksekokulun hiçbir akademik ve idari personelini de tanımıyordu başlangıçta. Önceki müdür döneminde, müdür yardımcılığı görevlerini yürütmekte olan iki öğretim görevlisini tekrar göreve getirmenin en doğru iş olacağı kararına vardı. Düşündüğünü de yaptı.

Süt kardeşlerden, Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz'ın, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda öğretim görevlisi ve çok güvendiği iki elemanının olduğu da anlaşılmıştı. Çünkü, bu iki kişi, müdür yardımcılığı görevlerine yapılan atamalardan hiç hoşnut olmadıklarını tavır ve davranışlarıyla hissettirmişlerdi.

Bunlardan biri, bir önceki Yüksekokul Müdürü tarafından, Teknik Programlar Bölüm Başkanlığı görevine vekaleten atanmıştı. Daha sonra da aynı müdür tarafından, "görülen lüzum üzerine", o görevden alınmıştı.

Ali Yılmaz, söz konusu öğretim görevlisini yine aynı göreve atadı. Ancak bir süre sonra, bu kişi, bölüm başkanlığı görevi ile yetinmedi. Müdür yardımcılığı görevine getirilmesi için Ali

Yılmaz'a sürekli istekte bulundu. Ne de olsa, Ertürk Saymaz'ın adamıydı (!).

Ertürk Saymaz, yapılan atamalardan hoşnutsuzluğunu açık açık söylemiyordu, fakat hissettiriyordu. Çünkü, daha başlangıçta Ali Yılmaz'ı, açmaza sokmak için her yolu denemeye koyulmuştu. Bu nedenle Ali Yılmaz'a, müdür olarak atandığı yüksekokul konusunda ne bir ön bilgi vermişti, ne de herhangi bir öneride bulunmuştu... Ona göre, yüksekokulun yeni müdürü de, husumet beslediği eski müdürün yardımcılarını, yine yardımcı olarak atamıştı; köşede bekleyen kendi adamları varken...

Işık Kara için gün doğmuştu. Ertürk Saymaz'ın adamlarının hoşnutsuzluğu onun için bir fırsattı. Sonradan görülecekti ki, uyumlu (!) bir üçlü oluşturacaklar ve Saymaz'la görüşmek üzere, birlikte Çiftlikkent'e gidecekler ve akşam sofralarında yeni müdürden hoşnutsuzluklarını dile getireceklerdi. Bu, aslında, Ali Yılmaz'ın, öteden beri yönetim anlayışına ilişkin tutum ve davranışlarını ibretle izlediği Saymaz'ın hesapları (!) açısından çok güzel bir olaydı. Yüksekokul'daki adamlarının sayısı üçe çıkmıştı.

Ali Yılmaz, olup bitenlerden, hafiyecilik oyunlarından ancak, müdürlük görevinden istifa edeceği günlerin eşiğinde haberdar olacaktı. O bir bilim adamıydı. Gündüzleri idari işlerle, akşamları ve hafta sonlarında zamanını genellikle bilimsel çalışmalar yaparak geçiriyordu. Fırsat buldukça ya da gerektiği zaman başkanlık görevini yürüttüğü ADD Bahtiyar Şubesine gidiyordu. Gerçi, yüksekokulda idareyi ve kurulları paylaştığı bu kişilere güvenilmeyeceğini o da biliyordu. Ama, "ayak oyunları"na babuç bırakmadığı gibi, bu tür şeyler de tersti ona. Kendisi için asıl olan, yöneticilik değil, bilimsel çalışmalarıydı. Zira, yakında profesörlük başvurusunda bulunacaktı. Bunun için, bilimsel

çalışmalarının yer alacağı, sayısı altı takım olması gereken dosyalarının hazırlığına da başlamıştı. Bazen sabahlara kadar çalışmak zorunda kalıyordu.

Ali Yılmaz, saydam olmaya, herkesin bilgisinden, eleştirisinden ve katkısından yararlanmaya özen gösteriyor, sonuçta, bilerek bir yanlış yapmak istemiyordu. Ezilmiş, kişiliğini aşındırmış, köşe kapmaca oynayan insanların sahip olduğu zihniyet yapısını, sergileyecekleri tutum ve davranışı kendisine fazla dert etmiyordu. Çünkü, farklı bir zihniyet yapısındaydı. Fransa'da okumuş, orada mesleği ile ilgili olarak stajlar yapmış ve değişik işlerde çalışmıştı. Oradaki standartları görme, tanıma ve yaşama fırsatını bulabilmişti.

Müdürlük görevinden istifa etmeden bir gün önceydi: Dersler bitmişti. "Öğretim elemanlarının, hiçbir şey yapmadan, yaz günlerinin sıcağında, Bahtiyar ilçesinde, okulda büro beklemeleri anlamsız. Kendilerini geliştirmeleri için, konu alanlarıyla ilgili araştırmaya ve verdikleri derslerin notlarını hazırlamaya yönelmeleri gerekir." düşüncesini geçiriyordu içinden.

Yapılan son akademik kurul toplantısında, bu düşüncesi yönünde bir konuşma yaptı. Derslerin bittiğini, akademik personelin mesleki yönden kendilerini geliştirmeleri ve yenilemeleri gerektiğini belirtmiş, bunun gerek kendileri, gerekse kurum ve öğrenciler için önemli olduğunu vurgulamıştı. Bu çerçevede, gerek derleme ve gerekse araziye dayalı yapılacak her türlü bilimsel etkinliğe, ders notu hazırlamalarına yardımcı olabileceğine, bu yolla mesainin değerlendirilmesine, isteyenlerin yüksek lisans ve doktora yapabilmeleri konusunda yetkisi içerisinde her türlü katkıyı kendilerine yapmaya hazır olduğunu da belirtmişti... Kimlerin, hangi konularda araştırma yapmak istediği de aynı toplantıda şekillenmişti.

Toplantıdan herkes hoşnut ayrılmıştı.

Bu toplantının içeriği, üç adamı tarafından, Saymaz'a doğrudan ulaştırılmıştı. Saymaz'ın muhatabı, bundan böyle yüksekokul müdürü yerine, bu üçlü idi.

Alınan karara, başta Saymaz olmak üzere, üniversite yönetimi çok kızmıştı. Sanki kötü bir iş yapılmıştı, belki de vatana ihanetti. Ertesi günü, Ali Yılmaz hakkında apar topar bir soruşturma açıldı. Güya, müdür çizmeyi aşmıştı.

Ali Yılmaz'ın İsot Üniversitesinden koparılma sürecinin başından bu yana, Çiftlik Üniversitesi Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz'ın, ona karşı olan peşin tutum ve davranışlarından çıkardığı sonuç: Onun, kanunsuzlukları ve usulsüzlükleri büyük bir pervasızlıkla yapan, kanun, tüzük ve yönetmelikleri hiçe sayan, elindeki yetkileri şahsi kin ve husumetini tatmim için kullanan biri olduğu. Böyle biri, sadece devlet memuru değil, amir konumundadır. 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunun ilgili hükümlerini bilmemesi de mümkün değildir. Ne demeli (!?)

-8-

"Üniversitenin perde arkası rektörü" konumundaki Şeref Bilgin'in, Senato toplantılarında söylediği "Biz Türkiye'nin en demokratik üniversitesiyiz" sözlerini unutmuyordu Ali Yılmaz. Bilgin, bu sözleriyle kendisinin üniversite yönetimi üzerindeki gücünü ve etkisini de ima ediyordu.

Gerçekte de Şeref Bilgin, Çiftlik Üniversitesinin önemli bir kesiminde etkili bir isimdi. Ali Yılmaz'ı, Çiftlik Üniversitesinde görev almaktan tam vazgeçmişken, göreve ikna eden de yine o idi.

Fakat, Ali Yılmaz'ı Çiftlik Üniversitesinde görev aldıktan

sonra hayal kırıklığına uğratan ilk önemli "ayak oyunu" da yine Şeref Bilgin'den gelmişti:

Üniversite Senatosunun bir toplantısında Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Bilgisayar Programının kapatılması önerisi gündeme getirildi. Hem de öneriyi yapan Şeref Bilgin'di, alaycı bir gülümsemeyle...

Ali Yılmaz hayretler içinde kaldı. Bir Bilgin'e, bir, diğer üyelere bakıyordu."Yüksekokulumuz Bilgisayar Programında bir tek öğretim elemanı bile yok. Bir eleman arıyoruz ders verecek" demişti Bilgin'e. Oysa daha sonra eleman da bulunmuştu.

Herkesin, evine bilgisayar edinmeye ve devletin ilkokullarda bile bilgisayar altyapısı oluşturmaya çalıştığı günümüzde, böyle bir öneri de neyin nesiydi! İşte buydu, Ali Yılmaz'ın geliştirmeye çalıştığı yüksekokula reva görülen. Hem de öneri, kendisini Üniversitede görev almaya ikna eden birisinden gelmişti.

Ali Yılmaz, söz aldı: "Böyle bir öneriyi, Sayın Bilgin'in Dekanı olduğu Fakültenin bir bölümünün ya da biriminin kapatılması için ben yapsaydım, herhalde 'aklından bir zoru' var denirdi bana. Şimdiye dek bu program sahipsiz kalmış. Ama, biz gerekli önlemleri aldık. Kaldı ki, bu programın kapatılmasına çevrenin çok büyük tepkisi olur. Kapatılmasını yüksekokul müdürü olarak ben istemişim gibi bir yanlış izlenim yaratır. Büyük tepki alırız. Diğer programlar bir yana, bilgisayar programı bir yana, ilçe halkının gözünde. Üstelik bir süre önce, bu programı geliştirici önlemleri aldık. Daha önce Programdan ayrılıp başka üniversitelere geçen bazı öğrenciler bile geri geldi."

Gerçekte, Ali Yılmaz'ın kişisel çabalarının da etkisiyle o günün şartları içersinde örnek sayılabilecek bir bilgisayar programı altyapısı oluşturulmuştu.

Ali Yılmaz, yaptığı haklı ve tutarlı savunmasına karşın, Senatoda yalnız kalmıştı. Yapılan önerinin oylanmasında, tek

başına "karşı oy" kullandı. Böylece, o gün Senatonun ne tip kişilerden oluştuğunu anlamıştı. Şeref Bilgin'in, Senatoda bu denli güçlü olduğunu da...

Duygusallığa teslim olmuş Şeref Bilgin de, bundan sonra gelişen, saygın kişiliğini aşındıran ve kazananı olmayan olaylara neden olacağından habersiz...

Senatoda yaşanan bu olay, Ali Yılmaz'ın üniversite yönetimiyle ilişkilerinin gerçek boyutunu ortaya çıkaran bir dönüm noktası oldu. Ondan sonra, gerçekten Bahtiyar Meslek Yüksekokulunun Müdürü gibi hissetmedi kendini.

Daha sonra YÖK, söz konusu Bilgisayar Programının kapatılma istemini geri çevirecekti; Senato kararına tek "karşı oy" kullanan Ali Yılmaz'ı haklı bulurcasına....

Bu gelişme, Şeref Bilgin'i ve üniversite yönetimini, Ali Yılmaz'a karşı yasa ve yönetmeliklerle örtüşmeyen sert önlemler almaya itecek ve hatta onu cezalandırma yolları aramalarına neden olacaktı. Yönetim, ona karşı husumet beslemeye başlamıştı, dozu gittikçe artan biçimde.

Bu arada belirtelim ki, zaman içide Çiftlik Üniversitesi-YÖK kavgaları başlayacaktır.

Çiftlik Üniversitesi Yönetimi, YÖK tarafından kendisine yapılmasını istemediği her şeyi Ali Yılmaz'a fütursuzca yapmakta tereddüt göstermeyecekti.

-9-

Dik durmayı, yaşam biçimi olarak benimseyen Ali Yılmaz, kritik bir dönemde, oynanan oyunları gözünde büyütmemeye çalışıyordu.

Kendisine yönelen duygusal hareketleri ve tepkileri yumuşatmak amacıyla, Üniversite Senatosunun bir kez de

Bahtiyar ilçesinde toplanmasını teklif ediyor, teklifi sözde kabul de ediliyordu. Ancak, bu kabul, Rektör İlker Taşsayar'ın kişisel tavrı nedeniyle gerçekleşmeyecekti. Anlaşılan Ali Yılmaz'ın profesörlüğünün engelleneceğini, üstüne üstlük bir de ceza verileceğini en iyi bilen kişi Rektör Taşsayar'ın kendisiydi.

Tarih: 12.6.1997.

Rektör İlker Taşsayar imzalı bir yazı Ali Yılmaz'a elden teslim edildi.

Yazıda, Ali Yılmaz'ın profesörlük kadrosuna atanmadığı belirtiliyordu.

Aynı gün yukarıdaki yazıyla birlikte Ali Yılmaz'a bir başka yazı daha teslim ediliyordu. İmza, soruşturmacı Prof. Dr. Hüsamettin Asabi'ye aitti.

Ali Yılmaz'ın suçu: üniversitenin sorunlarının üstünü örtmemek, sanal mutluluk yaratmamak, özüne yabancılaşmış üniversiteciliğe ayak uyduramamaktı.

Soruşturma Komisyonu Başkanı Hüsamettin Asabi, o sırada Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu Müdürüydü. Görünürde Ali Yılmaz'la samimiydiler. Hatta bir keresinde, yönetiminde görev aldığı bir yapı kooperatifine üye yapmak için Ali Yılmaz'ı ikna etmeye çalışmıştı. Ancak, Yılmaz, o taraflı olmamıştı.

Ali Yılmaz, profesör olarak atanacağına ilişkin yazıyı sabırla beklemişti. Ama, hiç hesapta olmayan gerçeklerle karşılaşıverdi. Çifte şok... Takdir beklerken, tekdir...

Meslek yaşamında ilk kez bir soruşturmanın muhatabı oluyordu. Tek ceza, az görülmüş olmalı... İki darbe bir arada olmalıydı ki etkili olsun! Beyler öyle istemişti.

Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı, süt kardeşlerden Ertürk Saymaz'ın yüksekokulu karıştırma çabaları... "Üniversitenin perde arkası rektörü" Şeref Bilgin'in Senatoda Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Bilgisayar Programının

kapatılması önerisi... Ali Yılmaz'ın profesörlük başvurusu ile başlatılan yeni oyunlar... vb. derken, "yöneticilik" adı altında oynanan bütün bu ayak oyunları zehirli "meyve"sini vermeye başlamıştı.

Ali Yılmaz'ı üzmek ve çileden çıkarmak için her şey deneniyordu. Üzülmesinin Yılmaz'a bir yararı da yoktu. Bu nedenle olanları pek de önemsememeye çalışıyordu. Onun için önemli olan şey, yanlış yapmadığına inanmasıydı, içindeki adaletti. Baskılara boyun eğecek, yanlışlıklara ortak olacak bir yapıda değildi. O her şeyden önce bir bilim adamıydı. Bilim adamı olmanın da bir tutarlılığı olmalıydı.

Ona göre, "yöneticilik" adı altında, niçin bilim adamı olduklarının bile farkına varamayacak zavallı, birtakım mesleki ve kişisel eksiklikleri olan mutsuz insanlar sergileyebilirdi bütün bu tutum ve davranışları...

Böyle bir ortamda yöneticilik yapmasının bir mantığı da yoktu artık. Bu tür yöneticilerle yitirecek zamanı da... Zaten, bu görevi kendisi istediği için değil, zamanın koşulları içinde, yapılan öneriyi kabul ettiği için yürütüyordu. O nedenle, eğer yöneticilik bilime ve genel ahlâka ters düşüyorsa, hiç düşünmeden, her an yöneticilik görevinden istifasını verebilirdi.

Yönetimin, hem profesör yapılmadığına, hem de hakkında soruşturma açıldığına ilişkin yazılarını tebellüğ ettikten sonra, aynı gün, bilgisayarın başına geçti Ali Yılmaz. Gerek yüksekokul'a ve gerekse Atatürkçü Düşünce Derneğine ilişkin son raporlarını, memurlardan birinin yardımıyla tamamladı. Öğleden sonra, tereddütsüz, yüksekokul müdürlüğü görevinden istifa dilekçesini yazdı ve rektörlük makamına faksladı.

İstifası, yönetim için sürpriz oldu. Çünkü müdürlük koltuğuna, her şeye karşın oturmak heveslisi olanlardan değildi. Artık gönül rahatlığıyla bilimsel çalışmalarını sürdürebilirdi. Ama yönetimin,

kendisini bu kere de bilimsel çalışmalardan men etmek için, sürekli kürsüsüz bırakacağını ve yüksekokullar arasında mekik dokutacağını hesaba katamamıştı.

İstifa gerekçesini kısa tutmuştu. Alınganlık hissini de gizlememişti:

"Üniversitemiz yönetimiyle bilgi akışında karşılaştığım sorunlar ve yaratılan güvensizlik ortamı nedeniyle yürütmekte olduğum Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevimden istifamın kabulünü arz ederim."

Doğal olarak, istifa kültürünün pek gelişmediği bir ortamda ondan çok farklı düşünenler de vardı. Çevresindeki birçok kişiden, "Türkiye'de hiç müdürlük görevinden istifa edilir mi? Onlar görevden alsın!" türünden sözler işitti.

Ali Yılmaz, yaptığı işin doğruluğuna inandı hep...

Bilim adamının görevi, öncelikle, bilim üretmektir. Ama o, bilim üretmemesi için özellikle bir dağ başı kasabasına yüksekokul müdürü yapılmıştı. Bu, aslında onu kürsüsüz bırakmanın bir yoluydu. Daha sonra, kendisine, doğru dürüst yöneticilik görevi yaptırılmayacağını anlamaya da başlamıştı. Çünkü, üniversite yönetiminin her türlü açmazı ile karşı karşıya kalmıştı.

Nasıl olmuştu da bu kadar kin ve nefreti üstüne çekmişti?

Ali Yılmaz istifa ederken içi rahattı. Gerçekte sekiz aylık yöneticilik dönemine çok hizmet sığdırmıştı, Bahtiyar ilçesinin alışık olmadığı türden. Yaptığı işlerin, çevrede büyük bir çoğunluk tarafından takdir edildiğinin farkındaydı. Duygusallıklarının, ideolojik saplantılarının tutsağı olanlar ile kişisel hesap peşine düşen herkesten de bu takdiri beklemesi düşünülemezdi.

Atatürkçü Düşüncenin gerçek neferlerine, "az zamanda çok iş yapmak" yaraşırdı, çok zamanda, bol uyutanlara karşılık...

-10-

Ali Yılmaz'ın 11 yıl çalıştığı İsot Üniversitesinde, yöneticiliğinden ve verdiği derslerden, başta öğrencileri olmak üzere kimse hoşnutsuzluk duymamıştı. Aksine, üniversitenin en çok takdir edilen öğretim üyelerinin baş sıralarında yer aldığının farkındaydı.

Ne yazık ki, Çiftlik Üniversitesinin, yönetim hırsları akıllarının önüne geçmiş birkaç kişinin kişisel amaçlarına hizmet edecek biçimde kilitlendiği açıktı. Çalışanları arasında birlik ve uyum bozulmuş, keyfi uygulamalar, dışlama ve cezalandırmalar almış başını gidiyordu. Gerçek bilim adamlarını bıktırmak, yıldırmak ve Üniversiteyi terk etmeleri için adeta her yola başvuruluyordu. Seçkin, iyi yetişmiş ve devlete pahalıya mal olmuş insan kaynağını iyi kullanma düşünce ve sorumluluğu nerede kaldı? Dahası bu önemli kaynak çarçur ediliyordu. Sanki tümüyle toplumsal işlevlerinin ve sorumluluklarının dışına çıkmış bir üniversiteydi.

Bazı yöneticilerin, kendilerinin bile inanmadığı, gerçek yüzlerini gizlemek için sık sık kullandıkları içi boş, parlak, demokrasi havarisi klasik söylemleriyle, üniversitenin kendisinden beklenen yerel ve ulusal işlevlerini yerine getirmesi mümkün müydü?.

Ali Yılmaz, öğrenciler daha iyi eğitim-öğretim görsün, çevresine katkısı olsun, eğitim elemanlarının algılama ve değerlendirme yöntemleri gelişsin düşüncesiyle, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda arkadaşlarıyla birlikte başlattığı gerekli çalışmaların, Üniversite Yönetimini bu denli rahatsız edeceğini nereden bilebilirdi. Bilse de, doğruluğuna inandığı aynı şeyleri yine yapardı.

Bütün olup bitenleri hatırladıkça, acı, buruk da olsa,

gülebilenlerdendi.

Üniversitelerde demokrasi özümsenmezse, toplumsal demokrasiyi geliştirmek olanaklı mı? Oysa, toplumsal gelişmeyi her yönüyle sağlayacak tek örnek ve öncü kuruluş da yine üniversite ve bilim dünyasıdır.

Demokratik söylemler, çoğu kez, kişileri ve kurumları özde demokrat yapmıyordu.

Gerçek bilim adamı; uzak görüşlülük, zihin ve gönül zenginliği, dürüstlük, hoşgörü, kararlılık, cesaret, liyakat ve adalet kavramlarıyla bütünleşen kişidir.

Bizde üniversiteler, genelde, az gelişmiş ülkelerin belediyecilik, ya da aile şirketi anlayışıyla idare ediliyor. Eğer üniversite yönetimine kuyruk değilseniz, söylemlerin aksine, hukukunuz çoğu kez yok sayılır; dışlanır ve cezalandırılırsınız. Bu yapı içerisinde çalışmak ve dürüst olmak yetmiyor. Bir o kadar da cesaretli ve kararlı olmak şarttır, diye düşünüyor Ali Yılmaz.

Çalışanlar arasında uyum ve barış, çoğu kez, sanki nitelikli bir iş yapılıyormuşçasına, şu ya da bu şekilde ranta dayalı bir hesapla, yönetim tarafından bozulur. Yani, yönetimin varlık nedeni başka, yaptığı iş başkadır. Hal böyle olunca, yönetim, daha da kasıtlı ve keyfi uygulamalar içine girmektedir. Sonuçta, üniversite, kendisini, insan kaynaklarını ve değerlerini tahrip eden, zaman kaybeden bir konuma indirgemektedir..

Bilimsellik, akılcılık ve saydamlık karşıtı yaklaşımlar, ne yazık ki, sadece kurumlara değil, bunun sonucu toplumsal yaşamımıza ve gelişmemize de zarar vermektedir. Hele söz konusu kurum üniversite olunca, işin boyutu çok daha düşündürücüdür.

Ali Yılmaz, "Keşke Çiftlik Üniversitesinde sıkça dillendirilen , 'Biz, Türkiye'nin en demokratik üniversitesiyiz' söylemi yerine,

'demokrasi'nin kendisi olabilseydi bir parçacık..." demekten kendini alamamaktadır.

-11-

Ali Yılmaz'ın Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevinden istifası kabul edildi.

Ancak, Üniversitede karşılaştığı olaylar ve keyfilikler Ali Yılmaz'ın zoruna gitmişti. Olup bitenleri bir türlü içine sindiremiyordu.

1997 Ekim'inin bir günüydü. Çiftlik Üniversitesinde, YÖK'ün bir soruşturma başlattığı duyumunu aldı.

Rektör İlker Taşsayar'a birkaç gün önce gönderdiği mektubun bir fotokopisini YÖK denetçilerine sunmak için yola çıktı.

Kısa bir konuşma ve tartışma sonunda, denetçilere mektubu takdim etti.

Denetçilere bazı açıklamalar yaptığı bir andı. İlginç bir şey oldu: Aniden Şeref Bilgin içeriye daldı, denetçilerden izin bile istemeden. Öylesine rahattı ki, sanki çok samimi bir arkadaşının bürosuna giriyordu.

Kim bilir, belki de YÖK denetçileri arkadaşıydı, "Üniversitenin perde arkası rektörü"nün.

Adeta, YÖK denetçilerinin üzerinde bir otorite edasıyla denetçilerden birinin masasına ilişti. Ali Yılmaz'ın onlara söylediklerini dinlemeye koyuldu.

Ali Yılmaz da, onu yok sayarak YÖK denetçileriyle konuşmasını aynen sürdürdü.

Ali Yılmaz: "Yönetim, profesörlük başvurumun sonunda adıma düzenlenen jüri raporlarını, sözlü ve yazılı başvurularıma karşın bana vermedi"..

Adını hatırlamadığı YÖK Denetçisi: "Böyle bir şey olamaz.

Ne diyorlar size?".

Tam bu sırada, Şeref Bilgin araya girdi. Oysa, Ali Yılmaz'ın konuşmasının doğrudan ya da dolaylı hiçbir ilişkisi yoktu kendisiyle. Yılmaz'ın haksız olduğunu söylüyordu. Dönüp Ali Yılmaz'a da sert bir üslupla bir şeyler söylemekten geri kalmadı. Anlaşılan Ali Yılmaz'ı tahrik etmek istiyordu. Ali Yılmaz'a ilk defa bir sertlik gösterisi yapmıştı. Bunu da YÖK denetçileri önünde yapıyordu.

Denetçilerinden aldığı cüretle gösteri yapmak istemiş de olabilirdi. Aksi takdirde böyle bir sert tutum sergileyemezdi.

Ali Yılmaz, onun tahriklerine kapılmadan, rahat bir ses tonu ve üslupla, "Benim muhatabım siz değilsiniz burada. Ama siz, ben denetçilerle konuşurken hem içeri giriyorsunuz, hem de bana saygısızlık ediyorsunuz." deyince Şeref Bilgin sesini kesmek zorunda kaldı.

Şeref Bilgin, üniversitede uçan kuştan haberdar oluyordu... Ali Yılmaz'ın YÖK denetçileriyle görüştüğü sırada, içeri girmesini ve konuşmasına müdahale etmesini de bu çerçevede değerlendirmek gerekiyordu.

Ali Yılmaz'ın gerçekten bu jüri raporlarına ihtiyacı vardı. Çalışmalarına yöneltilen eleştirileri ancak bu şekilde öğrenebilirdi. Eksiklikleri ve hataları varsa, bu şekilde düzeltebilirdi. Daha sonra, nasıl olsa üniversite bir kadro daha ilàn ederdi. O da yeniden profesörlük başvurusu yapardı. Profesör yapılmayışının bilimsel çalışmalarından değil, keyfiliklerden, jürinin uygulamalarından ve Bizans oyunlarından ileri geldiğinden habersiz.

Konunun iç yüzünü bilen bazı iyi niyetli profesörlerin telkiniyle, profesörlüğe atanmayışıyla ilgili işlemin iptali istemiyle yargıya başvurmaktan başka seçeneğinin kalmadığını geç de olsa anlayacaktı.

-12-

Ali Yılmaz'ın yüksekokul müdürlüğünden istifasından bir süre sonra, yerine Mafi Söylemez adlı bir doçent meslektaşı atandı.

Yeni müdür, bir bakıma Bahtiyarlıydı sayılırdı, orada yerleşik yakınlarının çokluğu nedeniyle..

Günün birinde Ali Yılmaz, üniversitede eski hocası bir meslektaşının bürosundaydı. Hocasına bir telefon geldi.

Hocası, "Ali Yılmaz Bey'in istifa ettiği yere Müdür olarak gitmeniz doğru değil. Profesörlük başvurunuz yaklaşıyor. Oturup başvuru dosyalarınızı hazırlasanız bence iyi olur. Oyuna gelmeyin. Bu adamların niteliğini yakından biliyorsunuz." dedi.

Hoca, telefon görüşmesinden sonra açıklama yaptı: "Mafi Söylemez'di telefon eden. Bana, 'Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna müdürlük görevi teklif ediyorlar. Görüşünüzü almak için aradım' diyor."

Çiftlik Üniversitesinin kurucuları arasında yer alan ve bir süre öncesine değin (...) Fakültesi Dekanı olan hocanın yardımcılığını yürütmüştü Mafi Söylemez. Üniversitedeki varlık nedenini de bu Hocaya borçluydu.

Ancak bir süre sonra, Mafi Söylemez'in, Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna atama kararı imzalandıktan sonra Hocayı aradığını, yine, Hocanın kendisinden öğrenecekti Ali Yılmaz.

Yılmaz, Mafi Söylemez'i bir süre önce bir arkadaşı ve meslektaşı aracılığıyla tanımıştı. Sıkça bir araya gelip sohbet ettiği meslektaşlarından biriydi.

Ali Yılmaz, üniversiteye ilişkin şikâyetlenmelerinin, meslektaşı tarafından yönetime aktarıldığını sezinlemişti. Bu nedenle de ona mesafeli durma gereğini duymuştu. Daha sonra yerine, onun müdür atanmasından da rahatsızlık duymadı. Duysa ne

fark ederdi ki... Hiç değilse şöyle ya da böyle merhabası vardı yeni müdürle.

Yeni müdürü kutladı. Sevindiğini belirtti. Başarılar diledi.

Mafi Söylemez de, "Ali Yılmaz Bey, yüksekokulumuza kısa zamanda ne denli önemli hizmetler verdiğinizi biliyoruz. Bıraktığınız yerden hep birlikte devam edeceğiz." diyordu.

Ali Yılmaz, istifa ettiği müdürlük görevinden sonra aynı yüksekokul bünyesinde idari görev almayı düşünemezdi. Fakat düşüncesi bile sorulmadan, yeni müdür tarafından hemencecik mevcut programların bağlı bulunduğu bölüm başkanlığı görevine atanıvermişti.

Ali Yılmaz, derhal, elinde görevlendirme yazısıyla müdürlük makamına girdi. Müdürün karşısına oturdu:

"Bundan sonra burada idari görev almam doğru değil. Bir öğretim üyesinin, burada mevcut koşullarda, üretimsiz, adeta ceza olsun diye tutulmasının da bir mantığı olamaz. İdari görev almayayım. Size bilimsel faaliyetlerde elimden geldiğince yardımcı olayım. Üniversitenin biraz durulmasını bekleyelim!"

Mafi Söylemez: "Buna mecburum. Yasa en yüksek unvanlı öğretim üyesinin bölüm başkanı olmasını zorunlu kılıyor. (...) Hanım'ı da kendinize yardımcı yapın."

Ali Yılmaz: "Hem en yüksek unvanlı öğretim üyesi olduğumu söylüyorsunuz, hem de daha üniversiteyi tanıma fırsatı bile bulamamış birini 'bölüm başkanı yardımcısı yapın' diyorsunuz. Bölüm başkanlığı görevini yürütmeyi düşünmüyorum. Yürütürsem de kimi yardımcı yapacağıma ben karar veririm. Burası hizmet üretilen, adı üniversite olan bir kamu kuruluşudur, çiftlik değil. Herkesin görev ve yetkilerinin sınırı bellidir."

...

Kimdi, bu (...) hanım?

(...) Hanım, Bahtiyar ilçesinin hatırı sayılır bir ailesindendi. Bir süre öncesi, Ali Yılmaz'ın müdürlük yaptığı dönemde Bahtiyar Meslek Yüksekokulundan verilen akademik personel ilânına başvuranlardan biriydi. Öğretim görevlisi olarak alınmıştı.

Nasıl mı alınmıştı? Kimler vardı sınav jürisinde?

(...) Hanım'ın yüksekokula alınması için yakınları devreye girmişti. Akademik personelin de büyük bir çoğunluğunun yüksekokula alınmasında (...) Başkanının siyasi ve sosyal ilişkileri etkili olmuştu. Bu iş ileride de aynı şekilde devam edecekti.

Ali Yılmaz, (...) Hanım için yapılan ricalara, "Sınavda başarılı olursa, hakkını yedirtmeyeceğimden emin olun!" diyordu, her kezinde.

Bu arada, konu aynı çevrelerce, Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz'a açılmış, gerekli "olur" çoktan alınmıştı bile.

Ertürk Saymaz, üniversitedeki konumundan aldığı güçle, ilgisi olan ya da olmayan her jüride yer almaya alışmıştı. Jüride olunca da, sonuçlar sınavdan önce Saymaz'ın kafasında yazılıydı.

Bir kezinde, Saymaz'ın oluşturduğu bir jüride, kendisiyle birlikte Ali Yılmaz da yer almıştı.

Yılmaz, sınavın kendi mesleğiyle ilgili bir alanda olması nedeniyle, sınav jürisinde bulunuyordu.

Sınav, alışılmışın dışına çıkılarak tek boyutlu olarak sadece "sözlü" yapılmıştı. Çünkü, Saymaz öyle istemişti.

Sınav öncesi, "Kimseyi almayacağız" demişti Saymaz. Sınavda, mesleki sorular yerine, adaylara, adlarını ve nereden mezun olduklarını sorduktan sonra "Çık!" diyordu. Adaylardan bazıları, "Bizi sınav yapmayacak mısınız?" deyince de, cevabı:

"İşte sınav bu" oluyordu.

Ali Yılmaz, böyle bir "sınav" görmemiş ve yaşamamıştı. Üstelik jüri üyesiydi. Zoruna gitti bu durum. Ama, "sınav"da, Saymaz'a zıt düşmek istemiyordu.

Ali Yılmaz, Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna müdür olduktan sonra, akademik personel sınav jürilerinde bulunacak üyelerin ilgili uzmanlık alanından seçilmesine titizlik gösterdi.

Bu nedenle, Ertürk Saymaz'a jürilerde yer verilmez olmuştu.

Verilen akademik personel ilânlarından birine (...) Hanım da başvuruda bulundu.

Bilim jürisinde, Ali Yılmaz, Mafi Söylemez ve onun önerdiği bir başka öğretim üyesi yer alıyordu.

İlgili alanda, ondan başka hiçbir başvuru da yoktu.

Sınav yeriyse, Ertürk Saymaz'ın makamı.

Yılmaz, Saymaz'ı ve diğer iki jüri üyesini sohbet ederken buldu.

Saymaz, "Ben çıkıyorum, siz sınavı yapın!" demeden önce, diğer üyelerden ayrı olarak Ali Yılmaz'ı çağırdı. "Bu kıza, sınavı kazandırmayın" deyiverdi.

Bu, bir "emir" di.

Sınav öncesi böyle bir şeyin söylenmesi çok ters geldi Ali Yılmaz'a. Tepki vermemeye çalıştı.

Saymaz, büyük bir olasılıkla aynı şeyi, Ali Yılmaz'dan önce, aynı yerde birlikte görev yaptıkları diğer üyelere de söylemiş olmalıydı.

Ali Yılmaz'ın önerisiyle jüri üyesi yapılan meslektaşı Mafi Söylemez de, sınav başlamadan önce, "Bu kıza sınavı kazandırmayacağız Ali Hoca" diyordu, Ali Yılmaz'a.

Ali Yılmaz, "İlgili uzmanlık alanından bir meslektaşım, ilkeli, bilimsel etik sahibi, nesnel bir bilim adamı olduğunuz düşüncesiyle sizi bilim jürisine önermiştim. Beni hayal

kırıklığına uğrattınız. Nasıl olur da, sınav yapmadan, adayın yeterli olup olmadığını saptamadan, 'sınav kazandırmayacağız' diyebiliyorsunuz. Doğal olarak, yapacağımız sınavda başarısız olursa kazanmayacak. Başarılı bir insana sınav kazandırmamak, olur mu? Üstelik kendi elimizle bir skandal yaratırız. Birazcık da olsa, adayın siz olduğunuzu düşünün, onun yerine kendinizi koyun! Önce sınavı yapalım. Alınıp alınmayacağını sınavdaki başarı durumu belirlesin."

(...) Hanım, iyi bir üniversitede mastır yapmaktaydı. Belki de sınavı kazanabilir nitelikte olduğu herkesçe biliniyordu.

Ertürk Saymaz, sınav nedeniyle, Ali Yılmaz'ı bir kez daha sıkıntıya sokmak istemişti anlaşılan.

Aday, sınavda soruların tamamına yakınını doğru yanıtladı ve sınavı kazandı... Göreve başladı. Bu arada mastır eğitimini tamamlamasına da olanak sağlandı.

Biraz gerilere gidelim, Söylemez'in, (...) Hanımı bölüm başkan yardımcısı yapması isteminde bulunması öncesine...

(...) Hanım'ın göreve başlamasının üzerinden birkaç ay geçmiş olmalıydı ki, bir gün, yüksekokul sekreteri Işık Kara, yüksekokul müdürü Ali Yılmaz'a Fransızca bir şeyler telaffuz etmeye çalışarak bir sözün ne anlama geldiğini sordu.

Ali Yılmaz, "Anlayamadım ne dediğinizi. Yazıp getirin, bir görelim!"

Sekreter, "L'Etat, c'est moi!" (Devlet, benim!) cümleciğinin Türkçe karşılığını öğrenmek istemişti.

Herhalde, anlamından ziyade sorulması önem arz eden (!) bir sözdü onun için.

Ertesi günü, uğruna mücadele verip işe alınmasını sağladığı (...) Hanım da aynı sözü yazıp getirecekti Ali Yılmaz'a:

"Hocam nedir, bunun anlamı?"

Ali Yılmaz'ın, yüksekokula atanmaları için üniversite yönetimiyle ters düşmesinin nedenlerinden olan (...) Hanım ile sekreterin, ona, aynı şeyi sormaları nedendi acaba?

Ali Yılmaz, İsot Üniversitesi (...) Fakültesi Dekanı Halil İbrahim Sertel'in, kendine söylediği, "... Gideceğiniz yerde başınız ağrıtılacak. Birtakım sorunlarla karşılaşacaksınız." sözlerinin boşuna söylenmediğini daha iyi anlar gibiydi.

-13-

Ali Yılmaz'ın yerine müdür olup, onu, bölüm başkanlığı görevine önerip atayan ve (...) Hanım'ı "yardımcı", yapmasını isteyen müdür Mafi Söylemez'e tekrar dönelim:

Bir telefon trafiği... Ali Yılmaz'ın bölüm başkanlığına atanmasına ilişkin haber Ertürk Saymaz'a anında ulaştırıldı.

Telefon konuşmasında yeni müdür Mafi Söylemez'e, Ali Yılmaz'ın daha önce hakkında açılan bir soruşturma nedeniyle "İdari görevlerden men cezası" aldığı bildirildi.

Aynı gün Ali Yılmaz'a ikinci bir yazı tebliğ edildi: Müdür Mafi Söylemez imzalı yazı, "İdari görevlerden men cezası almanız nedeniyle Bölüm Başkanlığı ve Yönetim Kurulu Üyeliği görevlerinden alındınız. Bilgilerinizi rica ederim.10.11.1997" diyordu.

Böylelikle Ali Yılmaz, ceza aldığını da bir rastlantı sonucu ve resmen öğrenmiş oldu.

Üniversite yönetiminin kendisini hedef seçtiğini daha net bir şekilde anlamıştı. Güçlü ile ters düşmenin bedelini de...

Müdür, ibret olsun diye kümes gibi bir oda tahsis etti Ali

Yılmaz'a.

Yılmaz, müdürle birlikte bu odaya ilk kez girdi. Bu, aynı zamanda son girişi oldu.

Yeni müdür, Ali Yılmaz'dan branşıyla ilgisi olmayan birkaç teknik ders vermesini istiyordu. Emir verip isteğinin yerine getirilişini görmek için, "Hiç değilse bu derslerden bir tanesini ver!" diyordu.

Oysa o derslerin öteden beri uzmanı ve isteklisi bir öğretim görevlisi de vardı. Ali Yılmaz'ın müdür yardımcılığı görevini de yapmış olan birisi.

Yılmaz: "Benden uzmanlık alanımla ilgisi olmayan bir dersi vermemi nasıl istiyorsunuz, hem de dersi daha önce veren ve vermeye hazır bir uzmanı varken? Eğer daha fazla ders vermemi istiyorsanız, bu dersler mutlaka daha önce verdiğim dersler arasından olmalı."

Ali Yılmaz, geldiği İsot Üniversitesinde lisans ve yüksek lisans düzeyinde birçok farklı ders vermişti. Bunların sayısı, daha sonra Çiftlik Üniversitesi'nde verdikleriyle beraber, yirmiyi bulacaktı. Onca farklı derse zaman ve enerji harcamak. Bunun üniversitelerde olması gereken eğitim-öğretim ve araştırma politikasıyla örtüşür hiçbir yanı olamazdı.

Bu mantığa bakılırsa ne uzmanlığın önemi vardı, ne öğretim üyeliğinin, ne de öğrencinin; hatta boşa akıp giden altın yılların.

Şimdi bununla birlikte, ondan, yirmi birinci farklı dersi vermesi isteniyordu. İsteniyordu ki, çalışması gereken alanda ve verimli olabileceği konumda bulunmasın, zorda kalsın.

Vermesi değil, vermemesi gereken derslere girmesi için dayatılıyordu.

Mafi Söylemez, önerdiği dersleri vermeyi kabul etmeyen Ali

Yılmaz'a, tehdit kokan bir tonla: Bu tutumunuzu rektöre söyleyeceğim." dedi.

Söylemez için önemli olan, Ali Yılmaz'ın, o konuda/konularda uzman olup olmadığı, ya da öğrencilerin onun vereceği derslerden daha iyi yararlanıp yaralanamayacağı değildi kuşkusuz. Onun için, işin mantığı ve bilimsellik yönünden ziyade, önemli olan "Benim kim olduğumu biliyor musun?" dürtüsüydü. Yeter ki, Ali Yılmaz, emrivakisine uysundu.

Yılmaz'ın yanıtı:"Kendinizi haklı görüyorsanız, istediğiniz yere söyleyebilirsiniz. Benim kendime saygım var, ilkelerime de..."

Ali Yılmaz, müdürlük makamına yazdığı dilekçede (12.2.1998 günlü), söz konusu dersi veremeyeceğinin gerekçelerini belirtmişti.

Aradan bir süre geçti. Adına gönderilen, Rektör İlker Taşsayar imzalı (14.4.1998 günlü) yazıyı aldı.

Yazıda, profesörlüğe hazırlanan bir öğretim üyesinin, "Ben bu dersi veremem, başka bir öğretim görevlisi versin" demesinin öğretim üyeliği yönünden kabul edilebilecek bir gerekçe olarak görülmesinin güya çok zor olduğu belirtiliyor; bir kamu görevi yaptığı hatırlatılıyor; üniversite içinde daha uyumlu ve verimli çalışması yönünde uyarılıyor; "Bilgilerinizi ve gereğini önemle rica ederim." deniyordu.

Ali Yılmaz'a verdikleri ceza, üniversite ve yüksekokul yönetimlerinin elinde iyi bir kozdu.

Ama, ne yapsalar boşunaydı. Ali Yılmaz, doğruluğuna inandığı şeyi mutlaka yapardı. Başkalarının keyfiliklerine uyacak ve yanlışlarına ortak olacak bir yapıda değildi. Aksi halde yanlış, yanlışı doğururdu.

Ali Yılmaz'ın, en ufak bir haksızlığı saptansa, hakkında derhal

soruşturma açılırdı. Ortalık sakin göründüğüne göre, demek ki, şimdilik haklılığında şüphe yoktu.

Aslında oyun, deyim yerindeyse, "Aslanı çakala boğdurtma", parçala yönet oyunuydu. Kendine özgü sistemi kuranlar, tersine işleyen "biyolojik mücadele"yi tercih etmişlerdi. Yönnetim, ileride, Ali Yılmaz'a karşı "piyonun" her türlüsünü öne sürecekti. Şimdiye kadar "suyun bulandırılması" da hep aynı nedene dayanıyordu. Gerçek bir üniversiter kurumda bunlar olabilir miydi?

Mafi Söylemez, Ali Yılmaz'ın varlığından rahatsızdı ve bu rahatsızlığını da gizleyemiyordu. Rektöre, onu başka bir yerde görevlendirmesi için yalvardı.

Bu nedenle Ali Yılmaz, müdürlüğünü bir profesörün yaptığı Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda görevlendirilecekti.

Kişisel hesaplar, orada da Ali Yılmaz'ın peşini bırakmayacaktı. Ama, her şeye karşın, iki yıl görevli kaldığı ve bu sürede üç müdürün değiştiği (önce profesör unvanlı müdürün yerine doçent unvanlı bir müdür, daha sonra doçent unvanlı müdürün yerine yard:mcı doçent unvanlı bir müdür atandı.) Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda, huzurlu bir görev yapacaktı. Ardından, memleketi Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda görevlendirilecekti, "haddi bildirilmek", kendi tanıdık çevresinin gözleri önünde "burnu sürtülmek" üzere...

Bu arada, "ince hesaplar"ı tutmayan üniversite yönetimi, Ali Yılmaz'a beş yıl aradan ve "görevlendirme" adı altında ilçelerdeki yüksekokullar arasında "mekik dokutturduktan" sonra, yargı kararı üzerine, profesörlüğe atamak zorunda kalacaktı.

Yılmaz, tüm bu olup bitenler karşısında, bir bilim adamı bilinci,

sorumluluğu ve yürekliliğiyle Rüzgârlıburun'da görevini sürdürmeye ve savaşımını vermeye devam ederken, hem de Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu bünyesinde uzmanlık alanıyla doğrudan ilgili bir program açılmışken, kendisine üniversite yönetimi tarafından gönderilen ve tebliğ edilen yazıda, "...ihtiyaç üzerine, Bahtiyar'daki görevinize iade edildiniz..." denecekti. Bahtiyar'da vereceği dersler, doğrudan uzmanlık alanıyla ilgisi olmayacaktı. Çünkü, ondan uzmanlık alanıyla doğrudan ilgisi olan dersleri vermesi, öğrencilere daha yararlı olması istenmeyecekti. Böylesi bir yöntem, Ali Yılmaz'a karşı açtığı savaşı kaybeden üniversite yönetiminin kullandığı piyonları koruma ve kullanmasının bir yolu idi.

Yüksekokula, kimi zaman, üniversitede kadrolu ve kariyer sahibi onca öğretim üyesi varken, dışardan birer yıllığına sözleşmeli, sıradan, "emir kulu" kişiler müdür olarak görevlendiriliyordu. Bunların, kendilerinden istenen keyfiliğe uymadığı ve kullanılmadığı takdirde sözleşmeleri yenilenmeyecekti. Sistem öyle kurulmuştu. İşte, ülkemizde, toplumun beyni olması ve geleceğini üretmesi gereken üniversitenin keyfiliklerin, kişisel kin ve garez güdenlerin elinde geldiği nokta...

Ali Yılmaz'a karşı, yüksekokul sekreteri Işık Kara'yla başlangıçta güzel bir uyum ve birliktelik sağlayan Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü Mafi Söylemez, Işık Kara'yı daha yakından tanıdıktan sonra, artık ondan kurtulmanın yollarını aramaktaydı. Girişimleri sonucunda, sekreter, görevinden alınacak, üniversite bünyesinde bir birimin emrine verilecekti. Fakat, üniversite yönetimi, bir süre sonra, onu gözden uzak tutmak için yine yüksekokuldaki görevine iade edecekti.

Işık Kara, seçeneksizlikten, Bahtiyar'ın müdavimi olmayı sürdürecekti. Varlık nedenini borçlu olduğu siyasi sermayesini de tamamen tüketecekti.

Üniversite yönetiminin, başlangıçta "bir dediğini iki etmediği" gözdesi, "değerli bilim adamı", Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü Mafi Söylemez'in akademik dehası (!) da sonradan daha iyi anlaşıldı.

Söylemez'in profesör olmak için başvuru süresi geldi. Üniversitenin, usûl gereği verdiği profesörlük ilânı basında yer aldı. Başvuruda bulundu. Beş kişilik bilim jürisi oluşturuldu ve jüri üyelerine bilimsel çalışmalarının yer aldığı başvuru dosyasının birer örneği gönderildi.

Jüri üyelerinin raporları ulaştı üniversiteye. Jürinin beş üyesinin tümünün Söylemez'in bilimsel çalışmaları hakkında düzenledikleri raporları olumsuzdu. Haliyle profesörlüğü reddedildi...

Hezimet...Yaranma çabaları ve yalakalık bir işe yaramadı!

Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu, kendisine yeni bir üniversite aramaktan başka.

Bir süre sonra, çok uzaklarda yurdun doğu köşesinde siyasi akrabası ve sınıf arkadaşı bir meslektaşının rektörlüğünü yaptığı bir üniversiteye sığınabildi.

Uzun bir aradan sonra, Çiflikkent'te Ali Yılmaz'ın panelist olduğu bir toplantıya izleyici olarak katıldı Mafi Söylemez. Yılmaz'ın yanına geldi. "Merhaba. Nasılsınız Ali Yılmaz Bey?" dedi.

Pişkindi!

Ali Yılmaz, selâmı aldı. Teşekkür etti; ancak onun hatırını sormadı, çünkü içinden öyle geliyordu.

3. BÖLÜM

YÖK-ÇİFTLİK ÜNİVERSİTESİ SAVAŞLARI REKTÖRLÜK SEÇİMLERİ VE SİYAH-BEYAZ YÜZLER...

Ayakta ölmek, diz üstü
yaşamaktan daha iyidir.
G.WASHİNGTON

-1-

Çiftlik Üniversitesi Senatosunun yirmi öğretim üyesinin imzasını taşıyan 17.9.1997 günlü kamuoyu duyurusu sanki olacakların habercisiydi. Senato Kamuoyu Duyurusu şöyleydi:

"Çiftlik Üniversitesi, kuruluşundan beri bütün gücü ve bilinciyle Türkiye'nin laik, demokratik ve sosyal hukuk devleti olarak gelişmesine katkı yapmayı görev saymış; özerk ve demokratik üniversite anlayışı içerisinde akademik yapılanmayı hızlandırmaya yönelik kararları ve önerileri ilgili kurullarında tartışarak olgunlaştırmış ve gereği için YÖK'e sunmuştur.

Asıl görevi evrensel üniversite anlayışı doğrultusunda Türkiye üniversitelerinin gelişmesini sağlamak olan YÖK, her nedense Çiftlik Üniversitesinin akademik ve bilimsel bakımdan hızla yapılanmasını amaçlayan önerilerinin hemen hemen tümünü geri çevirmiştir. Örneğin;

1) Yasa ve yönetmeliklerde yer alan bütün koşulları yerine getiren İngiliz Dili ve Edebiyatı, Matematik, Kimya, Jeoloji ve Gıda Mühendisliği bölümlerinde 'doktora' programlarının açılması.

2) İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde 'Kamu Yönetimi' ve

'Uluslararası İlişkiler' bölümlerine öğrenci alınması ve eğitim-öğretime başlanması.

3)Fen-Edebiyat Fakültesi'nde 'Eğitim Bilimleri Bölümü' açılması.

4) Türkçe öğretmeni gereksiniminin çok yüksek olması gerekçesiyle YÖK'çe açılması özendirilen Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde 'Eğitim Bilimleri Bölümü' açılması.

5) (...) Meslek Yüksekokulunda 'Yerel Yönetimler' ve 'Kooperatifçilik' programlarının açılması.

6) Çiftlikkent Meslek Yüksekokulunda 'Seramik Programı' açılması ve buraya öğrenci alınması.

7) Rektörlük Yabancı Diller Bölümünün Yabancı Diller Yüksekokuluna dönüştürülmesi gibi senatomuzun oybirliğiyle oluşturduğu akademik öneriler gerekçesiz biçimde reddedilmiştir. YÖK, yukarıda sayılan akademik ve bilimsel önerileri geri çevirmenin yanı sıra, hukuk dışı bir anlayışla üniversite yönetimine ve akademik yükseltilme süreçlerine de karışmaktadır.YÖK'ün üniversitemize uyguladığı baskı ve dayatmaların başlıcaları şunlardır:

a) YÖK, 1996 yılında üniversitemiz fakültelerinden birinin dekan adayları önerisini baskıyla değiştirmiştir.

b) YÖK, atama ve görevden alma gibi yasayla üniversite rektörüne bırakılmış yetkilerin kullanımına karışmakta, hiçbir gerekçe göstermeksizin bazı üst düzey yöneticileri görevden alması için rektörü zorlamaktadır.

c) Açılma çalışmaları sürdürülen tıp fakültesinin rektöre verilmiş dekan adayı önerme yetkisine YÖK başkanlığınca karışılmakta ve rektöre, bir dekan adayı telkin edilmektedir.

d) YÖK başkanlığı üniversitemizce açılan ve işlemleri halen

süren bir profesörlük kadrosuna, adaylardan belli birisinin mutlaka profesörlüğe yükseltilip atanmasını dayatmaktadır.

Ayrıca bu sürece kendilerini polis olarak tanıtan bazı kişilerin karışması da son derece kaygı vericidir.

Senatomuz, YÖK başkanlığının bütün bu zorlama ve baskılarının üniversitemizin demokratik yapısını bozmayı ya da en azından belli bir yönde etkilemeyi amaçladığı endişesini taşımaktadır. YÖK'ün yükseköğretimle ilgili yasa ve yönetmeliklere uymayan bütün bu baskı ve dayatmalarının, özerk ve demokratik üniversite kavramıyla hiç bağdaşmadığını, Çiftlik Üniversitesinin akademik ve bilimsel gelişmesini önlemeye yönelik olduğunu, bu gerekçelerle söz konusu baskı ve dayatmaları hiçbir biçimde onaylamadığımızı, Çiftlik Üniversitesi Senatosu olarak oybirliğiyle ilgililere ve kamuoyuna duyururuz."

-2-

Ulusal bir gazetenin 18.9.1997 günlü haberi dikkat çekiyordu:

"Rektör İlker Taşsayar TV'de Ağladı"

Haberde, rektörün bir televizyon kanalının haber bültenine telefonla (canlı yayın) katılarak Yökbeyi'nin kendisine hakaret ettiğini açıklayıp ağladığı belirtiliyor, sonra da, rektörün şu sözlerine yer veriliyordu:

"Üniversite ile ilgili önerilerimizin tamamı reddedildi. Dün saat 15.20 sularında, 'YÖK başkanı arıyorlar' dediler. 15 dakikaya yakın konuştuk. 38 yıllık hocayım. Çok ağır hakaretler gördüm. 'Siz insan mısınız, yaptığınızdan utanmıyor musunuz?' dedi. Devlet bizim hesabımızı görecekmiş. Kusura bakmayın çok

üzgünüm, daha fazla konuşamayacağım."

Aynı habere göre, rektör şöyle sürdürüyor sözlerini:

"YÖK hukuk dışı bir anlayışla üniversite yönetim ve akademik yükselme süreçlerine karışmaktadır. Üniversitemizi siyasi emellerine alet etmek isteyen siyasiler, bu kez de YÖK başkanını devreye sokarak üzerimizde baskı uygulamaya başlamışlardır. YÖK'ün yasa ve yönetmeliklere uymayan bütün bu baskı ve dayatmalarının, özerk ve demokratik üniversite kavramıyla bağdaşmadığını, Çiftlik Üniversitesinin akademik ve bilimsel gelişmesini önlemeye yönelik olduğunu, senato olarak ilgililere ve kamuoyuna duyururuz."

Rektör canlı yayında sözlerine devam ediyor:

"Kendisini polis olarak tanıtan bazı kişiler üniversiteye gelip, 'Sizden giden evraklarda bomba var' diyerek gizlilik esası olan evrakları gözden geçirmek istemişlerdir. Bu kişilerin polis olmadığını belirledik. İlgili yerlere gerekli başvurular yapıldı."

Bir başka ulusal gazetenin 19.9.1997 günlü sayısında, Yökbeyi ile rektör arasındaki diyalog şöyle aktarılıyordu:

Rektör: "Doktora için bize niye izin vermiyorsunuz?"

Yökbeyi: "Doktora, doktora diyorsunuz. Orada doktora yaptıracak öğretim üyesi mi var?"

Yökbeyi devamla, "Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz hakkında çok çirkin iddialar var. Pazartesi akşamına kadar onu görevden al!"

Rektör: "Hayır, almam. Gerekçesi ne? Hırsız mı, PKK'lı mı, yüz kızartıcı bir suçu mu var?"

Yökbeyi: "Açtırmayın bana dosyaları. Siz insan mısınız, siz ne biçim yöneticisiniz, bir dakika bile o görevde kalamazsınız. Devlet hepinizin işini bitirecek."

Yökbeyi yine devamla, "Hocalarınızın kimlerle yatıp kalktığını biliyor musunuz? Sizde namus, ahlâk, utanma yok mu?"

Rektör: "Bu beni ilgilendirmez. Tatile kimle gitmiş, kimle yatmış o onların özel hayatı..."

Yökbeyi: "12 Eylül artığı bütün solcuları orada topluyorsunuz."

Rektör: "Sol kadrolaşmayı kabul etmeyiz. Hepsi en az on beş yirmi yıllık çok değerli hocalar. Laikiz, Atatürkçüyüz, demokratız..."

Yökbeyi: "Siz kim oluyorsunuz ki, laikliği savunacaksınız? Atatürkçülük, demokratlık, laiklik size mi kaldı?"

Başka bir ülkenin üniversiter sisteminde benzer düzeyde bir diyalog görülür mü acaba?

İşin ilginç yanı her iki tarafın da Atatürkçüğü savunur olmasıydı.

Gerçi, Ali Yılmaz da kısa bir süre öncesine kadar Atatürkçü Düşünce Derneği Bahtiyar Şubesi Başkanlığı görevini üstlenmişti. Duruma baktıkça, "Has Atatürkçü" leri ayırmakta tereddüde düşmüştü. Koskoca Yökbeyi ile rektörün, "Has Atatürkçü" olup olmadıkları konusunda yargıya varmak da ne haddineydi.... hattâ, onların "bilim adamı" niteliklerini kafasında ölçüp tartmak da...

Bu "diyalog"dan kısa bir süre sonra YÖK denetçilerinin Çiftlik Üniversitesine geldikleri görüldü.

Denetleme sonuçlarına ilişkin olarak yine bir ulusal gazetenin 1.11.1997 günlü sayısında, bir köşe yazarı şöyle diyordu:

"...Bir ülke düşünün ki, kendisine çeşitli zamanlarda hediye edilen kitapları sanki başkasınınmış gibi 125 milyon TL karşılığında üniversite adına satın alan- sonra da bu kitapları üniversiteye bağışladığını söyleyen- bir rektör, 'ahlak',

'demokrasi' ve 'bağımsız üniversite' şampiyonu geçiniyor... Üstelik YÖK'e karşı toplu eylemleri kışkırtıyor. Buna rağmen kendisinden kimse hesap sormuyor."

Yazar, rektörü tanımlamıştı, ismini vermeden. İsim belirtmeye de gerek görmemişti. Çünkü kamuoyu "kavgayı" zaten yakından izliyordu.

Anlaşılan, Rektör, eski ve işe yaramaz kitaplarını kendi üniversitesine sattığı ortaya çıkınca, YÖK soruşturması geçirmişti. Rektör, soruşturma sonucunda bir "mucize"yle aklandı.

Kısa bir süre sonra, Yüksekokullardan Sorumlu rektör yardımcısı Ertürk Saymaz, Yökbeyi'nin isteği üzerine rektör yardımcılığı görevinden alındı ve Çiftlikkent Yüksekokulu Müdürü olarak atandı. Çiftlikkent Yüksekokulu Müdürü Hüsamettin Asabi de, yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcılığına getirildi. Kısacası, ikisi, görevlerini karşılıklı olarak değiştirdi.

Çiftlikkent Üniversitesinde olup bitenler ve yaşadıkları, Ali Yılmaz'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Yaşadıklarını kötü bir deneyim olarak algılıyordu. Geldiği Çiftlikkent Üniversitesinden de ayrılıp mesleğini daha iyi icra edebileceği başka bir üniversitede çalışmayı düşünmeye başladı. Bu yolda bazı girişimlerde de bulundu.

Üniversitedeki görev değişimi de, bu girişimini izleyen günlere rastlamıştı. Belki de, kendisinin üniversite değiştirme girişimi Yökbeyi'ne kadar ulaşmıştı...

Yıllar önce üçü birden, Yökbeyi, Ertürk Saymaz ve Hüsamettin Asabi, aynı üniversitede görev yapmışlardı.

Yökbeyi, sözde siyasi görüş ayrılığı nedeniyle Ertürk

Saymaz'ı hiç sevmezdi. Hatta göreve geldiğinde Çiftlikkent Üniversitesi Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz'ın öğretim üyesi olduğu Mühendislik Fakültesine dekan olmasını da bu nedenle engellemişti..

Yökbeyi, buna karşın, Hüsamettin Asabi'yi çok severdi. Aralarında mesai sonrası bile telefon görüşmelerinin yapıldığına ilişkin duyumlar da yaygındı.

Çiftlikkent Yüksekokulu Müdürü Hüsamettin Asabi, Ali Yılmaz hakkında açılan soruşturma görevini yürütürken, birden yıldızı parlamış ve yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcılığına getirilmişti.

Yılmaz'a, sabırla mücadele etmekten başka seçenek kalmamıştı.

İlerleyen günlerde, rektör, Yökbeyi'nden özür dileyecekti. Yökbeyi da, rektörden, en yakınında bulunan istemediği rektör yardımcısı, dekan ve müdür konumundaki bazı profesör öğretim üyelerinin sicillerini bozmasını istemişti. Rektör, bu istemleri yerine getirmekte hiç tereddüt etmedi. Tabii, yeniden rektör adayı olacağı ve atanacağı umuduyla. Yökbeyi'nin kinciliğini hesaba katamadan...

-3-

Çiftlik Üniversitesinde rektörlük seçimleri yaklaşıyordu.

Üniversitedeki seçim havası, adına yaraşır akademisyen seçimlerinden çok uzaktı.

Seçimlerde en büyük kampanyayı, rektör adayı, "üniversitenin perde arkası rektörü" olarak bilinen (...) Fakültesi Dekanı Şeref Bilgin yürütüyordu. Üniversitenin yapılanmasında, akademik

personel ve idari personel atamalarında (Ali Yılmaz'ın atanması dahil) büyük ölçüde etkili olmuştu. En büyük oy potansiyeline o sahip görünüyordu.

Bilgin aslında bir önceki seçimlerde de aday olabilirdi. Herhalde, kendisini henüz emin hissetmemiş ya da üniversitenin kuruluş aşamasında rektör yapılan hocası İlker Taşsayar'ın karşısına aday olarak çıkmak istememiş de olabilirdi. Nerden bilecekti, bir gün Yökbeyinin bilgsinde hocası tarafından sicilinin bozulacağını...

Ali Yılmaz'ın da gönlündeki rektör adayı Bilgin'di. Ancak onca yaşananlardan sonra diyalogları artık orada kesilmişti. Yılmaz, Bilgin için, "Keşke duygularının esiri olmayıp nesnel tutumunu sürdürebilseydi, ben de kendisine tereddütsüz oyumu verirdim." şeklinde düşüncesini dışa bile vuruyordu.

Ali Yılmaz, kendisinin bu üniversitede görev almasında etkili olan Bilgin'in sonradan yol açtığı olaylar yüzünden çok rencide olmuş ve zor duruma düşüşürülmüştü. Öyle ki, Bilgin'e karşı kendini savunmak zorunda hissediyordu.

Rektörlük seçimlerinden kısa bir süre öncesi Çiftlik Üniversitesi Öğretim Elemanları Sendikası, rektör adaylarını tanıtmak amacıyla bir açıkoturum düzenlemişti. Aslında bu oturum, Bilgin'i rektör adayı olarak desteklemenin bir yoluydu. Adaylardan Rektör İlker Taşsayar ile Cabbar Esrarlı oturuma katılmamıştı.

Ali Yılmaz söz istedi. Oturum başkanının kendisini engelleme girişimlerine karşın, bazı açıklamalar yapmaktan ve Bilgin'e soru sormaktan kendini alamadı.

Yılmaz, kelimesi kelimesine olmasa da, şöyle diyordu:

«Öncelikle, rektörlük seçimlerinin üniversitemize üretkenlik,

barış, huzur ve güzellikler getirmesini, öğretim üyesi arkadaşlarımın mesleki ve toplumsal işlevlerinin gerektirdiği bilinç, sorumluluk, gönül rahatlığıyla seçimde oy vermelerini diliyorum.

Kişisel olmakla birlikte, kişilik ve yöneticilik niteliği bakımından oldukça ilginç ipuçları verdiği, kullandığı kavramlara ters düştüğü kanısıyla Sayın Bilgin'e birkaç soru sormak istiyorum.

1) Sayın Rektörün, Sayın Vali'ye, müdürlüğünü yaptığım Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda var olan sorunların yüzde 99 çözümlendiğine ilişkin açıklamalarından sonraki günlerden birinde, bir senato toplantısı öncesinde, sırtınızın bana dönük olması nedeniyle beni görmediğiniz bir anda, benimle önceden konuyu hiç görüşmediğiniz halde, karşınızdaki muhatabınıza, 'Şimdi en büyük sorunumuz Bahtiyar Meslek Yüksekokulu.' demiştiniz. Bunu bizzat duymam üzerine, yanınıza gelip 'Bahtiyar'ın hesabını ben size verebilirim.' dediğimde, sizden hiç ses çıkmamıştı.

2) Yine, bir gün, senatonun bir toplantısında, benimle hiç görüşmeden, müdürlüğünü yaptığım Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna bağlı Bilgisayar Programının kapatılmasını önermiştiniz. Önerinizin kabul edilmesi üzerine, bu karara karşı, doğru bildiğim yoldan sapmayarak, tek başıma beni 'karşı oy' kullanmak zorunda bıraktınız. Bu olaydan sonra üniversite yönetimiyle ilişkilerimizin bozulduğunu ve nihayet müdürlük görevimden istifa ettiğimi biliyorsunuz.

3) Çiftlik Üniversitesinde görev almaktan vazgeçtiğim bir sırada, görev almam için rektör adına benden özür dilediğinizi, ricalarda bulunduğunuzu; doçentlik kadrosuna son başvurumda, jüri üyelerine başvuru dosyalarımı bilhassa kendim göndermem

ve jüri raporlarını elden getirmem istenmişken, sıra profesörlüğüme geldiği zaman profesörlük başvurum sonrası, adıma düzenlenen jüri raporlarının bana gösterilmesine engel olduğunuzu, daha sonra mahkemelerde hak ve hukukumu aramaya giriştiğimi biliyorsunuz.

Bu tutum ve davranışlarınızı hangi akademik etikle ve yöneticilik anlayışıyla bağdaştırıyorsunuz?"

Gerçekte, Bilgin'e, o dönemde, Çiftlikkent düzeyindeki siyasi gücü ve üniversitedeki kadro hakimiyeti nedeniyle kimse açıktan eleştiri yöneltmek istemiyordu. Daha doğrusu, buna kimse cesaret edemiyordu.

Yılmaz'ın açıklamaları ve sorusu karşısında, Bilgin'in kara gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve daha da kara bir hal aldı. Adeta ağır bir darbe yiyen insan izlenimi veriyordu. Çelişkileri ve yanlışlıkları yüzüne vurulmuştu. Bir anlık şaşkınlıktan sonra kendisini kontrol edebildi, bu soruların muhatabı olmadığını ve dolayısıyla cevap vermeyeceğini söyleyerek geçiştirdi.

Sözleri bir bakıma, yaptığı yanlışların itirafıydı.

Ali Yılmaz, bir yolunu bulmuş, haksızlığı ve yanlışlığı ortaya koymuştu. Artık gönül rahatlığı içindeydi.

Bilgin, keşke başlangıçtaki olumlu imajını sürdürebilseydi. Olmadı... Yapılan yanlışlıkların, kendisine bir gün karşısına çıkacağını düşünememişti.

-4-

Tarih 19 Ekim 1998.

Rektörlük seçimleri yapıldı.

En fazla oy alan adaylar sırayla şöyle: Şeref Bilgin (81 oy), Cabbar Esrarlı (47 oy).

Üniversite, akademik kadrosu büyük ölçüde, Şeref Bilgin tarafından şekillendirilmişti. Yıllardır atadığı ve atanmasına aracılık ettiği yardımcı doçentlerin sayesinde en yakın rakibinin neredeyse iki katı oy aldı.

Bilgin, seçimleri kazanmaya kazandı; ama ne ilginçtir ki, atanmak için seçimi almak yeterli değildi.

Yeri gelmişken isterseniz, ikinci sırada en yüksek oyu alan Cabbar Esrarlı'dan da biraz söz edelim.

Anlatıldığına göre, Esrarlı, Rektör İlker Taşsayar ile ilginç bir dayanışma içerisinde, rektörlük seçimlerinden çok kısa bir süre önce Çukurkent Üniversitesinden Çiftlik Üniversitesine Tıp Fakültesi kurucu dekanı olarak gelmişti. İlker Taşsayar'ın karşısına rektör adayı olarak çıkmayacağına ilişkin "asker sözü" de vermişti.

Oysa, işin gerçek yüzü bir başkaydı. Yökbeyi, Çiftlik Üniversitesinde kimi öğretim üyelerini yakından tanıyan Tüm Öğretim Üyeleri Derneği (TÜMÖD) yöneticilerinden birine şöyle demişti: "...arkadaşlarına söyle, Prof. Dr. Cabbar Esrarlı tek oy bile alsa, rektör o olacaktır. Boşuna macera aramasınlar!"

Bu söz bile, Türkiye'de üniversitenin içine düştüğü bataklığı gözler önüne sermeye yeterliydi.

Gerçekten, Cabbar Esrarlı rektör olarak atanacak mıydı, atanırsa Üniversiteyi nasıl yönetecekti? Beklenip görülecekti...

Esrarlı'nın Çiftlik Üniversitesi Tıp Fakültesinde görevlendirilmesinin amacı sonradan daha iyi anlaşılacaktı.

İlker Taşsayar, bir dönem daha rektör kalabilmek için elini çabuklaştırmış ve Tıp Fakültesine 30 günde 41 öğretim üyesi

birden atamıştı. Hatta bunlardan 25'i seçimlerden hemen önce göreve başlamıştı. Ancak, seçimlere on gün kalınca, Cabbar Esrarlı da rektör adaylığına soyunmuştu. Seçim yapıldı: Aldığı toplam 47 oydan 41'i, Tıp Fakültesine Taşsayar tarafından atanan öğretim üyelerine, 1'i de kendisine ait olabilirdi.

Cabbar Esrarlı'nın geldiği Çukurkent Üniversitesindeki macerası da ilginçti. Çukurkent Üniversitesi Tıp Fakültesi Başhekimliği görevini yürütürken, o zamanın rektörü tarafından görevinden alınmıştı. Anlatılanlara göre neden: "Bekleme koridorlarına boylu boyunca çektirilen anlamsız bir duvara ödenen para"dır. Kendisi başhekimlik görevinden kovulunca, bu duvar da yıkılmıştı.

Yökbeyi, Köşk'e elden götürdüğü üç kişilik listeye birinci sırada seçim kazanan Şeref Bilgin'in adını bile koymadı. Zamanın Cumhurbaşkanı aynı günün, seçimin ikincisi Cabbar Esrarlı'yı rektör olarak atadı.

Seçimlere katılan ve en çok oy alan 6 adaydan 3'ünün Cumhurbaşkanı'na önerilmesi yasa gereğiydi. Ancak, Şeref Bilgin'in İdare Mahkemesine açtığı davanın ileri aşamasında ilginç bir durumla karşılaşıldı: Cumhurbaşkanı'na sunulan listede, dünya üniversite tarihinde pek eşi ve benzeri görülmeyecek bir dahiyane buluş (!) uygulanmıştı: Cabbar Esrarlı'nın dışında seçime katılan hiçbir adayın adı listede bildirilmemişti; bunun yerine, Üniversite camiası tarafından bilinmeyen iki isim eklenmişti.

Atayana da, atanana da bravo (!) Ama ülkemize yazık...

Bir zamanlar en yakınında bulunanlardan biri tarafından oluşturulduğu sanılan Web sayfasında, İlker Taşsayar için şöyle denmekteydi:

"Zavallı eski rektör, 2'si kendisine ve oğluna ait 13 oyla ortada kalmış ve o günden sonra üniversite içersinde yürürken başını kaldıramadığı için yollardaki taşları sayar olmuştur. Kendisi şu anda üniversitenin hangi sokağında kaç taş olduğunu ezbere bilmektedir."

Aslında Yökbeyi, İlker Taşsayar'ın başına gelecekler konusunda gerekli sinyalleri vermişti. Yökbeyi'nin istekleri gerçekleştirilmiş ve Taşsayar'ın başına bu işler getirilmişti.

Bu arada belirtelim ki, yeni rektör, ikinci kez seçilebilmek için, kendi fakültesindeki öğretim elemanı sayısını keyfi olarak arttıracaktır. Bu da, rektörün her defasında farklı bir fakülteden seçilmesi gerektiğinin önemini ortaya koymaktadır.

-5-

Çiftlikkent Yüksekokulu Müdürü Hüsamettin Asabi, Ali Yılmaz'a "idari görevlerden men cezası" verilmesinde rol almış, bir süre sonra da yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcılığına getirilmişti.

Yökbeyi'na yakınlığı nedeniyle, daha seçimlerden önce kimin rektör olacağının bile işaretini almıştı. Bu nedenle seçimlerde, kürsüsünde kendisine biat etmekten başka seçeneği olmayan birkaç uyuntu öğretim üyesiyle birlikte Tıp Fakültesi Dekanı Cabbar Esrarlı'yı desteklemişlerdi.

Esrarlı, rektör olarak atanınca da, Hüsamettin Asabi ödülünü hemen alacak ve yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcılığı görevine tekrar getirilecekti.

Aslında, Hüsamettin Asabi, geldiği üniversitede kendi halinde, emekli doçent olmaya hazırlanan bir öğretim üyesi iken, Çiftlik

Üniversitesinin başına dert edilmişti. Ekose takım elbiseleri, 2-3 kg. geldiği söylenen altın takıları, uzun ve verimli ömrüne sığdırdığı iki yayın ile tanınan değerli bir bilim adamıdır (!). Hatta, bölümünde, kendisinden daha çok yayın sahibi olan herkese düşmanlık beslediği için asistanlara bile hasımlık duyduğu söylenir.

Bir diğer özelliği de, soruşturmalarda görev almayı çok sevmesidir. Üniversite Yönetimi de onun bu özverili yönünü (!) iyi tanımaktadır.

Hüsamettin Asabi'nin, Ali Yılmaz'a verilmesine yol açtığı ceza, YÖK Yüksek Disiplin Kurulunca kaldırılmıştı. Bu iş, Hüsamettin Asabi'nin Yılmaz'a husumetini artırmaya yetti.

Söz konusu cezanın kaldırıldığına ilişkin tebligatın Yılmaz'a ve çalıştığı kuruma yapılmasına, Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Asabi engel olacaktı. Bu nedenle, Yılmaz'a, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlük görevinden istifa etmesinden sonra görevlendirildiği Poyrazlı ve Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokullarında yasal hakları kasten kullandırılmayacaktı, Poyrazlı'da çalıştığı bir dönem dışında.

Hüsamettin Asabi, Ali Yılmaz'ı yakın takibe aldı. Onun yeni Rektör Cabbar Esrarlı ile olan her görüşmesinden haberi oluyordu. Bu nedenle rahatsızlığını da gizleyemiyordu.

Hüsamettin Asabi, bir keresinde Ali Yılmaz'a, rektörle niçin görüştüğünü ve rektöre dosya verip vermediğini usulcadan sordu. Ama, Ali Yılmaz, onun gözlerindeki "hin"liği fark edebiliyordu artık.

Yılmaz, önceki rektör döneminde karşılaştığı haksızlıklara ilişkin olarak yeni rektöre bir dosya sunduğunu açık yüreklilikle söyledi.

Hüsamettin Asabi, önemli bir sırrı çözmüş ve bir açık yakalamış gibi, duyduğu hazzı gizleyemiyordu.

Daha önceki üniversitesinden Yökbeyi'nin mesai arkadaşı olan Hüsamettin Asabi, onunla mesai dışında da istediği zaman telefon görüşmesi yapmaktaydı. Bu konumu, ona Rektör Cabbar Esrarlı nezdinde önemli bir üstünlük ve öncelik sağlıyordu. Hatta, bu nedenle rektörü bir bakıma baskı altında tutuyordu.

Hüsamettin Asabi ne derse, rektör için onlar doğruydu. Ali Yılmaz hakkında söyledikleri de... Bu nedenle herhangi biri için başkaca bilgi ya da kanıta gerek yoktu.

Rektör Cabbar Esrarlı ve yardımcısı Hüsamettin Asabi, kafa kafaya verip, Ali Yılmaz'ı, birçoğu öğretmen ve memur olamamış, onun bunun hatırıyla, uyduruk, kimlerin kazanacağı önceden bilinen sınavlarla (tabii, sınavını hakkıyla kazanan ve görevini layıkıyla yapan insanlara, takdirden öte söyleyecek bir söz olamaz) başarılı sayılanlar, önce öğretim görevlisi ve hemen arkasından yüksekokul müdür yardımcısı ve müdürü yapılan kayrılmışların emrine verip, polisiye bir yöntem uygulayacaklardı Ali Yılmaz'a.

Kayrılmışlarda da, kullanıldıklarını bilmeyeceklerdi. Geçimlerini sağlamak için nerden, nasıl geldiklerini de unutacaklardı. Dahası bu işin kokusu çevreye yayılana kadar, hep "üstün yetenekli insan" rolü bile oynayacaklardı.

Haksız da sayılmazlardı. Emirlerine profesörlük aşamasındaki bir doçent verildiğine göre, ya çok yetenekli (!) insanlardı, ya da üniversite yönetimi, "En iyi öğrenciyi nasıl yetiştiririz, en iyi bilimsel araştırmayı nasıl yaparız, bunun için öğretim üyelerine huzur dolu bir çalışma ortamı nasıl yaratırız?" düşüncesine odaklanmak yerine, insanı dışlayıcı, cezalandırıcı ve canından

bezdirici yöntemler konusunda uzmanlaşmıştı.

Kendine saygı, erdemlilik ve dürüstlük şöyle dursun, sahip oldukları idari korunma kalkanlarıyla, görevini aşmaktan çekinmeyen bu tür öğretim üyelerini ve idarecileri yaratan, şüphesiz, baskıcı, kul ve köle üreten 2547 Sayılı Yükseköğretim Yasasının belirlediği düzenden başka bir şey değildi.

-6-

Bir önceki rektör döneminde, Hüsamettin Asabi ile birlikte görev yapan bir başka rektör yardımcısı da (...) Fakültesi (...) Bölümü Başkanı Prof. Dr. Gökhan Pazarcı'ydı.

O da, Hüsamettin Asabi ile dayanışma içerisinde hareket etmiş, kürsüsünde kendisine sadık birkaç öğretim üyesiyle birlikte Tıp Fakültesi Dekanı Cabbar Esrarlı'yı desteklemişti. Ödülünü o da görecek ve "yeni dönemde" rektör yardımcılığı görevini sürdürecekti.

Gökhan Pazarcı, rektör yardımcısı olmadan önce gayet makul bir kişi izlenimi vermişti Ali Yılmaz'a. Rektör yardımcısı olduktan sonra da, adeta onunla kişisel bir hesabı ve sorunu varmış gibi bir tavır sergilemeye başladı. Bu nedenle Ali Yılmaz, kendisinden uzak duruyordu.

İsterseniz, aşağıdaki 1.12.1997 günlü kamuoyu açıklamasına bir göz atalım ve ondan sonra Gökhan Pazarcı konusuna devam edelim :

"Kuruluşunun henüz beşinci yılındaki Çiftlik Üniversitesinde son iki yıldan beri yaşanan ciddi iç rahatsızlıklar artık Çiftlikkent kamuoyunca da bilinmektedir. Nitelikli eğitim-öğretim, araştırma, yayım yapma ve toplumu doğru bilgilendirme idealleri altında bir

araya gelen Çiftlik Üniversitesi akademisyenleri ve oluşturdukları bilim ortamı kısa süre içersinde güven bunalımına, üretimsizliğe ve umutsuzluğa dönüştürülmüştür.

Çiftlik Üniversitesi yöneticileri hemen her hafta yerel TV ve gazetelerde kendi üniversitelerindeki bir kısım akademik personeli sürekli suçlarken, bu insanlar bilim ve akademik ahlâka duydukları saygı nedeniyle yaşanan bu olumsuzlukların üniversite içinde eleştiri ve özeleştiri ortamında tartışılarak çözülebileceği inancıyla bugüne değin sorunları kamuoyuna yansıtmayı uygun görmemişlerdir.

Çiftlik Üniversitesinde yaşanan olumsuz gelişmelerin temelinde, bir kısım üst düzey yöneticinin, hukukun temel ilkeleri ve akademik dürüstlüğü kendilerine ilke edinmeleri yerine, yönetme hırslarının akıllarının önüne geçmesi yatmaktadır.

Bunun son örneklerinden biri 17.9.1997 tarihli Çiftlik Üniversitesi senato duyurusudur. Yanıltıcı olması ve gerçekleri yansıtmaması nedeniyle içeriğine katılmadığımız bu duyuruda konu edilen sorunlar, Yüksek Öğretim Kurulu ve Rektörler Komitesi bünyesinde karşılıklı görüşmelerle çözümlenebilecek sorunlar iken, akademik ortam bulandırılmış, üniversitemizle YÖK arasında gereksiz bir çatışmaya girilmiştir.

Haklı gerekçeler olmaksızın, sadece kuşkuya dayanarak, bazı öğretim görevlileri ve idari personeli, üniversite yöneticilerimizin antidemokratik buldukları YÖK Yasasına dayanarak aile bütünlükleri ve uzmanlık alanları gözetilmeksizin sürgün edilmişlerdir.

Üzüntü verici diğer bir gelişme de, özenle seçtiğimiz araştırma görevlilerini geleceğin bilim adamları olarak en iyi şekilde hazırlamak görevimizken, onlara gerekli akademik özen

gösterilmemiş, kendi hallerine bırakılmışlar, tez çalışmalarıyla ilgilenilmemiş ve daha sonra da başarısız oldukları bahanesiyle işlerine son verme yoluna gidilmiştir.

Biz aşağıda imzası bulunan Çiftlik Üniversitesi öğretim üyeleri, Çiftlikkent kamuoyunun üniversite kavramına duydukları saygının üniversitemiz üst yöneticileri tarafından daha fazla kötüye kullanılmasını istemiyoruz. Susmanın üniversitemize onarılması mümkün olmayacak zararlar vereceğini gördüğümüzden, bu açıklamayı değerli kamuoyuna yapmayı kaçınılmaz bir görev sayıyoruz.

Bizler sevgi, saygı, güvenli, üretken ve verimli bir çalışma ortamında öğrencilerimize, Çiftlikkent'e, ülkemize ve bilime hizmet etmek istiyoruz. Arzulanan demokratik ve özerk üniversite ortamının ancak hep birlikte çalışarak, bilim üreterek gerçekleştirilebileceği inancıyla, Çiftlikkent Üniversitesi yöneticilerinin yanlış, ayırımcı, baskıcı ve demokratik olmayan tutumlarından bir an önce vazgeçmelerini talep ediyoruz.

Saygılarımızla kamuoyuna duyururuz."

Kamuoyu açıklaması 6 profesör 4 doçentin imzasını taşıyordu.

Doç. Dr. Ali Yılmaz, görev yaptığı Bahtiyar ilçesinden gelmiş ve sonuncu isim olarak bu açıklamaya imza atmıştı.

Açıklamanın hazırlanmasına hiç katkısı olmamıştı; ama içeriği, içtenlikle inandığı ve paylaştığı duygu, düşünce ve gerçekleri yansıtıyordu. Kendisi Bahtiyar'da olması nedeniyle her şey onun dışında gelişmişti.

Bildirinin hazırlanmasının en önemli nedeni, Gökhan Pazarcı'nın bölümünde görevli dört araştırma görevlisinin, Pazarcı'nın kendilerine olan husumeti yüzünden bölümlerinden

atılma olasılığı yüzünnden "ölüm orucu"na yatmalarıydı...

Araştırma görevlilerinin üniversiteyi ve Gökhan Pazarcı'yı protesto etmek amacıyla başlattıkları bu "ölüm orucu" kamuoyunda epeyce yankı ve destek bulmuştu.

İlker Taşsayar'ın rektörlüğü döneminde ortaya çıkan bu olaylar nedeniyle üniversite yönetimi kamuoyunun gözünde epeyce zor duruma düşmüştü..

Araştırma görevlileri, yeni rektörün atanmasıyla sorunlarının çözüleceğini ümit ettiler. Fakat, Gökhan Pazarcı'nın aynı görevi (rektör yardımcılığı görevini) sürdürmesiyle umutları suya düşmüştü. Onlar da üniversiteden istifa ederek o ortamdan ayrılmayı yeğlediler.

Kamuoyu açıklamasının ardından Çiftlikkent televizyonuna çıkarılan ve araştırma görevlilerinin "ölüm orucu"na yatmasından sorumlu tutulan Gökhan Pazarcı, araştırma görevlilerini tahrik eden kişinin Ali Yılmaz olduğunu ve bunun nedeninin de üniversite yönetiminin Ali Yılmaz'ın profesörlüğünü engellemesi olarak iddia ediyordu.

Ali Yılmaz hemen cevap hakkını kullanmayı düşündü. Ancak, arkadaşlarının "Üniversite yönetimi konuyu başka alanlara çekmeye çalışıyor. Bu nedenle cevap hakkını kullanmak onların oyununa gelmek olur" düşüncesini paylaşarak bu düşüncesinden vazgeçti.

Üniversite yönetimi kamuoyu önünde zor duruma düşünce, Gökhan Pazarcı'nın aklına, Ali Yılmaz'ı suçlama kolaycılığı gelmiş olmalıydı.

Pazarcı, etik değerlerden ne denli yoksun olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

Aradan uzunca bir zaman geçti.

2002 yılı Mayıs'ının bir günüydü.

Gökhan Pazarcı, Rüzgârlıburun ilçesinde düzenlenen ve oturum başkanlığını Ali Yılmaz'ın yaptığı bir panele katılmak için otomobille yaklaşık beş saat süren bir yolculuk yapmıştı.

Yılmaz ve Pazarcı bir aradaydılar.

Ali Yılmaz'ın profesörlük başvurusunun üniversite yönetimince reddi kararının üzerinden beş yılı aşkın bir süre geçmişti. Nihayet üniversite yönetiminin bu kararı İdare Mahkemesi tarafından iptal edildi. Artık üniversite yönetimi, bu kez, yargı kararına uymak ve Yılmaz'ı profesörlük kadrosuna atamak zorundaydı.

Gökhan Pazarcı'nın, panel bahanesiyle Rüzgârlıburun'a gelişi, bu süreçle örtüşmüştü. Bu, Ali Yılmaz'dan belki de bir çeşit özür dilemesiydi. Daha önce, Yılmaz'ın panelist, ya da oturum başkanı olduğu hiçbir toplantıya, koşulları elverdiği halde, katılma gereği duymamıştı.

İsterseniz, bir kez de, bir zamanlar yönetimi birlikte paylaştıkları ve hatta başlangıçta kendisine amirlik de yapan bir "ses" tarafından oluşturulduğu sanılan WEB sitesinde, "Gökhan Pazarcı kimdir?" başlığı altındaki metne bir göz atalım:

"Rektör yardımcıları arasında en dehşetengiz olanıdır. Aynı zamanda (...) Fakültesi dekanıdır. Öğrencilerin korkulu rüyasıdır. Çünkü odasındaki panoya üniversiteden kovdurttuğu her öğrenci için bir çentik attığı söylenilmektedir. Öğrenciler hakkında olur olmaz nedenlerle açtırdığı soruşturmalarla verdiği 15 günlük okuldan uzaklaştırma cezalarını 15 günlük sınav dönemine denk getirerek onların bir yılını heba etmesi ile ünlenmiştir. Çiftlikkent Üniversitesine (...) Üniversitesinden gelmiştir. (...) Üniversitesinden ayrılışında oradaki hocaların

sevinçleri ve bu ayrılmayı bir kokteylle kutladıkları bilinmektedir. Gökhan Pazarcı'nın Üniversitedeki adı Mekintoş Gökhan'dır. Çünkü kendisi Machintosh bilgisayar şirketinin Türkiye ayağının ortağı olduğu için bütün üniversiteyi Machintosh bilgisayarlarla donatmıştır."

Aynı "ses", devamla, Gökhan Pazarcı'nın, (...) Üniversitesinden ayrılışının oradaki öğretim elemanlarınca da kokteylle kutlandığını, Çiftlik Üniversitesinde önce derinden gittiğini, her zaman güçlünün yanında yer aldığını, eski Rektör İlker Taşssayar'a nereden fısıldandığı pek bilinmeyen bir referansla rektör yardımcısı yapıldığını, üniversiteyi Türkiye ayağının ortağı olduğu Machintosh bilgisayarlarla doldurduğunu ve böylece yüklü bir dünyalık edindiğini, öğrenci katkı paylarının toplandığı ancak paralarının öğrencilerden başka her şeye çarçur edildiği Sağlık, Spor ve Kültür Daire Başkanlığından sorumlu rektör yardımcılığını hiç elinden bırakmadığını belirtmekte ve şöyle devam etmektedir:

"Machintosh Gökhan, Çiftlik Üniversitesine geldiği yıllarda eski yönetimin sadık bir bendesi gibi çalıştı. Hatta 1997 yılı Eylülünde üniversite senatosunun YÖK'e karşı yayımladığı her iki bildiriyi de imzaladı. Hatta o tarihte hiçbir öğretim üyesinin yapmadığı bir şeyi yaptı. (...) gazetesinde YÖK aleyhine çok ağır bir yazı yayımladı. 5 Kasım1997 günlü gazetede yayımlanan bu yazının başlığı : 'YÖK'e Bu Tepki Niye?' dir. Bu yazıdan şu satırları ibret-i alem için hatırlatmak yararlı olacak:

'...YÖK, ne zaman üniversite özerkliğinden bir parçayı daha koparsa bunun için göz boyayıcı gerekçeler sıralamaktadır.'; '...YÖK, yurtdışında öğretim üyesi yetiştirme projesinde inanılmaz ihmal içindedir.'; '...YÖK, ikili bir oyun oynamaktadır.

Bir taraftan şeriatçı, antidemokratik tutumlu kimselerin dekan ve rektör olmalarına olanak sağlamakta, diğer taraftan da onların davranışlarını önleyebilmek bahanesi ile üniversitelerin zaten çok kısıtlı olan özerkliğini biraz daha kısmaya çalışmaktadır.'

Evet, bugün YÖK'le kol kola üniversite öğrencilerini ezen Machintosh Gökhan, 5 Kasım 1997' de YÖK için bunları söylüyordu. Üstelik kini ile meşhur Yökbeyi bu Machintosh'u koruyor, profesörlüğe atanmasındaki yanlışlıkları örtbas ediyordu.

Gelelim Machintosh Gökhan'ın profesörlük serüvenine: (...) Üniversitesinin 3 yıllık İngilizce bölümünden mezundur. Daha sonra 1 yıllık bir kursla lisans tamamlamıştır. Hikâyedeki kilit olay Machintosh Gökhan'ın (...) Üniversitesinde Türk Dili Eğitimi alanında doçentlik kadrosuna atanmasıdır. Buraya kadar bir sorun yoktur. Ancak Gökhan, Çiftlik Üniversitesinde profesörlüğe yükseltilip İngiliz Dili ve Edebiyatı anabilim dalına atanmıştır ki, işte bu noktada kocaman bir soru ortaya çıkmaktadır. Çünkü Gökhan Pazarcı'nın YÖK tarafından yayımlanan ve bugün de uygulanan 'Doçentlik Sınav Yönetmeliği'nin 2.maddesinin 5. paragrafı gereği İngilizce dışında bir yabancı dilden daha sınav başarmış olmak zorunluluğu vardır ve Machintosh böyle bir sınavı kazanmamıştır ve kazanması da mümkün değildir. Yani Gökhan'nın profesörlüğü, YÖK'ün kendi çıkardığı yönetmeliğe göre yasal değildir."

2000 yılı yazıydı. Ali Yılmaz bir profesörle tanıştı. Onunla dostluğunu ilerletti.

Birlikte yedikleri bir akşam yemeğinde;

Profesör: "Çiftlik Üniversitesi neden Türkiye'nin en sorunlu

üniversitesidir?" diye sordu.

Yılmaz, düşüncelerini aktardı ve bu arada Gökhan Pazarcı'dan da söz etti.

Profesör, Pazarcı'yı çok yakından tanımakta ve onun nasıl profesör olduğunu bilmektedir. Bu konuda şöyle der: "Gökhan, profesörlüğü hak etmemişti. Türk Dili Eğitimi alanında bir doçent iken, kanımca rica üzerine verilen olumlu iki rapor sayesinde Çiftlikkent Üniversitesinde İngiliz Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalında profesörlüğe atandı."

-7-

Eski Rektör İlker Taşsayar'ın üçüncü bir rektör yardımcısı da personelden sorumlu Prof. Dr. Utku Püsküllü idi. Anayasa profesörüydü Püsküllü. Önce, İktisadi İdari Bilimler Fakültesine öğretim üyesi olarak getirilmişti. Hemen arkasından da rektör yardımcılığına...

Yıllardır ekonomi dersleri anlatan ve bu alanda araştırmalar yapmış olan Ali Yılmaz'a İİBF'nin kapıları kapatılırken, Anayasa Profesörü Püsküllü'ye hızlı bir şekilde açılıvermişti, Yılmaz'ın Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda görevlendirilmesinin hemen ardından... Çünkü Püsküllü siyasetle iç içe olan bir kişiydi.

Püsküllü'nün, Çiftlik Üniversitesini siyasi amacı için kullanacağını ve siyasi bir yatırıma hazırlandığını herkes biliyordu. Amaç, siyaset olunca, nesnel bir bilim adamı gibi davranması zorlaşıyordu. Bu zaafı, kendisine olan güveni sarsıyordu.

Püsküllü, niteliği ne olursa olsun, siyasi olarak kullanılabilirliği yüksek olduğunu varsaydığı kişilere yatırım yapıyordu. Örneğin,

daha önceden tanıdığı Bahtiyar Meslek Yüksekokulu sekreteri, milletvekili eski aday adayı Işık Kara'ya... Doğrusu, Işık Kara, Püsküllü'den, Püsküllü de, Işık Kara'dan çok şey bekliyordu. Bu nedenle Kara, Püsküllü'yü makamında sık sık ziyaret ediyordu.

Püsküllü, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü Ali Yılmaz'ı sevmediğini de hemen belli etme gereği duymuştu. Bir senato toplantısında, Ali Yılmaz söz almıştı. Sözlerini tamamladıktan sonra Utku Püsküllü söze başlamış, hiç gündemle ilgisi olmayan, daha doğrusu neyle ilgisi olduğu pek bilinmeyen bir konuyu, özellikle Ali Yılmaz'ın gözlerine bakarak anlatıyordu.

Püsküllü, "Bir doçentlik başvurusunda oluşturulan beş kişilik jüriden tek olumsuz rapor veren üye ben idim. Yaptığım itirazlar sonunda diğer üyeler de raporlarını olumsuza çevirmek zorunda kaldılar. Aday doçent olamadı." diyordu.

Püsküllü'nün bu sözleri, aylardır profesörlük kadrosuna atanmayı bekleyen Ali Yılmaz'ın kafasını karıştırır gibi oldu. Aralarında bir güven eksikliği vardı. Nedeni de Püsküllü'nün önyargılarından başka bir şey değildi.

Bir keresinde Ali Yılmaz, personelden sorumlu rektör yardımcısı olması nedeniyle Püsküllü'ye, "Profesörlüğe başvurumun üzerinden aylar geçtiği halde hiçbir yanıt alamadım." demişti. Püsküllü yanıt olarak, "Olur böyle şeyler. Benim kız da, (...) Üniversitesinden (...) Üniversitesine geçti. Başvurusu ancak altı ayda sonuçlandı" diyordu.

Acaba Püsküllü, senatonun gündemiyle doğrudan ve dolaylı hiçbir ilişkisi olmayan, hatta görünüşte anlam verilemeyecek sözleri ile Ali Yılmaz'ın profesör yapılmayacağının haberini mi veriyordu?

Yılmaz, gerçekten de profesörlük kadrosuna atanmayacaktı.

Atanmamasına ilişkin itirazına, rektör adına rektör yardımcısı sıfatıyla Püsküllü imzalı 16.9.1997 günlü yazıda verilen yanıt, "Yönetim kurulunun verdiği karara, idari itiraz yolu bulunmamaktadır" şeklindeydi.

Cabbar Esrarlı'nın, yeni rektör olarak atanmasından sonra Püsküllü, üniversiteden atılmak üzere olduğu bir sırada, emekliye ayrıldı. Yerine, Esrarlı'nın Çukurkent Üniversitesinden getirdiği, Çiftlikkent erbabından Şafak Gökbulut atandı.

2001 yılı başlarındaydı. Bir cuma akşamı TV'de yayınlanan "Üniversiteler ve YÖK" konulu bir programda konu Çiftlik Üniversitesiydi.

Söz konusu programda Çiftlik Üniversitesi ağır eleştirilere maruz kaldı. Özellikle, programa katılan Püsküllü'nün açıklamaları Çiftlik Üniversitesini kamuoyunda zor duruma düşürdü.

Doğal olarak, Rektör Cabbar Esrarlı'nın bu duruma seyirci kalması düşünülemezdi. Konuya ilişkin olarak Çiftlik Üniversitesi Senatosunun 15.2.2001 günlü kamuoyu duyurusunu hazırlattı.

Duyuruda, program yöneticisine sitemde bulunuldu, Üniversitenin başarılarından söz edildi.

İsim verilmeden Püsküllü eleştirildi. Eleştiride, Püsküllü'nün, Çiftlik Üniversitesinde rektör yardımcılığı görevini milletvekilliği seçimlerinde hazırlık basamağı olarak kullanmaya çalıştığına, seçimi kaybettikten hemen sonra üniversiteden ayrıldığına, Üniversiteden ayrılmış olmasının üniversitenin akademik yapısı açısından olumlu ve milletvekili seçilememiş olmasının da ülkemizin hayrına olduğuna yer verildi.

Rektör yardımcısı olarak görev yaptığı bir üniversitede akademik özerkliğin olmadığı gibi bir iddia ileri sürmesi de

kınanıyordu.

Duyuru, "Hem de ülkenin dört yanından gelmiş öğrencilerimizin ailelerine bir kez daha 'Çocuklarınız, Atatürkçü, çağdaş, gerçek bir bilim yuvasında eğitim görüyorlar. Gönlünüz rahat olsun' mesajını vermek amacıyla bu açıklamayı gerekli gördük. Kamuoyuna saygıyla duyururuz." sözleriyle son buluyordu.

Ali Yılmaz duyuruda yer alan söylemlere göz atınca, "Acaba birçoğumuzun üniversitede yaşadıkları birer kötü rüya mıydı ?" sorusunu kendi kendisine sormadan edemedi.

Çiftlik Üniversitesi "Atatürkçü" ve "çağdaş" olmayı da ihmal etmemişti (!) Amaç, çıkar sağlamak için üniversiteyi babalarının çiftliği imişçesine kullanmak olunca, bu konuyu, öne çıkarıyorlardı. "Astığını as, kestiğini kes", ondan sonra da, sözde, "...fikri hür, vicdanı hür ve irfanı hür..." kuşaklar yetiştirmenin mesajını ver! Ne kadar kolay, ne kadar ucuz şey, bu böyle!

Püsküllü'nün, söylemlerinin ötesinde, nesnel bir bilim adamı gibi davranamaması, üniversiteyi bir siyasi araç olarak kullanmak istemesi ve yaptığı birçok yanlış, itibarına gölge düşürdü. Bunu daha sonra kendisi de anladı. Yanlışlıklarının ve yanılgılarının faturasını, girdiği politikada hayal kırıklığına uğrayarak ödedi.

-8-

Bu arada, bu yönetim değişikliğine ilişkin olarak Çiftlikkent'te yayınlanan, 9.12.2000 tarihli bir yerel gazeteye göz atalım:

"Çiftlik Üniversitesinin kurulduğu yılları hatırlıyorum. O

zamanki bilincimle, çevremizde oluşturduğumuz birkaç kişi, kentimizde kurulan bu üniversiteye yardımcı olmak için ne kadar çaba harcamıştık. Tek isteğimiz bu üniversiteye okumak için gelen çocuklarımızın rahat etmeleri, çoğu yoksul olan öğrencilere biraz maddi yardımda bulunmaktı.

Birçok öğretim görevlisiyle tanıştık, onların istediği doğrultuda yardımlarımızı yaptık. Ama işin içine girdikçe dönen Bizans oyunlarına da tanık olduk. Sosyal demokrat geçinen profesörlerin, doçentlerin ne yaman bir kariyer ve yer tutma savaşlarına girdiklerini izledik. Şaşkınlığım arttıkça içimdeki istek sönmeye yüz tutuyordu ve sonunda bu istek söndü. İki yüzlülükleri, yalakalıkları, ihanetleri ve iftiraları gördüm. Üzerinde güneş var dediğim üniversitede neler oluyordu? Özlediğim üniversite bu değildi ve olamazdı. Bu nedenle uzak durmak o çevreye pek yaklaşmamak en doğrusu idi. Aksi takdirde o çarkın içinde kaybolmak işten bile değildi.

...

Sonunda,YÖK, üniversitenin bu durumundan yararlanarak kendi yönetimini getirdi. İçerde bulunan eski kırıntıların dışında kimseden pek fazla tepki gelmedi... Bir kamuoyu oluşmadı, oluşamazdı da. Bazıları, 'denize düşen yılana sarılır' örneği yanlış kişilerle işbirliğine girmeye çalıştılar ve normal olarak silinip gittiler.

Yeni gelen yönetim, gerçekten, arkasına her türlü desteği (başta YÖK'ü) alarak kısa zamanda üniversitenin kampus alanına gösterişli (Ama, içlerinin nasıl olduğunu bilmiyorum) taş binaları yükseltmeye başladılar. Tıp Fakültesi kısa zamanda hastanesiyle birlikte faaliyete geçti. Özel sektör zihniyetiyle epey yol aldılar. Üniformalı özel koruma birliğini oluşturdular. Uzaktan

bakıldığında bir şehir havası görünmeye başladı.

Bütün bunlar yukarıda olurken okulun gerçek sahibi öğrencilere ne oluyordu? Onlar nasıl bakıyorlardı bu gelişmelere? Hiçbir şey deme hakları yoktu. Öğretim görevlileri ve diğer görevlilerin dizginlerini sıkıca ele geçiren yeni yönetim yukarıdan aşağıya örgütlenmesini tamamlamış ve hiçbir çatlak (!) sesin çıkmaması için gereğini yapmıştı. Fakülte dekanları, bölüm başkanları yerlerini almışlardı. Artık, sıra öğrencideydi ve öğrencinin tek görevi okula gelip dersine girmek, emirlere harfiyen uymak ve hiçbir şekilde düşüncesini açıklamamaktı. Yönetimin her yaptığını doğru kabul etmek şarttı. Ancak öğrenciler, gençlikleri gereği buna uymadılar. Onların öyle kariyer yapma, yönetimden yer kapma gibi sorunları olmadığından ülkenin gündemindeki haksızlıklara karşı protestolarını dile getirmeye çalıştılar. Geleceğin Türkiye'sini yönetecek bu gençlerin, demokrasi gereği olan ve olmazsa olmaz şart "muhalefet" yapmalarını yönetim kendine isyan olarak algıladı ve kılıcını vurdu: 31 öğrenciye okuldan uzaklaştırma cezası. Kimisine 1 ay, kimisine 1 dönem ve kimisine de 2 dönem uzaklaştırma. Verilen cezalar idarenin öç alma duygusunu gidermiş mi bilmem, ama çocuklarımız gerekli adli mercilere başvurularını yapmaya başladılar. Haklarını aramaya devam ediyorlar. Anlayacağınız, yeniden yapılanan yönetimin baskısına karşı olma kararlılıklarını sürdürüyorlar. Pek silinip gidecekmiş gibi görünmüyorlar da. Burada yeni yönetime hiçbir sözüm yok. Onlar düşünce ve insana bakış açıları nedeniyle gereğini yapıyorlar ve yapmaya devam edecekler. Taştan buz kesen saraylarında kendi yalnızlıklarını, etraflarında bulunan tüm yardımcılarına karşın yaşıyorlar.

Ben aslında tarihten hiçbir ders çıkarmamış sosyal demokratlara kızıyorum ve onları kınıyorum. Günlük bireysel çıkarlarınız doğrultusunda yapmış olduğunuz o muhteşem mücadeleniz nerede ? Bu öğrencilere kim sahip çıkacak ? Çoğunluğu yoksul olan bu çocuklarımızın ihtiyaçları olan maddi desteğe kaçınız yardımda bulunacak? Geçmişte kirlettiğiniz üniversitenin haksızlığa uğrayan öğrencilerine vicdan borcunuz var. Bunu içinizde sızlayarak hissetmiyorsanız, zaten size de söyleyecek hiçbir şey yok."

-9-

Önceki Rektör İlker Taşsayar'ın yardımcıları Hüsamettin Asabi ve Gökhan Pazarcı, yeni rektör Cabbar Esrarlı'nın da yardımcılıklarını yürütmeleri üzerine, Ali Yılmaz'ın onlarla olan ihtiyatlı mesafesi devam etti. Gerektiğinde, daha çok, personelden sorumlu rektör yardımcısı Şafak Gökbulut ile görüşüyordu.

Gökbulut, (...) Fakültesi Dekanlığını da yürütmektedir.

Gökbulut, Çukurkent Üniversitesinden getirilmişti. Çiftlikkent'in önde gelen tüccarlarındandı. En önemli özelliklerinden biri Çiftlikkent'li dostlarını ve onların çocuklarını üniversitenin değişik birimlerine doldurmaktı.

"Üniversiteler ve YÖK" konulu TV programına karşı, Üniversite Senatosunun hazırladığı basın açıklamasından hemen sonra, Şafak Gökbulut, sekreteri aracılığıyla, Ali Yılmaz'a bulunduğu Rüzgârlıburun'dan Çiftlikkent'e gelmesini rica etti.

Ali Yılmaz, TV programından bile habersizdi.

Bir gün sonra, beş saat süren otobüs yolculuğu sonunda Gökbulut'a ulaştı. Gökbulut, bu kez Yılmaz'a daha bir ilgili davranıyordu.

Yılmaz, salt bilim adamı gibi davranmanın, yönetime kuyruk olmamanın ceremesini çoğu kez ödüyordu; ama, kendisine arada bir saygı duyanların varlığını da görüyordu. Ne de olsa, olup bitenler karşısında, dik durmayı başarabilen biriydi.

Gökbulut'un Yılmaz'a karşı gösterdiği nezaketli davranışlar usuldendi.

Gökbulut, "Sizden üniversitemiz aleyhinde konuşmamanızı rica ediyoruz" diyordu.

Ali Yılmaz ise üniversite konusunda konuşmalıydı. Hem de fazlasıyla... Üniversite, sis perdesinden kurtulmalıydı.

"Son zamanlarda ne konuştum, nerde konuştum acaba?" diye zihnini yokladı.

Gökbulut'tan ayrıldıktan hemen sonra, üniversitenin basın açıklamasını tesadüfen öğrendi. Çağrılmasının gerçek nedenini bu şekilde daha iyi anlayabildi: TV programının, üniversite yönetimini paniğe sokmuş olduğunu.

Üniversite yönetimi, Ali Yılmaz'ın kamuoyu önünde konuşmasından korkmuştu.

Kimler korkardı?

Tabii ki, yanlış yapanlar.

Ah Çiftlik Üniversitesi, ah! Bir gün böyle mi olacaktın sen! "Dağ fare mi doğuracaktı!"

Türkiye'de eğer üniversite gerçekten "üniversite" olsaydı, bugünkü kadar bilimi sevmeyen, siyasileri de arkalarına alarak üniversiteyi babalarının çiftliği gibi yöneten ve kadrolara yandaşlarını dolduran grupların üniversite yönetiminde yeri olur

muydu?

Çalıştıkları üniversitede gerçekleri söylemekten korkan, güçlü diye suçlunun arkasına kuyruk olan sözde bilim adamlarından, doçentlerden ve özellikle de profesörlerden bu ülkeye yarar gelebilir mi?

Üniversitesinde doçentleri, profesörleri susan bir ülkede kim konuşacaktı ki? Buzdan heykeller mi?

-10-

Şimdi de bir başka portreden söz edelim: Çiftlik Üniversitesinin kurucularından, bir önceki yönetimin hırslarından, kıskançlıklarından fazlasıyla nasibini alan (...) Fakültesi Eski Dekanı Prof. Dr. Hüseyin Zerdali'den...

Yeni Rektör Esrarlı, atanmasıyla birlikte, Zerdali'yi kendisine danışman yaptı.

Ali Yılmaz'ın Çukurkent Üniversitesinden hocası ve meslektaşı olan Zerdali, gerçekten birikimli, bece sahibi, nesnel, yalanı dolanı olmayan bir bilim adamıdır. Bu nitelikleriyle çevresinin takdirini kazanmıştı. Tabii, onu, bu nitelikleriyle kıskananlar ve bu nedenle ondan çekinenler de az değildi, üniversite yönetiminde.

Çok ilginçtir ki, Zerdali, İsot Üniversitesinden Çiftlik Üniversitesine geçiş düşüncesinde olduğu bir dönemde kendisini ziyarete gelen Ali Yılmaz'a birkaç kez, "Çiftlik Üniversitesine geçtiğine çok pişman olacaksın. Bu üniversitedeki yöneticileri henüz tanımıyorsun. İsot Üniversitesini arayacaksın." demişti.

Yılmaz, kendine olan özgüveni nedeniyle bu sözleri pek

önemsememişti. Kararlarından pişmanlık duyan biri değildi. Ama, zaman içerisinde yaşadıkları, hocasının içtenliğini ve haklılığını tamamen kanıtlamıştı.

Zerdali'nin sahip olduğu nitelikler, yeni Rektör Esrarlı tarafından da takdir edilmiş olmalıydı ki, Zerdali'yi kendisine danışman yaptı. Bu, kuşkusuz isabetli bir karardı. Zerdali gibi iyi bir bilim adamının danışmanlığı, rektörün yapacağı hataları en aza indirebilirdi.

Esrarlı, yapı itibariyle duygusaldı. Bu yönününü kolayca kin ve nefrete dönüştürüveren bir izlenim bırakıyordu insanda.

Rektör-danışman ilişkilerinde, danışmanın bilgili, özgüvenli ve rahat bir izlenim yaratması, kısa sürede rektörü duygusallığa itecek ve etkisini olumsuz şekilde gösterecektir.

Zerdali, bu arada iki önemli kişiyle (!) daha çalışmaktadır. Önceki rektörün yardımcılıklarını yapmış, Bizans oyunları konusunda epeyce deneyimli, bu kez de yeni rektörün yardımcılıklarına atadığı iki kişiyle: Hüsamettin Asabi ve Gökhan Pazarcı.

Anlaşılan Rektör Esrarlı, bir doğru, iki yanlış yapmıştı.

Tabii bu iş böyle gitmezdi.

İyi niyetli, ilkeli bir bilim adamı olan danışman ile imajı bozuk iki rektör yardımcısının birlikte çalışması çok süremezdi.

Zerdali dayanamadı, çok geçmeden istifasını verdi, danışmanlıktan ayrıldı.

Ayrılma zamanı da ilginçti. Rektörün Yökbeyi'ni ziyaretinin hemen ardından.

Zerdali'nin danışmanlık yaptığı kısa sürede, üniversite bir rahatlama ve huzur bulmuştu. Rektör, bilinen bir yanlış yapmamıştı. Onun danışmanlık görevinden ayrılması, üniversite

için gerçekten önemli bir kayıp oldu.

-11-

Rektörün atanma biçimi, daha baştan, olacakların habercisiydi.

Esrarlı'nın rektör olarak atanmasından bir süre sonra üniversite tekrar içine kapanacaktı. Üniversite yönetimine kullukkölelik etmeyenlere özlük hakları verilmeyecekti. Çalışanlar oradan oraya sürülecek, demokratik haklarını kullanmak isteyen öğretim elamanlarına ve öğrencilere anlamsız bir baskı uygulanacaktı.

Rektör, bir "kral" gibi görevini sürdürecekti...

Yanlış yapanlar, kendilerini bir özeleştiriye tâbi tutup yanlışlıklarını düzeltecek yerde, hemencecik kralcılık oyununa başlayacaklardı. Kuşkusuz bunun özünde bir rant kavgası yatıyordu. Bunun için de, iyi yetişmiş, yalanla dolanla işi olmayan, özgüvenli ve yanlışlıklara karşı duracak, sayıları hiç de azımsanmayacak bir insan kaynağının çarçur edilmesi kaçınılmazdı.

Bu arada, ilginç belgeler de dolaşmaktadır elden ele. Örneğin, kimin, girmediği ve yapmadığı derslere ait ek ders ücretlerini bilerek ve sistemli olarak (hem de bazen yüzde 60 zamlı) aldığına; seyahatte bulunduğu günler için bile sözde ders verdiğine ilişkin imzası ile hem ek ders ücretini, hem de yolluk ve gündelikleri ile birlikte aldığına ilişkin... Bunu kim yapabilirdi? Tabii ki krallar.

Cabbar Esrarlı, Cumhurbaşkanı tarafından rektör olarak atanmasının ardından, önce kendisinden çok fazla oy alan Şeref

Bilgin'e olumsuz sicil verdi. Ayrıca Çiftlik Üniversitesinin önceki dönemde rektör yardımcıları olan Profesör Utku Püsküllü ve Profesör Ertürk Saymaz ile Fen Bilimleri Enstitüsü müdürüne iki yıl üst üste olumsuz sicil verdirdi.

Hazırlanan olumsuz siciller sonucu, Püsküllü emekliye ayrılırken, Bilgin ve Saymaz başka üniversitelere sürgüne gönderildi.

Tırpan bunlarla sınırlı kalmayacaktı. Başka öğretim üyeleri, memurlar, öğrenciler de çeşitli sorunlarla yüz yüze geleceklerdi.

Aynı günlerde Çiftlikkent Eğitim-Sen örgütü tarafından "Kamuoyunun Dikkatine" başlığıyla imzaya açılan bir yazının içeriğine göz atalım:

"... Genelde YÖK'ten kaynaklanan olumsuzluklar özelde bununla bağıntılı olarak Çiftlik Üniversitesinde yaşanan sorunlar, öğretim üyeleri başta olmak üzere, öğrencileri ve üniversite çalışanlarını olumsuz etkilemekte, bilim ve çalışma ortamını, eğitim-öğretim etkinliklerini kısıtlamakta ve tahrip etmektedir.

Son zamanlarda üniversite yönetimi tarafından uygulanan bu antidemokratik; bilimsel özgürlüğe, akademik özerkliğe, üniversiter anlayışa uymayan bazı uygulamalar şunlardır:

Prof. Dr. Ertürk Saymaz'ın (...) Üniversitesine sürülmesi; Prof. Dr. (...)'ın zorlama sonucu üniversiteden ayrılması; Prof. Dr Utku Püsküllü ve Prof. Dr. Şeref Bilgin'in usulsüz biçimde sicillerinin rektörlükçe bozulması; Prof. Dr. (...) ve Prof. Dr. (...) hakkında soruşturma açılarak (dekanlık ve bölüm başkanlığı gibi) yönetim görevlerinden uzaklaştırılması; İnsan Hakları Haftasında yapılan izinli etkinlik nedeniyle (...) Fakültesi Dekanı Prof. Dr. (...) hakkında soruşturma açılması; Yrd. Doç. Dr (...)'nın görevine son verilmesi.

Son uygulama olarak da Doç. Dr. (...)'in hukuka aykırı biçimde (...) Üniversitesine sürülmesi olayı yer alıyor. Üniversite yönetiminin bu haksız uygulamalarının büyük çoğunluğu İdare Mahkemelerince iptal edilmiş, kimisinin ise davası sürmektedir.

Ayrıca yemek zammını protesto eden öğrenciler hakkında soruşturma açılmış, verilen cezalar öğrenci affına girmesin diye ancak yedi ay sonra uygulamaya konularak onların eğitim-öğretim hakları ve gelecekleri ile oynanmıştır. Bütün bunlarla yetinmeyen üniversite yönetimi polisiye görevler üstlenerek Kozmik Büro Amirliği kurarak öğretim üyelerini ve öğrencileri içerde ve dışarıda takibe almış, polis marifetiyle bazı öğrencileri kampusa almayarak sınavlara sokmamış, üniversite çalışanlarından kimilerii çeşitli bahanelerle ve yanlı bir tutumla ilçelere sürmüştür. Bu ve benzeri olaylara örnekler daha da çoğaltılabilir. Ama bir yıl gibi kısa bir süre içersinde gerçekleştirilen bu uygulamalar üniversite yönetiminin gerçek yüzünü ve niyetini ortaya koymaya yetmiştir.

Biz, aşağıda imzası bulunan kurumlar ve kişiler bu yanlış uygulamalara karşı, gerekli duyarlılığı göstererek bunları teşhir etmek, bundan sonra üniversitede bu gibi olayların olmasını önlemek amacıyla bir imza kampanyası düzenlemiş bulunuyoruz. Kampanya boyunca toplanacak olan imzalar ve bu konudaki taleplerimiz Sayın Cumhurbaşkanı başta olmak üzere YÖK'e ve Rektörlüğe verilecek, hem bu süreç hem de sonrası kurulacak olan izleme komisyonunca takip edilecektir...".

-12-

Üniversitede, yıllardır yönetim değişikliği isteyen ve yapılan

haksızlıkların düzeltilmesini bekleyenler, eski rektör yardımcılarının yeni rektör döneminde de konjonktüre "yüksek uyum" sağlamalarıyla, hayal kırıklığına uğrayacaklar mıydı?

Doğrusu, bazı soru işaretlerine rağmen, yeni rektörden yapılan haksızlıkları düzeltmesi bekleniyordu.

Yeni rektör Esrarlı, asker kökenliydi. Başlangıçta, bilimsel niteliği ve kişilik yapısı bilinmiyordu. Hafta içinde hemen hemen her gün genellikle saat 7.00-7.30arası kurucusu olduğu Tıp Fakültesini teftişe geliyordu. Çalışkan olduğu belliydi. Bu konunun, bizim bilmediğimiz boyutlarının olması da muhtemeldi. Bilim adamının gecesi gündüzü olmazdı. "Er yatan, er kalkar"dı. Rektör de anlaşılan öyleydi.

Ali Yılmaz, yeni rektörü kutlamak ve bu vesileyle de bir önceki yönetim döneminde karşılaştığı haksızlıklar konusunda, kendisini kısaca bilgilendirmek ve bunların düzeltilmesini istemek düşüncesindeydi.

Bir ara, Rektör Esrarlı'nın sekreterinden randevu istedi. Randevu verildi ancak yer olarak, diğer ziyaretçilerin aksine, rektörün iki gün sonra ziyaret edeceği, otobüsle dört saat mesafedeki (...) Meslek Yüksekokulu gösterildi.

Rektör, Ali Yılmaz'la Rektörlük makamında görüşmek istememişti anlaşılan. Bunun mutlaka bir nedeni vardı. Ali Yılmaz'a husumet besleyen rektör yardımcılarından belki de çekinmiş, görevine başlarken çok ketûm olması gerektiğine inanmış olabilirdi. Çünkü Esrarlı, demokratik bir seçim sonucu değil, torpilli yollarla rektör olmuştu. İşaretler gösteriyordu ki, kurtuluşu, ipliği pazara çıkmış, yanlış rektör yardımcılarına sığınmakta bulmuştu. Bu rektör yardımcıları, bir önceki dönemde epeyce kaşarlanmışlar, Bizans oyunlarının âlâsını bilir

olmuşlardı. Esralı, böylesi "becerikli bilim adamı profesörler"i karşısına almamalıydı. Doğruların yanında yer almak, gerçek bir bilim adamı etiğine sahip kişilere özgüdür, bunun da bir bedeli vardır. Ama, amaç rant olunca, tavrını nerede göstereceği belliydi ve öyle oldu. Bu nedenledir ki, başlangıçta danışman yaptığı Profesör Zerdali'yi kısa bir süre sonra gözden çıkarmıştı.

(...) Meslek Yüksekokulunun verdiği öğle yemeğinde Rektör ile Yılmaz yan yana oturdu.

Rektör, Yılmaz'a dönerek, "Siparişleri beklerken, biz şu karşı köşeye gidelim ve biraz konuşalım" dedi.

Gittiler, baş başa konuşmaya başladılar.

Ali Yılmaz, profesörlüğe başvurusu sonrası yaşadığı sorunları özetledi.

Rektör: "Sizi en iyi yerde değerlendireceğim. İlk işimiz sizi profesör yapmak. Fakat profesörlük konusunu mahkemeye taşımanız nedeniyle, ben bizzat kendimi mahkemeye verilmiş gibi hissediyorum. Şu mahkeme işinden vazgeç."

Ali Yılmaz, rektöre güvenmek gerektiğini düşündü:

"Peki, olur"dedi.

Rektör: "Hele şimdilik bekle bakalım"

Ali Yılmaz, ilk defa karşılaştığı rektörün tutum ve davranışını, rektörlük makamı bir yana, bir bilim adamına yaraşır bulmadı.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra, Rektör Esrarlı, Ali Yılmaz'a ikinci bir randevu verdi. Bu kez Tıp Fakültesinde sabah saat 7.30'da görüşeceklerdi. Bu erken saatlerdeki randevu, genel uygulamalarıyla pek örtüşmüyordu. Hem de Tıp Fakültesinde. Herhalde Ali Yılmaz'a ne denli erken kalktığının ve çalışkan olduğunun mesajını vermek istemişti.

Yılmaz, Çiftlik Üniversitesinin ilçelerindeki yüksekokullarında

görev yapan doçent olan tek öğretim üyesi olduğunu söylediğinde, rektör, "Asker sözü veriyorum., size İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nde görev vereceğim" diyordu.

Anlaşılan Rektör de, Ali Yılmaz'ın, asıl çalışması gereken yeri çok iyi biliyordu.

Ali Yılmaz, beklemeye koyuldu. Aradan yine aylar geçmişti.

Ali Yılmaz, rektörü üçüncü kez ziyaret etti. Bu kez makamında.

Ali Yılmaz: "Ben Çiftlik Üniversitesinde istenmiyorsam, nedenini bilmek ve bir başka üniversitede görev almanın yollarını aramak durumundayım."

Rektör: "Sizi; üniversitede en iyi şekilde değerlendireceğim. Üniversite bünyesinde açılacak Yüksek Teknoloji Enstitüsünde değerlendirmek istiyorum sizi."

Yine bir keresinde, Rektör Cabbar Esrarlı ile görüşmesinde aralarında şöyle bir konuşma geçmişti:

Ali Yılmaz: "Ben sizden yönetsel bir görev, mevki, makam istemiyorum. Sadece bilimsel çalışma yapabileceğim bir ortam istiyorum."

Rektör:: "İsteyeceksin efendim, isteyeceksin. Ne demek istemiyorum."

Bilim adamı bir profesörün, rektör unvanlı bir kişinin bu tür söylemlerinden, onun hayat felsefesini yorumlamaya bilmem gerek var mıdır?

Öyle görünüyordu ki, Ali Yılmaz'dan, kendisine kul ve kuyruk olabileceğini göstermesini istiyordu. Rektör, Yılmaz'ı, paye peşinde sürüklenir görmeyi arzuluyordu. O zaman onu kendi potasında bir güzel eritir, iyi kullanırdı. Görevi hak etmesi, ya da görev almaya istekli olup olmaması hiç önemli değildi...

Rektörün ölçütlerine uymayanın haddi bildirilirdi...

Ali Yılmaz'ın da haddi bildirilmeliydi. Onlar, sık sık "Bizde bilim özgürlüğü var", "Biz bilime çok önem veriyoruz" diye dursun.

Bir de sıkıntıya düştüklerinde, "Biz Atatürkçüyüz" nakaratı... Acaba başka bir Atatürkçülük mü icat ediyorlardı?

Ali Yılmaz'ın rektörle görüşmeleri, ilkinin dışında, hep sömestr sonlarına denk gelmişti. Böylelikle Yılmaz, sözünü tutması için rektöre zaman tanıdığını sanıyordu. Hem de randevularına, sömestr derslerini ve sınavlarını tamamlamanın gönül rahatlıyla gidiyordu.

Rektör verdiği sözleri yerine getirmezken, her kezinde, birbirinden farklı şeyler söylüyordu.

Ali Yılmaz, rektörün kaypak tutum ve davranışından çok rahatsız olmuştu.

Aradan aylar geçti. Yılmaz, rektörle bir kez daha görüşmek istedi. Ama, bu kez randevu konusunda sekretere güçlük çıkarma görevi verilmişti!

Ali Yılmaz, sekretere, "Eğer bir öğretim üyesi kurumunun başı olan rektör ile görüşemezse, o zaman YÖK Başkanından ya da başka yerlerden randevu istemek zorunda kalır." deyince, kendisine randevu verildi.

Bir kezinde de, Yılmaz, rektörle telefonda görüşmek istemiş ve sekreter buna engel olmuştu. Bunun üzerine Yılmaz, rektörü cep telefonundan arayarak doğrudan kendisinden randevu almıştı.

Daha sonra, rektör, Ali Yılmaz'a verdiği sözlerin gereğini asla yerine getirmediği gibi, artık ona randevu vermemeye de başlamıştı.

Esrarlı'nın rektör olmasının üzerinden aşağı yukarı iki yıl

geçti.

Rektör, bu iki yılda da üniversiteyi epeyce büyüttü, buraya bir tıp fakültesi de kazandırdı.

Yine bir sömestr sonu Ali Yılmaz, rektörle son bir kez daha görüşmek için randevu isteminde bulundu. Nedense, kendisine randevu verilmek istenmiyordu. Ama, sorunları başka platformlara taşımasından çekinilerek bu, böyle, hep "idare" edildi durdu.

Rektör, ziyaretten pek hoşnut olmadığı izlenimini veriyordu.

Ali Yılmaz, kendisiyle, açık ve rahat konuşup konuşamayacağını sorduğunda, "Olur. Hay hay" dedi.

"İki yıldan fazla bir süredir sizinle belirli aralıklarla görüşüyorum. Önceki yönetim zamanında bana yapılan haksızlıkların düzeltileceğine ilişkin söz verdiniz her kezinde. Ama, hiçbir sözünüzü tutmadınız."

Rektörün biraz sertleşir gibi olduğunu gören Yılmaz, onu biraz daha kızdırmak istercesine, "Bu işin çivisi çıktı" dedi.

Rektör: "Benimle nasıl böyle konuşursunuz?"

Ali Yılmaz: "Size, açık konuşup konuşamayacağımı sorduğumda 'olur' dediniz. Yasaların ve yönetmeliklerin uygulanmadığı bir üniversitede, çivi çıkmaz da, ne çıkar, Sayın Hocam?"

Yasa ve yönetmelik sözünü duyunca rektör sesini kesti.

Ali Yılmaz: "Kendinizi benim yerime koyabilirseniz, bana hak vermemeniz mümkün değil."

Rektör (sakinleşmiş bir görünümle) : "Sorunlara bir çözüm yolu er geç bulacağız."

Rektör, görüşme sonunda, Ali Yılmaz'ı kapıya kadar yolcu etme nezaketini elden bırakmadı.

Gene de bu, son görüşmeleri oldu.

Ali Yılmaz için, sözünü tutmayan bir rektörle artık görüşmenin bir mantığı yoktu.

Son görüşme saat 10.00'da gerçekleşmişti. 2000 yılı Şubatından bir gündü.

Ali Yılmaz'ın aynı gün akşamı İsot Üniversitesi Rektörü ile de randevusu vardı.

Telefon etti ve randevuya gecikebileceğini bildirdi.

-13-

Ali Yılmaz, büyük umutlarla geldiği Çiftlik Üniversitesinde mesleğini icra edemez haldeydi. Kürsüsüz bırakılmıştı. Maaşını Bahtiyar Meslek Yüksekokulundan alıyor, ama Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda ve Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda uzmanlık alanı ile ilgisi olan, ya da olmayan derslere giriyordu.

Üniversite yönetimi ne denli engel olmaya çalışsa da, o bilimsel araştırmalarını ısrarla sürdürdü.

Bununla birlikte, bu koşullarda çalışmayı anlamsız bulduğu da oluyordu. "İşin doğası gereği, üniversite denen kurum, öğretim üyesine rahatça bilim yapacağı bir ortam sağlamalıydı", ona göre.

Üniversitede, enerjisini ve zamanını boşuna tükettiğine inandığı zamanlar da oldu. Ekonomik bir güvencesi olsaydı üniversiteden ayrılabilirdi. Oysa, kendini dinamik buluyordu. Tam, verimli olabileceği bir yaştaydı. Başka bir üniversiteye geçmeyi düşünmeye başlamıştı.

Acaba hangi üniversiteye?

İsot Üniversitesinden ayrıldıktan sonra atanan üç rektörün

üçü de meslektaşıydı. İlk ikisini yakından tanıyordu: Birincisi, YÖK'te oldukça önemli bir görevdeydi. Telefon görüşmesinde, Ali Yılmaz'a, "İsot Üniversitesinden ayrılmanız büyük hataydı. Orada size ve mesleğinize ihtiyaç var. Bence vakit geçirmeden Isot Üniversitesine geri dönün. Biraz sonra İsot Üniversitesi rektörünü arayıp sizinle ilgili gerekli şeyleri söyleyeceğim." diyordu.

Ali Yılmaz, kısa süre sonra ikincisini aradı. O da rektörlük görevinden sonra Başkent'te önemli bir üniversitenin bir fakültesinin dekanı olmuştu. O da, "Kesinlikle İsot Üniversitesine geri dönmeniz gerekiyor. Size, dönmenizi tavsiye ediyorum. Rektör arkadaşımdır. Beni de kıracağını sanmam. Bugün sizin için kendisini telefonla arayacağım. Siz, yarın telefon edip kendisiyle görüşmek üzere bir randevu alın." diyordu.

Ali Yılmaz, telefonla randevuyu aldı. Görev yaptığı Çiftlik Üniversitesi rektörüyle son görüşmesinden sonra, aynı gün akşam, saat 18.00'de İsot Üniversitesi Rektörlüğüne ulaştı. Rektörün o saatte toplantısı vardı. Bekledi ve rektörle görüştü.

Rektör: "Gel! Burayı birlikte düzene sokalım. Vereceğimiz profesörlük kadrosu ilânı da bir ay içinde basında yer alır." .

Yılmaz: "Oluşturulacak bilim jürisinde, Çukurkent Üniversitesi (...) Fakültesinden üye önermemenizi istirham ediyorum."

Rektör: "Çukurkent Üniversitesi (...) Fakültesinden, Konur Ercan arkadaşım olur. O mutlaka jüride bulunacak. Bu kez olumsuz rapor vereceğini sanmıyorum."

Ali Yılmaz'ın, İsot Üniversitesine geri dönmekte kesin kararını vermesi için henüz vakit erkendi. Rektörün, verilecek profesörlük ilânını takiben oluşturulacak bilim jürisinde etik açıdan hiç de takdir etmediği birinin yer alacağına işaret etmesi, Ali Yılmaz'ın

hiç hoşuna gitmemişti.

Nihayet, İsot Üniversitesinin profesörlük ilânı 2000 yılı Martında basında yer aldı.

Ali Yılmaz, her şeye karşın, verilen ilâna başvuruda bulunmak istediyse de, yoğun bir çalışma sürecinde, başvuru zamanının sona erdiğini, hesapta olmayan biçimde, anlayıverdi. Haliyle başvuramadı. Başvuramayışında, kasıt olduğu da sanıldı.

Böylelikle, meslektaşı rektörün tepkisini de üzerine çekti.

4. BÖLÜM

YÜCE SENATO...
SORUŞTURMALAR...
SOR...

Bir kurumun değeri, onu oluşturan kişilerin değerine eşittir.

MONTESQUIEU

-1-

1997 Mayıs ayında, bir hafta sonuydu. Üniversite senatosu Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda toplandı.

Toplantı sonrasında verilen akşam yemeğine, erkek kardeşiyle birlikte katıldı Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü Ali Yılmaz.

Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu Müdürü Hüsamettin Asabi ve eşi ile karşı karşıya oturdular.

Bir ara kardeşi, kulağına eğilerek sessizce Hüsamettin Asabi için, "Bu karşımdaki adam çok sinsi, güven vermeyen bir tipe benziyor. Bu adama karşı dikkatli ol!" deme ihtiyacını duymuştu.

Ali Yılmaz, kardeşinin sözlerine tepki göstermiş ve Hüsamettin Asabi'yi savunmuştu.

Ali Yılmaz'ın kardeşi esnaftı ve karşılaştığı tipleri az çok tanırdı. Kuşkusuz, kendine özgü bir deneyimi vardı ki, uyarmıştı ağabeyini.

Ali Yılmaz ve Hüsamettin Asabi, iki yüksekokul müdürü olarak, aşağı yukarı, bir akademik yıl boyunca Üniversite senatosunda birlikte çalıştılar.

Akademik yıl henüz yeni sona ermişti.

Tarih:12.6.1997'ydi.

O gün Ali Yılmaz'a iki yazı birlikte tebliğ edildiğini anımsayalım: Biri, profesör yapılmadığına, diğeri, hakkında soruşturma açıldığına ilişkindi.

Belki de böyle bir şey, dünya üniversite tarihinde kolay kolay rastlanmayacak türdendi.

Ali Yılmaz, onca yıllık meslek yaşamında övgüler, takdirler almıştı; ama ilk kez bir soruşturmanın muhatabı oluyordu.

Yılmaz, durgunlaştı bir an. "Nasıl böyle bir şeyi hak etmiş olabilirim? Demek ki, üniversite yönetiminin kinini ve gazabını bu denli üzerime çekmişim." diye düşündü.

Yüksekokula sekreter atanması olayı... Profesörlük başvurusu sonrası, hatta daha öncesinden başlatılan jüri oyunları... Şeref Bilgin'in Senatoda, müdürlüğünü yaptığı Bahtiyar Meslek Yüksekokulundaki Bilgisayar Programının kapatılmasını isteyen önerisi..... derken şimdi de profesörlüğüne engel olunması ve bütün bunlar yetmemiş gibi hakkında soruşturma başlatılması...

"Kesme, budama ve kuşa çevirme girişimleri" Ali Yılmaz'ın yönettiği kurumda başlatılıp, kendisinde devam ettiriliyordu.

Hakkında açılan soruşturma görevi hem de Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu Müdürü Hüsamettin Asabi'ye verilmişti.

Soruşturma yazısının altında Hüsamettin Asabi imzasını gören Ali Yılmaz'ın aklına ilk gelen şey, kardeşinin söylediği sözler oldu. Ama hiçbir zaman bu konuyu kardeşine açmayacaktı. Belki de kardeşinin, "Ben demedim miydim zamanında!" sözünü duymak istemeyişindendi.

Hakkında açılan soruşturmada suçlama konuları şöyle sıralanıyordu:

"(...) Yüksekokulu Müdürü Prof. Dr. Garip Gözmen'e sözlü

hakaret, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu sekreteri Işık Kara'ya karşı davranışlarınızdan dolayı yazılı şikâyeti, yüksekokul müdürlüğünüzün çalışma düzenini bozucu davranış, öğretim elemanı, öğrenci ve personele hakaret gibi hareketleriniz ileri sürülerek... Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğünce inceleme ve soruşturma açılmıştır.

Savunmanızı yapmak üzere 26.06.1997 günü Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu müdür odasında saat 10.00'da hazır bulunmanız; aksi takdirde savunmanızdan vazgeçmiş sayılacağınız önemle duyurulur. Prof. Dr. Hüsamettin Asabi, Soruşturma Komisyonu Başkanı, 11.6.1997".

Aslında yapılmak istenen, öğretim üyesinin üzerine gitmek, onu yıldırmak, teslim almak ya da öğretim üyesinden kurtulmaktır. Verilecek disiplin cezalarının gerekçesi de hep aynıdır: "...çalışma düzenini bozucu davranış, öğretim elemanı, öğrenci ve personele hakaret gibi hareketler..."

Bir öğretim elemanı cezalandırılmak istenince, disiplin suçu yaratmak için özel bir çabaya girişilir ve bu işe uygun maşalar bulunur. Gerekirse, YÖK'le suç ortaklığı bile yapılabilir. Nasıl olsa, üniversitelerde dikensiz gül bahçesi yaratmaya yönelik, bu amaçla kul ve köle üretilmesini öngören 2547 Sayılı Yasa düzeni ortadadır.

Gerçek anlamda üniversiter bir kuruluşta böyle bir şey olabilir mi?

-2-

Birinci bölümde ismi sıkça geçen iki kahramanı anımsayalım: Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz ve

onun hakkında ilginç görüş ve düşüncelere sahip, süt kardeşi Garip Gözmen.

Ali Yılmaz'ın branşdaşı da olan, Garip Gözmen, onun hakkında açılan soruşturmanın baş nedeni haline getirilmişti. Yılmaz'ın bilim jürilerinde bulunmayı büyük bir yurtseverlik (!) kabul edip de, olumlu mu, yoksa olumsuz mu rapor verdiği tartışmalara neden olan profesör.

Işık Kara'yı da bir anımsayalım: Çiftlik Üniversitesi ve Çiftlikkent'te istenmeyen "adam" iken, Ali Yılmaz'ın Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda göreve başladığının ikinci gününde Rektör İlker Taşsayar'ın buyruğuyla Yüksekokula sekreter olarak atanmıştı hani...

Yılmaz'a verilecek ceza önceden karalaştırılmıştı bile. Bunun için birçok suçlama yöneltilmeliydi ona. "Hangisini tutturabilirsek?" mantığıyla hareket ederek verilmek istenen cezanın "altyapı"sı oluşturulmuş, "fiili durum" yaratılmıştı.

Bu nedenle soruşturmanın kapsamına, Ali Yılmaz'ın güya yüksekokulun çalışma düzenini bozan davranışları, öğretim elemanı, öğrenci ve personele hakaret gibi hareketlerinin de eklenmesi ihmal edilmemişti.. Soyut nedenler işlerine daha iyi geliyordu, keyfiliğe uygundu anlaşılan.

Üniversite yönetimi, kendileriyle yönetimi paylaşma konumdaki Ali Yılmaz'ı, bir kez bile çağırıp fikrini almamış, ona en ufak bir eleştiri ve uyarıda bulunmamıştı. Çünkü, Ali Yılmaz, gece gündüz çalışan, eleştiriye ve özeleştiriye açık, özgür ruhlu bir bilim adamıydı. Yalana, dolana ihtiyaç duymazdı. Arada bir doku uyuşmazlığı vardı. Bu nedenle haddi bildirilmeli, ne yapılıp edilip ona bir ceza verilmeli ve susturulmalıydı.

-3-

Ali Yılmaz'a ceza verdirtmek için seçilen en uygun kişi üniversitede Hüsamettin Asabi idi anlaşılan.

Yılmaz, Hüsamettin Asabi'nin makamına belirtilen gün ve saatte geldi. Makamda Soruşturma Komisyonu üyesi (...) Fakültesi Dekanı olan bir bayan profesör de hazır bulunuyordu.

Soruşturmacılar, Ali Yılmaz'a karşı son derece yumuşak ve saygılıydılar. Adeta yasak savıyorlarmışçasına bir izlenim vermeye gayret ediyorlardı.

Ali Yılmaz, savunmasını yazılı olarak vereceğini ifade etti. İsteği kabul edildi.

Savunmasının çerçevesi öz olarak şöyleydi:

"1) Sayın Prof. Dr. Garip Gözmen'e sözlü hakaret ettiğim iddiasına cevabım:

-Profesörlük jürimde yer aldığı ve profesörlük başvurumun olumsuz sonuçlandığını bildiği halde, benden ısrarla sonucu öğrenmek istemesi karşısında Garip Gözmen'e tepkisel davranmış olabilirim. Sözlerim, tarafından yanlış anlaşılmış olabilir. Kendisine herhangi bir hakaret kastıyla yaklaşmam söz konusu değildir.

2) Sayın Işık Kara'ya karşı davranışlarımdan dolayı yazılı şikâyeti, yüksekokulumuzda çalışma düzenini bozucu davranışlar, öğretim elemanı, öğrenci ve personele hakaret gibi hareketlerim iddiasına cevabım:

-İlişikteki belgelerde, sayın Işık Kara'nın niteliği ve yaptığı yanlışlardan bazıları görülmektedir. Bilinen özelliklerinden kaynaklanan sorunlar ortaya çıkmıştır. Bir emrivaki ile sayın Kara ile çalışmak zorunda bırakılmamın büyük bir yanlışlık olup

olmadığını takdirlerinize sunuyorum.

Müdür olarak, yüksekokulumuzda düzeni sağlamakla görevliyken, düzeni bozucu davranışım söz konusu olamaz. Mutlaka, iddia sahibinin yüksekokulumuzdaki düzeni bozucu çalışmalarına engel olmuşumdur.

Yine, müdür olarak, işlerin düzenli ve verimli yürütülmesi konusunda, idari ve akademik personelden birkaçını göreviyle ilgili uyarmış isem, bunun hakaret iddiasına neden olabileceğini düşünemiyorum.

Eğitim ve öğretimin sürekliliğinin ve güvenliğinin sağlanması amacıyla bir ya da iki öğrenciye sözlü uyarıda bulunmaktan öte hiçbir öğrencimle sorunum olmamıştır. Şayet, bu bir iki öğrenci şahsıma karşı kullanılmak istenmişse ve kullananlar ile kullanılanların kimlikleri iyi tespit edilirse, müdürü karalamak için her yolun denendiği ilginç bir tablonun ortaya çıkacağından kuşkum yoktur.

İddiaların aksine, hangi yapıcı ve eğitici faaliyetlerde bulunduğumu vurgulamak açısından, yüksekokulumuz müdürlüğü görevinden istifa ettiğim 12.6.1997 tarihine kadar olan 8 aylık görev süreme ilişkin Yüksekokulumuz faaliyet raporu ilişikte sunulmuştur.

Ayrıca, hakkımda ileri sürülen iddialara dolaylı bir yanıt oluşturur düşüncesiyle, kamu yararına dernekler arasında yer alan ve başkanı olduğum Atatürkçü Düşünce Derneği Bahtiyar Şubesinin bir faaliyet raporunu da ilişikte sunuyorum.

Saygıyla arz ederim. 26.6.1997."

Ali Yılmaz savunma yazısını sunduğunda, saat 12.00'ye yaklaşmıştı.

İlginçtir ki, Hüsamettin Asabi, Ali Yılmaz'a, "Ayrılmayın!.

Birlikte bir öğle yemeği yiyelim." diyordu.

Ali Yılmaz'a ters geldi bu öneri. Teşekkür etti ayrıldı. Tek başına kampus içinde yürümeye koyulmuştu. Ama, az sonra Hüsamettin Asabi'nin kullandığı ve içersinde diğer soruşturma komisyonu üyesinin de bulunduğu otomobilin karşı istikametten gelip önünde durduğunu gördü.

Hüsamettin Asabi: "Ali Bey, öyle sizi arıyoruz. Nerelere kayboldunuz. Buyurun birlikte yemek yiyeceğiz!"

Ali Yılmaz'a başkaca bir seçenek kalmamıştı.

Kendisinin savunmasını alanlar, onu bir de yemeğe davet ediyorlardı.

Bu ne pişkinlikti böyle?

Bu soruşturmada bir terslik olduğunu biliyordu; ama soruşturma komisyonu üyelerinin bu tutumunu anlamlaştırmakta zorlandı.

Doğal olarak, lokantaya gidince komisyon üyeleri Ali Yılmaz'ın davetlisi olacaktı. Ne de olsa, nezaket denen bir kural vardı.

"Usul gereği bir soruşturma mı yapıyorlardı acaba?" dedi kendi kendine.

-4-

Aylar sonra Ali Yılmaz'a, Rektör Prof. Dr. İlker Taşsayar imzalı, 31.10.1997 günlü bir yazı tebliğ edildi.

Yazıdan, meslek yaşamının ilk soruşturması sonucu ilk cezayı aldığını öğreniyordu Yılmaz.

Hakkında yapılan soruşturma sonucunda Yükseköğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliğinin 8. maddesinin (1) fıkrasındaki "aylıktan kesme"

cezasını gerektiren "hizmet içinde taşıdığı resmi sıfatın gerektirdiği itibar ve güven duygusunu sarsacak nitelikte davranışta bulunmak" suçunu işlediği, ancak geçmişteki iyi hali dikkate alınarak aynı yönetmeliğin 16. maddesine istinaden Üniversite Yönetim Kurulunun 14.10.1997 tarih ve 2/1 sayılı kararı uyarınca bir derece hafif olan 'Yönetim Görevinden Ayırma' cezası almış bulunduğu ifade ediliyordu .

"Aylıktan kesme" cezasının "yönetim görevinden ayırma" cezasından nasıl daha hafif olduğunu nedense anlayamadı. Ama, cezanın hafifletilmesinin gerekçesinin, "geçmişteki iyi halinin dikkate alınması" olduğu özellikle belirtilmişti.

Daha sonra anlaşıldı ki, bu ceza kararına bazı yönetim kurulu üyeleri katılmamıştı. Özellikle süt kardeşlerden Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz'ın başını çektiği diğerleri ise, bu cezanın mutlaka verilmesi gerektiği konusunda ısrarcı olmuşlardı.

Üyelerden İİBF Öğretim Üyesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi eski dekanı olan Prof Dr. (...)- daha sonra görev aldığı Çiftlik Üniversitesinden ayrılmak zorunda kalacaktır-, bu cezanın haksızlığı ve gereksizliği nedeniyle açıktan yönetimi eleştirmekten çekinmemişti.

Ceza kararı, tartışmalı ve gergin bir ortamda oyçokluğuyla alınmıştı.

Gerçekte, yasalar ve yönetmelikler açısından suçlu durumda olanlar ve bu nedenle haklarında soruşturma açılması gerekenler, bu vurdumduymaz ortamda, Ali Yılmaz'a haddini bildirmek için "iyi bir ceza" vermek istemişlerdi. Verilmek istenen cezaya da fiili durum yaratılmıştı.

Kimilerine göre, Ali Yılmaz hakkında soruşturma açılmasının

ve ceza verilmesinin asıl nedeni Yüksekokul Sekreteri Işık Kara faktörüydü. Bu, onu üniversitede tanıyan hemen hemen herkesin paylaştığı ortak kanıdır.

Işık Kara, Ali Yılmaz'ın orada oluşu sayesinde üniversiteye çivilenmişti. Yüksekokula ve dolayısıyla üniversiteye yük olarak kalacaktı. İhanet etmediği kavram, kişi ve kurum kalmadığından, başkaca bir alternatifi olmayacak ve ömrü ikamet ettiği Çiftlikkent ile çalıştığı ve otobüsle üç saat çeken Bahtiyar arasında gidip gelmekle geçecekti. Aslında, çekilir bir yolculuk da değildi.

Yılmaz' a ceza verilmesini takip eden günlerde önemli bir gelişme olur: Yüksekokullardan sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz YÖK tarafından görevinden alınır. Yerine, Ali Yılmaz'a "İdari Görevlerden men cezası" verilmesini öneren ve üniversite içinde yıldızı parlayan, Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu Müdürü olan Prof. Dr. Hüsamettin Asabi atanır.

Yökbeyi, (...) Üniversitesinde önceden birlikte çalıştığı Ertürk Saymaz'ı hiç sevmezdi. Buna karşılık, yine aynı üniversitede birlikte çalıştığı Hüsamettin Asabi'yle ilişkileriyse çok iyiydi. Öyle yakın ilişkileri vardı ki, mesai dışında bile rahatça telefonda birbirlerine ulaşabilmekteydiler.

Konulduğu kabın şeklini alan Asabi, Yökbeyi'nin tam istediği özellikleri taşımaktadır.

Ertürk Saymaz'a Yökbeyi'nin onayını gerektirmeyecek bir idari görev gerekiyordu. Bu nedenle de Hüsamettin Asabi'den boşalan Çiftlikkent Meslek Yüksekokuluna müdür yapıldı.

Bu iş "Attan inip eşeğe binme"ye benziyordu. Düştüğü duruma epeyce üzüldü; ama yapacak başka bir şey yoktu.

Belki bir bilim adamı gibi düşünmek ve görev gereği bilimsel

çalışmalar üretmek bir alternatif olabilirdi. Ancak, profesörlük payesini kaptıktan sonra, kendisini profesyonel yönetici konumunda görmüştü.

Ne yazık ki bu tutum ve davranış, Türk bilim dünyasının yaygın bir hastalığıdır.

Ertürk Saymaz'a rektörlük seçimlerinden sonra yüksekokul müdürlüğü de çok görülecekti. Hatta başka bir üniversiteye sürgün edilecekti.

Bu dünya, "etme bulma dünyası"ydı.

-5-

Ali Yılmaz, yargı yolunu denemeden önce, verilen cezanın kaldırılması istemine ilişkin bir dosya hazırladı ve YÖK Başkanlığına sundu.

Dilekçesinden bazı bölümler:

« .. Meslek yaşamım boyunca 2547 Sayılı YÖK Kanununun amaç, kapsam ve ana ilkeleri dışında hiçbir hareketim olmadı, 20 yıllık kamu görevim esnasında hiçbir soruşturmanın ve cezanın muhatabı olmadım.

Yüksekokulumuz sekreteri şık Kara'nın (ki şimdiye kadar çalıştığı çeşitli kamu kuruluşlarında hakkında çeşitli defalar soruşturma açılmış; kendisine hiç gereksinme duyulmadığı halde, bir emrivaki sonucu yüksekokulumuzda görev almıştır) üniversitemiz rektörlüğünü ve soruşturmacıları yanlış bilgilendirmesi sonucunda verilen bu 'yönetim görevinden ayırma' cezasını son derece haksız, kasıtlı ve onur kırıcı buluyorum.

Gerçekte, üniversitemin yönetimince, yüksekokulumuzda

sürdürdüğümüz yoğun ve üretken çabalarımız nedeniyle, taltif edilmeyi beklerken, keyfi, haksız ve akademik dürüstlükle bağdaşır bulmadığım yönetim anlayışı karşısında, maddi ve manevi kayıplarımı da dikkate almadan, yürütmekte olduğum yüksekokul müdürlüğü görevimden istifa etmeyi onurlu bir akademisyen sorumluluğu saydım.

Samimi düşüncem o ki, ömrümü verdiğim mesleğim, edindiğim mesleki birikimim, kamuya hizmet etme işlevim ve hakkım, özendirilmek bir yana, Çiftlik Üniversitesi yönetimindeki yönetme hırsları akıllarının önüne geçmiş, akademisyenlik bilincini yitirmiş kimi kişilerce yok sayılmak istenmektedir.

Ülkesine ve bilime hizmet etmek isteyen bir akademisyen yurttaş olarak, üniversitemin yönetiminin yanlış, haksız, ayrımcı, baskıcı, anti-demokratik; hem de kendi içinde karşılıklı sevgi ve saygıyı, bilimin gerektirdiği eleştiri ve özeleştiri ortamını tahrip ederek gereksiz çatışmalar arayan ve yaratan...tutumunun bir parçası olarak değerlendirdiğim cezanın, başkanlığınızca yeniden ele alınıp kaldırılması umuduyla gereğini saygılarımla arz ederim.15.12.1997.»

Aradan neredeyse bir yıla yakın bir zaman geçmişti.

YÖK Başkan Vekili Prof. Dr. (...) imzalı, 25.11.1998 günlü bir yazı geçti Ali Yılmaz'ın eline.

Yazıda, düzenlenen soruşturma dosyasının adı geçen üniversite rektörlüğünce YÖK'e intikal ettirildiği; konunun Yüksek Disiplin Kurulunun 4.2.1998 tarihli toplantısında görüşüldüğü ve alınan kararla, "yönetim görevinden ayırma" cezasının kaldırılmasına ilişkin itirazının kabulüne karar verildiği bildiriliyordu.

Sonuçta; üniversite yönetiminin Ali Yılmaz'a verdiği cezanın

keyfiliği de, işi ciddiye alan ve inceleme konusu yapan YÖK tarafından ortaya çıkarılmıştı.

Tabii yanlışı yapanların yaptığı yanlış da yanlarına kâr kalacak, haklarında hiçbir işlem yapılmayacaktı. YÖK düzeni böyleydi.

Ama konu da burada kapanmayacaktı.

Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu müdürüyken, Ali Yılmaz'a ceza verilmesinde rol aldıktan sonra yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcılığına getirilen Hüsamettin Asabi'nin ona karşı husumeti büyüyecekti. Önerdiği ve verilmesini sağlama başarısını gösterdiği cezanın kaldırılması hiç hoşuna gitmemişti. Bu nedenle Ali Yılmaz'a cezanın kaldırıldığına dair tebligatın yapılmasını bile engelleyecek ve yeni bir soruşturma açmak için fırsat kollayacaktı.

Rektörlük seçimlerinden kısa bir süre sonra Rektör Cabbar Esrarlı ve Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi, Yılmaz'ın görev yapmakta olduğu Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna geldiler. Rektör, okulu dolaşıyordu. Müdürlük odasında Hüsamettin Asabi, okulun bir müdür yardımcısı ve sekreteri ile Ali Yılmaz sohbet ediyorlardı.

Hüsamettin Asabi, bir ara Ali Yılmaz'a dönerek alaycı bir tavırla:

"Nasıl gidiyor bakalım Ali Bey? Yüksekokulun gelişmesine katkıda bulunuyor musunuz ?" dedi.

Ali Yılmaz, bu alaycı tavır karşısında duygularına gem vurmasını bildi. Ölçüyü kaçırmadan, bir soruyla yanıt verdi:

"Siz, bir önceki rektör döneminde yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcısıydınız. Yeni dönemde de aynı görevi sürdürüyorsunuz. Bir önceki rektör döneminde, sizin

soruşturmacı olarak bana verilmesine yol açtığınnız 'İdari görevlerden men cezası', YÖK Yüksek Disiplin Kurulu tarafından iki yıl önce kaldırıldı. Ama, bu konuda siz, yıllardır hiçbir tebligat yapmadınız. Sanki hâlen cezalıymışım gibi bir muamele yapıyorsunuz. Bunun nedeni ne, Sayın Hocam?"

Onun açığını ve hukuk tanımazlığını ortaya koyan böylesi bir yanıtın hiç hoşuna gitmediği belliydi ve yanıta yanıt olarak:

"Bak Ali Yılmaz, istersem bir soruşturma daha açar, bir ceza daha veririm." diyordu.

Ali Yılmaz:

"Bu dediğiniz herhalde bir suçum olması halinde ve soruşturma sonucuna göre gerçekleşecek bir şey."

Haklıydı (!) Nasıl olsa "babasının çiftliği"ydi Çiftlik Üniversitesi. Oysa Hüsamettin Asabi, yalnız olduğu zaman karşılaştığı Yılmaz'a hep "Ali Yılmaz Bey" diye hitabeder, "Şu ceza işini fazla önemseme! Biz bir aileyiz, kardeşiz." derdi. Ama şimdi Müdürlük makamında, yalnız değildi, yanında, müdür yardımcısı ve yüksekokul sekreteri de vardı. Artık ne denli "kararlı" ve "otoriter" bir insan olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Bu konuşmalar sırasında Rektör Cabbar Esrarlı da içeri girmişti.

Rektör, Ali Yılmaz'a, öncesine kıyasla, sanki aralarında bir sorun oluşmaya başlamışçasına, samimiyetsiz bir yüz ifadesi içindeydi. Bu, yanlışlıkları yüzlerine vurulduğunda takındığı, bildik tavırlardandı. Atandığından bu yana verdiği sözlerin hiçbirini yerine getirmemişti. Ali Yılmaz, birçok rektör tanımıştı. Ama, böylesiyle hiç karşılaşmamıştı. Nasıl rektör yapıldığını da anımsamak istemiyordu. Çünkü, atanma biçimi, onun hakkında her şeyi açıklayıcı nitelikteydi.

Ali Yılmaz, bir önceki dönemde kendisine yapılan haksızlıkların düzeltilmesini beklerken, Hüsamettin Asabi ve Gökhan Pazarcı'nın yeniden rektör yardımcılıklarına atanmasıyla durumu daha da kötüleşmişti.

-6-

Yeni rektör Cabbar Esrarlı'nın atanmasının üzerinden uzunca bir süre geçmişti.

Ali Yılmaz, geçen yönetim döneminde kendisine yapılan haksızlıkların, düzeltilmediğinden başka, artması ve girişimlerinin fayda vermemesi üzerine, YÖK Başkanı'na bir mektup yazdı:

"Sayın Prof.Dr.(...), YÖK Başkanı,

Bir öğretim üyesi olarak şahsıma, çalıştığım kuruma ve içinde yaşadığım topluma karşı olan sorumluluklarım bu satırları size yazmamı kaçınılmaz hâle getirdi.

Bu cüretimi, aşağıda açıkladığım, adalet duygusuyla, üniversite kavramıyla ve yasalarla örtüşmeyen keyfi uygulamalar karşısında Atatürk İlke ve Devrimlerine bağlı bir öğretim üyesinin duyarlılığı olarak değerlendireceğinize inanıyorum.

Uzun bir süredir yargı ve üniversite boyutlu iki sorunla karşı karşıyayım. Bu sorunların, şahsımın ötesinde, toplumsal amaçlar doğrultusunda oluşturulan mekanizmaların içine düşürüldüğü durumla ne denli yakından ilgili olduğu konusunda bana hak vereceğinizden kuşkum yoktur.

...

Üniversitemizin Sayın Rektörü, göreve geldiğinden bu yana

geçen iki yıldır hakkımda hep iyi şeyler söyledi; geçmiş dönemde bana yapılan haksızlıkların düzeltileceğine, şahsımı en uygun yerde değerlendireceğine ve İİBF'de görevlendireceğine ilişkin sürekli sözler verdi. Ancak gerçek tüm çıplaklığıyla ortada ki, Sayın Rektör, verdiği sözlerin aksine, keyfi biçimde beni yıpratmak ve dışlamak için üniversite sistemini ve yasaları hiçe saydı. Durum böyle devam etmektedir. Örneğin;

1)Üniversitemizin ilçelerdeki yüksekokullarında görev yapan tek öğretim üyesiyim. Oysa ben bir (...) Anabilim Dalı öğretim üyesiyim ve görevlendirildiğim yüksekokulda, anabilim dalım mevcut olmadığı gibi, uzmanlık alanımla yakından ilgili bir program dahi bulunmamaktadır. Bu bakımdan ben, sanırım Sayın Rektör sayesinde Türkiye'de bir ilki oluşturuyorum.

2) Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda sürekli bulunan tek ve en kıdemli öğretim üyesi olduğum halde, yönetim kurulunda görev almam keyfi biçimde engellenirken, yönetim kurulu, yasanın öngördüğü şekliyle 6 kişiden değil, keyfi biçimde ve 4 kişiden oluşmakta; kararlar yönetim kurulu toplanmaksızın alınmakta ve Çiftlikkent'e gönderilerek imzalanmaktadır.

3) Yasada belirtilen ve en kıdemli öğretim üyesince yürütülmesi gereken bölüm başkanlığı yok sayılmakta ve yüksekokul, yasalarda yeri olmayan keyfi bir işbölümüyle yönetilmektedir.

4) Yrd. Doç. olan müdür, asli görev yeri Çiftlik Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulundan, bilimsel yetersizliği nedeniyle dışlanır ve kendisine ders ve mekân bile verilmezken, müdürü olduğu yüksekokulumuzda nadiren görülmekte... ve haftalarca yüksekokula uğramamakta, nerede

ve ne iş yaptığı da bilinmemektedir. Fiili müdürlük görevini, biri teyzesinin oğlu, diğeri okul arkadaşı olan iki öğretim görevlisi yürütmektedir.

5) İlişikte size takdim ettiğim son 1-1,5 yıl içinde yaptığım bilimsel yayınlarımı ve çalışmalarımı ortaya koyarken, şu gerçeği de üzüntüyle saptadım ki, çalıştığım yüksekokulda diğer öğretim elemanlarının bir tekinin bile bir sayfalık yayımlanmış bilimsel çalışması bulunmamaktadır. Sonuçta; bilimle ilişkisi olmayan bazı insanlar (hepsi değil tabii) ders vermeleri ve idarecilik yapmaları için üniversiteye bağlı birimlere yığılırken bilimsel çalışma yapmak isteyenlere hizmet ürettirmemek için her yol denenmektedir.

Yapılacak tarafsız bir denetim ve soruşturma sonucunda, bilimin, bilimselliğin ve yasaların hiçbir öneminin olmadığı, çalıştığım Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda ilginç bir üniversite skandalının ortaya çıkacağından kuşkum yoktur.

Atatürk İlke ve Devrimlerinin savunucusu, ADD Şube Başkanlığı görevi yapmış bir öğretim üyesinin, çalıştığı ortamda üniversite gelenekleriyle, akılcılıkla, bilimsellikle, hukuk ve yasalarla bağdaşmayan bütün keyfi uygulamalara karşı daha fazla seyirci kalması gibi bir lüksünün ve kayıtsızlığının olamayacağı konusunda bana hak vereceğinize inanıyorum.

Bütün gerçekler ortadayken, üniversite yönetiminin, yurttaş olarak bana çalışma şevki, adalet duygusu ve güven verecek yerde, kamu yararı gözetmeksizin, keyfi ve duygusal uygulamalar içine girmesi, şahsıma verilen maddi ve manevi tahribatın ötesinde, kurumsal ve toplumsal aşınmayı da beraberinde getirmektedir.

Üniversitede ve yargı sürecinde yaşadıklarım nedeniyle

kendimi kamuoyu önünde savunma girişiminde bulunmadan önce, ısrarlar karşısında görev aldığım Çiftlik Üniversitesinde yaşadığım, yasalarla, bilimsellikle ve üniversitelerin akılcı gelenekleriyle örtüşmeyen yukarıdaki tutum ve davranışları, üniversitelerimizin en yetkili başkanı olan size arz etmeyi görev bildim.

Saygılarımla. Doç. Dr.Ali Yılmaz, Çiftlik Üniversitesi Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu, 21.9.2000"

Ali Yılmaz bir süre bekledi. YÖK Başkanı'na yazdığı mektuba bir yanıt alamayacağını anladı.

Mektubun bir örneğini, bir tanıdığına vermekte sakınca görmedi.

Tanıdığı da, mektubu bir gazeteci arkadaşına faksladı. Oysa bu sonuncusu, mektubun içeriğini rektör ile görüşecekti. Fakat gazeteci, sansasyon yaratmak için, mektubu ertesi gün (6.11.2000 günü) sahibi olduğu yerel gazetenin okuyucu köşesinde yayınlar ve yazının yer aldığı gazeteden birini aynı günün sabahı rektörün masasının üzerine koydurtur.

-7-

Hüsamettin Asabi'ye, Ali Yılmaz hakkında soruşturma yapması için ikinci bir fırsat doğar.

Yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcısı Asabi, "soruşturmacı" sıfatıyla Ali Yılmaz'a yazdığı 27.12.2000 tarihli yazısında, "ekte" sıralanan nedenlerden dolayı hakkında rektörlükçe "inceleme, gerekirse soruşturma" yapılması uygun görüldüğünü; konu ile ilgili yazılı savunmasını bu yazının eline geçmesinden itibaren yedi gün içinde kendisine iletmesini, aksi

takdirde savunmasından vazgeçmiş sayılacağını önemle duyuruyordu.

Yazı ekinde yer alan suçlamalar şöyle:

"1) Üniversitemiz rektörü ile yaptığınız özel görüşmeleri gerek kurum içinde, gerekse kurum dışında abartılı bir şekilde yaymak (Rüzgârlıburun Atatürkçü Düşünce Derneği'nde yaptığınız konuşma) .

2)Profesörlüğünüzün rektörlük tarafından kasıtlı olarak engellendiğini sürekli olarak yaymak.

3)Sözde profesörlük engellemelerini aşmak için, siyasi parti yöneticileriyle görüşerek milletvekili ve bakanlara konuyu taşımak.

4)Üyesi bulunduğunuz derneğe (Atatürkçü Düşünce Derneği) gelen konuşmacılara Üniversitemizi ve rektörlüğü şikâyet etmek. Örneğin, Prof. Dr.(...)'ya.

5) Kurumun huzurunu bozmak için iftiralarda bulunmak.

6)Anlattığınız derslerde verimsiz olmak (öğrencilerden gelen şikâyetler).

7)Yüksek Öğretim Kurulu Başkanına yazdığınız mektubu (...) gazetesinde yayımlatmak. Bu mektupta, rektörlüğü, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulumuz akademik personeli ve okul müdürünü hedef alan hakaret ve iftiralarda bulunmak."

-8-

Hüsamettin Asabi, hem yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcısıydı, hem de soruşturmacı. Yani hem savcı, hem yargıç... Daha önce Ali Yılmaz'a keyfi bir cezanın verilmesine yol açmışsa da, bu ceza YÖK tarafından kaldırılmıştı. Ali

Yılmaz'ı, hiçbir akademik kariyeri olmayan ya da Ali Yılmaz'dan daha düşük kariyerli öğretim elemanlarınca yönetilen yüksekokullarda görevlendirilmede, ona yüksekokullar arasında mekik dokutturmada, okul müdürlerini baskı altında tutarak onlara yasaları uygulatmamada asıl mucid Asabi'ydi. O, öteden beri, Ali Yılmaz'ın profesörlüğünü engellemeye çalışanların başında gelenlerden biriydi de.

Ali Yılmaz, hakkında sağlıklı ve tarafsız bir soruşturma yapılabilmesi için Hüsamettin Asabi'nin soruşturmacı olarak atanmasının uygun olmayacağına ilişkin olarak üniversite rektörlüğüne başvuruda bulundu.

Gerekçesini başvuru dilekçesinde şöyle belirtiyordu:

"Geçen Eğitim-Öğretim döneminde Hüsamettin Asabi, Çiftlikkent Meslek Yüksekokulu müdürü ve ben Bahtiyar Meslek Yüksekokulu müdürü iken, Hüsamettin Asabi, hakkımda açılan bir soruşturmanın komisyon başkanıydı.

Üniversite yönetiminin kasıtlı biçimde açtığı bu soruşturmanın muhatabı olmayı onur konusu yaptığım için müdürlük görevimden istifa ettim.

Hüsamettin Asabi'nin önerisiyle tarafıma "yönetim görevinden ayırma cezası" verildi. Ancak söz konusu ceza YÖK Yüksek Disiplin Kurulunca haksız ve yersiz bulunarak kaldırıldı. Cezanın kaldırıldığı (25.02.1998 günlü) YÖK yazısıyla tarafıma bildirildiği halde, üniversite yönetimi bugüne kadar tarafıma bu konuda hiçbir tebligat yapmadı. Beni sanki söz konusu ceza kaldırılmamış gibi bir muameleye tâbi tuttu ve yasal haklarımı kullanmamı keyfi olarak engelledi; beni maddi ve manevi sıkıntılara soktu; hiçbir cezam olmadığı halde cezalı muamelesine tâbi tutuldum.

Şahsıma ceza verildikten sonra, önceki yönetimce yüksek okullardan sorumlu rektör yardımcılığına getirilen ve yeni yönetim döneminde de aynı görevi yürütmekte olan Hüsamettin Asabi'nin cezanın kaldırılışına ilişkin tebligatı yapmamasının nedeni, söz konusu cezanın YÖK tarafından kaldırılmasını içine sindirememesidir.

Sadece yukarıdaki belge ve bilgiler dahi, Hüsamettin Asabi'nin öteden beri hakkımda husumet beslediğini ve önceki yönetim döneminden kalma bu tutumunu, bu dönemde de devam ettirdiğini, dolayısıyla tarafsız ve sağlıklı bir soruşturma yapamayacağını ortaya koyucu niteliktedir.

Rektörlük makamınca 'inceleme, gerekirse soruşturma' yapılması uygun görülmesine karşın, henüz inceleme tamamlanmadan, şahsımı sanık, ya da suçlu konumuna sokup savunmamı istemesi de tarafsız olmadığının ve hakkımda önyargılı davrandığının bir başka kanıtıdır.

Soruşturmanın sağlıklı yürütülebilmesi için öncelikle tarafsız ve önyargısız bir soruşturmacının seçilmesi gerekir. Saygılarımla arz ederim. Doç Dr.Ali Yılmaz,Çiftlik Üniversitesi Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu, 9.12.2000."

Ali Yılmaz, Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğü'ne yaptığı başvurularından ilk kez hızlı bir yazılı yanıt aldı. Yıldırım hızıyla reddedilmişti isteği.

Rektör Cabbar Esrarlı imzalı (13 Aralık 2000 günlü) bu yanıtta, Ali Yılmaz'la ilgili bir konuda inceleme, gerekirse soruşturma yapmak üzere görevlendirilen Hüsamettin Asabi'nin yerine bir başka soruşturmacı görevlendirilmesi isteğinin incelenmiş olduğu ve soruşturmacı olarak görevlendirilen Hüsamettin Asabi'nin görevi ile ilgili hususları yerine getirdiği,

şahsi husumetinin bulunmadığının görüldüğü ve sonuç olarak ilgili dilekçesinde belirtilen talebinin uygun bulunmadığı bildiriliyordu.

Yılmaz'ın konu hakkında bilgi sahibi olan profesör bir meslektaşı, "Rektör,Hüsamettin Asabi'den başka size ceza verecek bir adam bulamıyor." yorumunu yaparak, bu soruşturmanın amacını da, hatırlanacağı gibi çok önceden ortaya koymuştu.

Bilimsel temeller üzerine dayalı, topluma öncü ve örnek olması gereken bir bilim kurumundaki keyfiliklerin ve rezilliklerin bu noktaya varması karşısında suskun kalmak Ali Yılmaz'ı kuşkusuz derinden etkiliyordu.

-9-

Ali Yılmaz, gerçekten de rektörün, hakkında soruşturma yapmayı kabul edecek başka birini bulamayacağını tahmin ediyordu. Bir yasal boşluğa meydan vermemek için, tarafsız ve önyargısız bir soruşturmacının seçilmesi istemli başvurusuna cevap beklemeden, hakkındaki suçlamaların cevaplarını, birkaç güne sıkıştırılmış yasal süresi içinde cevapladı ve Hüsamettin Asabi'ye ulaştırdı!

Ne kadar da olsa burası Çiftlik Üniversitesiydi. "Ne olur, ne olmaz"dı!

Hiçbirinin geçerliliği olmayan birçok suçla suçlanıyordu.

Yılmaz, Hüsamettin Asabi'nin "Acaba hangi suçu tutturabiliriz?" mantığıyla hareket ettiğini sezinlemişti. Bu nedenle, onun kışkırtıcı ve hayali suçlamalarına Ali Yılmaz biraz özenle, bazen de sertçe cevaplar veriyor; yasa ve yönetmelik

dinlemeyen Asabi'yi biraz da geri adım attırmaya çalışıyordu. Aslında, bu tür gerçek dışı beyanlarla yapılan soruşturmaların, kendisine, mesleğine saygısı olmayan, özgüvenden yoksun, korkak ve yanlış insanların benimsediği bir yöntem olduğundan emindi. İşte bunlar, Türk üniversitelerinin kadrolarıydı (!?)

Suçlamalara karşı, Yılmaz'ın Hüsamettin Asabi'ye ulaştırılmak üzere Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğüne yazılı olarak gönderdiği yanıtları sırayla şöyle:

"Cevap 1) Bu suçlama, içeriği bilinmeyen ve somut olmayan klasik bir suçlamadır. Kimin ne zaman, ne işittiğini, ne söylediğini bilmeden ve tartışmadan böyle bir soruya yanıt vermem mümkün değildir. Diğer yandan, Atatürkçü Düşünce Derneği, dedikodu üreten bir yer değil, önemli toplumsal konuların, Atatürkçü düşünce çerçevesinde ele alınıp tartışıldığı bir platformdur.

Cevap 2) 4 yıl önce başvuruda bulunduğum profesörlüğümün, eski yönetimce engellendiği mahkeme kararlarıyla ortadayken, yeni yönetim de bu haksızlığı gidermede bir çözüm yolu bulmamıştır. Uğradığım haksızlıklar üniversite içinde herkes tarafından bilinmektedir. Benim ayrıca, üniversitenin içinden yayılan bir konuda açıklama yapmama da bir gerek kalmamaktadır.

Cevap 3) Ben üniversitemizin yıllarca mağdur ettiği bir kişiyim. Bilimsel çalışmalarım yer yer herkese açık toplantılarda konuşulmakta ve tartışılmaktadır... Benden habersiz bunlar öğrenilebilir, tartışılabilir ve bana yapılan yanlışlıkların kötü bir örnek teşkil etmemesi için düzeltilmeleri yoluna gidilebilir. Böylelikle yönetim kötü düşüncelerinden arındırılabilir ve yanlıştan dönebilir. Sonuçta bunlar, Yönetimin lehinedir.

Bir siyasetçi, ya da siyasetçiler, mağdur insanları işitiyorsa ve bu konuda harekete geçiyorsa, mağduriyetleri gidermek için yetkilileri arayıp konunun gerçek olup olmadığını sormuşsa ve o yetkili benim çok mağdur edildiğimi bildirmişse, benim dışımda cereyan eden böyle bir olayda kabahatim söz konusu olamaz.

Cevap 4) Atatürkçü Düşünce Derneğindeki kimselere şikâyet, eğer tartışması yapılacaksa, üzerinde durulması gereken bir konudur. Şikâyet sonuç alınacak yetkili bir makama yapılır. Atatürkçü Düşünce Derneği bir makam değildir ve üniversiteye bir şeyin yapılmasını emredemez. Atatürkçü Düşünce Derneğinde hakkımda konuşulmuşsa ve ben de doğru olanı bildirmişsem, bu, şikâyet şeklinde değil, sorulara cevap şeklinde ve söyleşiden ileri gidemeyecek bir konudur.

Cevap 5) Huzur, ancak yasalara ve yönetmeliklere, eğilimlere uygun olarak yapılan işlemlerin yok sayılması, ya da ortadan kaldırılması halinde bozulur. Normal çalışan bir kurumun, yukarıdaki sorular çerçevesinde, dedikodularla huzurunun bozulması mümkün değildir.

Cevap 6) Kesinlikle yukarıdaki iddianın doğru olması söz konusu değildir ve bu iddianın doğru olmadığı yüksekokul müdür yardımcıları tarafından da, tarafıma ifade edilmiştir. Bu iddia, bilimsel etikten yoksun üretimsiz insanların, benim gibi üretenler için 'çamur at, izi kalsın' senaryosunun bir ürünüdür.

İlişikte sunduğum ve 3 ayrı branşta yazdığım ders notlarından anlaşılacağı gibi, yüksekokulumuzda ders kitabı bulunan tek öğretim elemanıyım.

Yine, ilişikte sunulan ve yüksekokul müdürlüğünce üniversitemiz rektörlüğüne gönderilen belgeden anlaşılacağı gibi, yüksekokulumuzda, ne yazık ki, tek bilimsel çalışma üreten

öğretim elemanıyım. Bu belgenin ortaya koyduğu gibi, bilimsel çalışmalarım Atatürkçü Düşünceyi savunan dergilerde, Milli Prodüktivite Merkezi periyodiklerinde, değişik mesleki dergilerde yayınlammaktadır. Bu cümleden olarak, son zamanlarda büyük emeklerle vücuda getirdiğim iki çalışmamı da ilişikte sunuyorum. Bunlar; editörlüğünü yaptığım Rüzgârlıburun Belediye Başkanlığı tarafından organize edilen "(...) Şûrası" kitabı ile Fransızca yazdığım ve yurtdışında yayımlanmasına karar alınan 42 sayfalık bilimsel çalışmamdır.

Kim şikâyet etmiştir, şikâyetinin konusu nedir ve kimlere şikâyet etmiştir? Bunlar tarafıma bildirildiği takdirde ayrıca bu konuda savunma yapacağımı da belirtmek isterim.

Cevap 7) YÖK, mensubu bulunduğum kurumun devamı ve bir üst kurumudur. Yapılan haksızlıklar karşısında mağduriyetimin önlenmesi için yakınmak şeklinde, YÖK Başkanına mektup yazmak bir yurttaş, bir bilim adamı ve öğretim üyesi olarak haklarım arasındadır.

Mektubumun içeriğine gelince; mektubum birinci satırından son satırına kadar incelendiğinde rektörlüğü, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu akademik personeli ve okul müdürünü küçük düşürücü hakaret kastı bulunduğu ileri sürülebilecek bir durum olmadığı gibi, en küçük bir iftira izine rastlamak da mümkün değildir. Her söylenen söz, savunma sınırları içinde söylenmiştir ve söylenilen sözler de deliller ile, "Ek Bilgi ve Belgeler" bölümünde açıklanmıştır.

Diğer yönden, iftira ve hakaret ancak mahkeme yoluyla saptanabilir ve mahkeme yolu da açıktır. Bunun dışında soruşturmaya tâbi olmam mümkün değildir.

Dikkat edilirse, mektupta, haksızlıklara uğrayan, görevini

yapamayan ve görevini yapmak için çırpınan bir öğretim üyesi vardır. Bir öğretim üyesinin görevini yapamayınca, dert yanacak bir kimseyi araması ve bunu da en yüksek makamın başındakilere bildirmesi, yüreği yanan bu bilim adamının çare aramasıdır. Yanan yüreği cezalandıracak bir yasa olamaz.

Üniversite tarafından maddeten ve manen çok mağdur duruma düşürülmüş olmama karşın, içimdeki bilim tutkusu, beni durmaksızın çalışmaya teşvik etmektedir ve bu tutku benim yaşamımın nedenidir.

Bir bilim, eğitim ve öğrenim kurumu olan Üniversiteye yaraşır biçimde gerçek bir soruşturma yapılmak isteniyorsa, beni üniversiteye kimlerin şikâyet ettiğinin, şikâyetlerinin temelinin ne olduğunun, mektubumda söz ettiğim konuların hangi nedenle hakaret ve iftira niteliği taşıdığının tarafıma bildirilerek bana doğru savunma olanağı verilmesi ve eklerde sunduğum bilgi ve belgelerin, kanıtların çürütülmesi gerekir.

Şimdilik ön savunmam yukarıdadır. İsteklerimin yerine getirilmesinden sonra asıl savunmamı yapacağım. Ancak, Üniversitemiz Rektörlüğüne 9.12.2000 tarihinde yaptığım başvuruda belirttiğim nedenlerden dolayı bu soruşturmanın, daha başında, sağlıklı yürümesinin mümkün olmadığı gün ışığı gibi ortadadır.

Arz ederim. Doç. Dr. Ali Yılmaz, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu,14.12.2000."

Ali Yılmaz, bir üniversitede inanılması güç olaylar yaşıyor ve kendini savunmakta zorluk çekiyordu. Kime gitse haklısın diyor, fakat arkası gelmiyordu. Bilim özgürlüğü yoktu. Kerli ferli doçentler ve özellikle de profesörler, hep yönetimden çekinen ve ona boyun eğen konumdaydı. Kapıkulluğu had safhadaydı.

Ali Yılmaz, susmak niyetinde değildi. Üniversite yönetiminin keyfiliklerini, ona yapmak istediği maddi ve manevi işkenceleri, bu amaçla yönetimin yarattığı ucubeyi, yapılanmayı ve oldu bittileri sergilemek, gerçek suçluları ortaya çıkarabilmek ve kuru gürültüye pabuç bırakmamak için bu soruşturmanın yerinde bir fırsat olduğunu düşündü. Bu nedenle yazılı savunmasına, bir de "Ek Bilgi ve Belgeler" bölümü koydu. Çeşitli bilgi ve belgelerin de sunulduğu bu bölüm şöyledir:

"1)Yükseköğretim mevzuatına göre:

a) 'Bölüm, bölüm başkanı tarafından yürütülür. Bölüm, bölümün aylıklı profesörleri, bulunmadığı takdirde doçentleri, doçent de bulunmadığı takdirde yardımcı doçentler arasından.....yüksekokullarda müdürün önerisi üzerine rektörce üç yıl için atanır....'

Yüksekokulda bütün iktisadi ve sosyal programların bağlı bulunduğu bir bölüm başkanlığı bulunmaktadır. İlgili mevzuat, yüksekokulda bulunan en yüksek unvanlı öğretim üyesi olduğumdan, bölüm başkanı olmamı zorunlu kılmaktadır.

Ancak, bu konuda da, hiçbir kurumda benzeri görülmeyen biçimde, yasadaki 'Bölüm Başkanlığı' yok sayılmaktadır. Oysa tahsisatlar ve idari işlemler yapılırken bölüm esas alınıyor.

Mevzuat hükümleri ortadayken, kurum dışından ders verdirilen kişilere keyfi idari görevler dağıtan düzenlemeler yapılmakta ve Yüksekokul böyle yönetilmektedir. Bu konuya ilişkin, yasalara ters ve Cumhuriyetimizin üniversitelerinin akılcı gelenekleriyle bağdaşmayan bir ucube, şematize edilip Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda ilân panolarına asılıp uygulamaya sokulmaktadır.

b) 'Yüksekokul yönetim kurulu; müdürün başkanlığında,

müdür yardımcıları ile müdürce gösterilecek altı aday arasından yüksekokul kurulu tarafından üç yıl için seçilecek üç öğretim üyesinden oluşur'.

Mevzuat böyle dediği ve Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda sürekli bulunan tek ve en kıdemli öğretim üyesi olduğum halde, yönetim kurulunda görev almam keyfi biçimde engellenmiştir.

Yönetim kurulu, son birkaç hafta öncesine kadar yasanın öngördüğü şekliyle 6 kişiden değil, başına buyruk bir kararla 4 kişiden oluşturulmuştur. Hukuken 4 kişiyle alınan kararların geçersizliği ortadayken, çalıştığım yüksekokulun yönetimi, yanlışlıkta uzun bir süre ısrar etmiş, yasaya karşı suç işlemiştir.

Son birkaç haftadan bu yana, yönetim kurulunun 6 kişiye çıkarıldığı anlaşılmaktadır. Ancak,Yüksekokul Kurulu, 'Bölüm Başkanlığı' müessesesi yok sayılarak oluşturulmaktadır. Böylelikle bir yanlış başka bir yanlışla düzeltilmeye çalışılmaktadır. Bu durumda, 13/b ile görevlendirilen öğretim üyelerine ilişkin olarak ekte sunulan YÖK yürütme kurulu kararlarından biri de bu açıklamaları doğrulamaktadır.

2) Müdürün durumu bütün üniversitemiz camiasında bilindiğinden, onun hakkında, mektubumda yazılanlardan daha fazla bir şey ifade etmek istemiyorum.

Ancak, müdürün kariyeri yardımcı doçent, ben ise profesörlüğü mahkemelik olmuş ve davası yüksek mahkemece (Danıştay) iki kez lehine sonuçlanmış dokuz yıllık bir doçentim. Üniversite geleneklerinde, üst kariyerli bir öğretim üyesine rağmen, bir alt kariyerlinin müdür olarak atandığını ya da üst kariyerlinin bir alt kariyerlinin emrinde çalıştırıldığını ben şahsen hiç görmedim ve duymadım. Daha önce görev aldığım Bahtiyar

ve Poyrazlı'da buna, önceki yönetimce özen gösterilmişti.

Müdürle kişisel en ufak sorunum bulunmamaktadır.

3) Yüksekokullarda, bilimsel altyapı eksikliği, yüksek lisans ve doktora dersleri verilmemesi gibi nedenlerle öğretim üyeleri daimi kadroda tutulmadıkları ve bu nedenle fakültelerde daimi kadroda çalıştırıldıkları da bir başka gerçek iken, beni yurt dışında okutan ve bana yatırım yapan ülkeme hizmet etmekten alıkonulmamı anlamakta zorluk çekmekteyim. Oysa, Sayın Rektör, İİBF'de görev almamın sağlanacağına ilişkin sözler vermiş ve 'şimdilik' kaydıyla Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda görevlendirilmiştim.

Görev yaptığım yüksekokulda ana bilim dalımla (tarım politikası) ilgili bir program dahi bulunmamaktadır.

4) Profesörlük kadrosuna atanmamam üzerine 4 yıl önce açtığım davada, yüksek mahkeme ikinci kez profesörlük kadrosuna atanmam yönünde işlem yapılmasına karar verdiği ve şahsıma Danıştay kararına uyulacağı sözü verildiği halde, verilen sözler tutulmamıştır.

Oysa Doç.Dr.(...)'nin, profesörlük başvurusuna yüksek mahkemenin verdiği olumsuz karara rağmen (...Yerel Mahkemenin, kişi lehine verdiği kararı yüksek mahkeme bozmuştur), üniversite yönetim kurulunca yüksek mahkeme kararı yok sayılarak, profesör olarak bizzat özlük haklarını kullanması ve idari görevlerini yürütmesi sağlanmıştır (!?)

Bu tutum, üniversitemizde bir çifte standart uygulandığının açık göstergesidir.

Bütün bu olumsuz gelişmelerin temelinde, benim gibi bilime gönül veren ve bilim üretme çabasındaki birinin üretimsiz insanlarca sıkıntıya sokulmasına dair bir senaryonun

uygulamaya konulmasından başka bir şey olup olmadığını takdirlerinize sunuyorum."

-10-

Hüsamettin Asabi, matematik profesörüydü; ancak bu alanda atının ayak izine rastlanmıyordu. Sağlığının bozuk olduğu da herkesçe biliniyordu. Kendisini yakından tanıyan kimi meslektaşlarının onun hakkındaki bazı yargı ve değerlendirmelerine burada yer vermek doğru olmaz. Ama, onun takiyyecilik konusunda usta, bilim adamına yaraşmayan her türlü kılığa girebilen, beyaza siyah, siyaha beyaz diyebilen biri olduğu kesindi. Bu "nitelikleri" ile her dönemin adamı oluveriyordu.

Ali Yılmaz'ın yazılı savunması hiç hoşuna gitmemişti Hüsamettin Asabi'nin. Çünkü, Yılmaz'a hemencecik bir ceza vermek istemiş, ancak Yılmaz'ın yazılı ifadesi bu kolaylığı vermemiş, ceza verecek bir gerekçe bulmakta zorlanmıştı. Bu nedenle soruşturmanın biraz uzaması da kaçınılmazdı.

Ali Yılmaz adına gönderdiği 12.1.2001 günlü ikinci bir yazısında; "inceleme, gerekirse soruşturma açılması" işleminin "inceleme bölümü"nün 8.1.2001 günü sona erdiği, "inceleme raporu"nun rektörlük makamına sunulduğu, soruşturma yapmasının Rektörlük makamınca uygun görüldüğü belirtiliyordu.

Bütün bu işlemlerin hep aynı tarihte (08.1.2001 günü) yapıldığı anlaşılıyordu. Bu konuda üniversite yönetiminin performansına ve özellikle Hüsamettin Asabi'nin yeteneklerine diyecek yoktu. Bir an önce Ali Yılmaz'a cezasını verip mutlu

olacak ve rahat uyuyacaktı. Ayrıca, üniversite camiasına gücünü ve otoritesini bir kez daha gösterecekti. Üniversite akademik ve idari çevreleri de, onun konumunu ve önemini bir kez daha kavrayacaktı (!)

Yazıda ayrıca, yapılan incelemede, Ali Yılmaz'ın suçlandığı 7 konunun ilk 6'sında kimi yazı ve ifadeler dışında belge olmadığından herhangi bir işlem yapılmasına gerek olmadığı sonucuna varıldığı, 7. konu ile ilgili olarak "aşağıdaki sorulara cevap verecek şekilde" yazılı savunmasını yapmasını ve bunu 15 gün içinde kendisine ulaştırmasını, aksi takdirde savunmasından vazgeçmiş sayılacağı önemle belirtiliyordu.

7. konu, Ali Yılmaz'ın Yökbeyi'ne yazdığı özel mektubun 6.11.2000 günlü (...) gazetesinde yayınlanmasıydı.

Hüsamettin Asabi, Ali Yılmaz'ın önceki savunmasında (14.12.2000 günlü) bu mektubu yayınlattığından bahisle (ki, Asabi açık açık yalan söylüyor) cevaplamasını istediği soruları şöyle sıralıyordu:

"a) Bu yaptığınız hareket 'Yüksek Öğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği'nin 9/g maddesine aykırı değil midir? Açıklayınız!

b) Bu mektubun 6. paragrafında Üniversite Rektörünü 'Mahkeme kararlarının bazılarına uyup bazılarına uymayarak keyfi davranmakla' suçluyorsunuz. Varsa kanıtlarınızla birlikte konu ile ilgili savunmanızı yapınız!

c) Mektubun 6.paragrafında üniversite rektörünü,'yerel mahkemenin hakkınızda olumsuz karar vermesini beklemekle yani, hakkınızda taraflı davranmakla' suçluyorsunuz. Savunmanızı yapınız!

d) 7.paragrafın sonunda üniversite rektörünü 'verdiği sözlerin

aksine davranmak yani, sözünde durmamak, keyfi biçimde sizi yıpratmak ve dışlamak için üniversite sistemini ve yasaları hiçe saymakla' suçluyorsunuz. Bununla ilgili savunmanızı yapınız!

e) 1.ile başlayan 8. paragrafın başında "Üniversitemizin ilçelerdeki yüksekokullarında görev yapan tek öğretim üyesiyim" demektesiniz. Oysa, bu mektubun yayımlandığı tarihte (...) Meslek Yüksekokulunda 1 Doçent ve bir Yrd. Doçent, (...) Meslek Yüksekokulunda bir Profesör, (...) Meslek Yüksekokulunda bir Doçent, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda 2 Yrd. Doçent, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda bir Yrd. Doçent görev yapmaktaydı. Kamuoyunu yanıltacak bu yanlış bilginin gazetede yayımlanmasını neden sağladınız?

f) 4.ile başlayan 11.paragrafın başında Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu müdürü sayın Yrd. Doç. (...)'yı 'bilimsel yetersizlikle suçlayarak kamuoyuna duyuruyorsunuz. Göreviniz dahilinde olmayan bu işlere neden karıştınız ve bir meslektaşınızı YÖK ve kamuoyu nezdinde neden yetersiz ilan ettiniz?

g) 5.ile başlayan 12. paragrafın ortalarında 'Yüksekokulda sizin dışınızdaki öğretim elemanlarının bir tekinin bile bir sayfalık çalışması bulunmamaktadır' demektesiniz. Oysa, meslek yüksekokulları, tekniker yetiştiren ve genel olarak uygulamaya yönelik birimlerdir. Öğretim elemanlarının çoğunluğu öğretim görevlisi olan bu okullarda, bilimsel çalışma yapma zorunluluğu yoktur. Zorunluluğu olmayan kişileri, zorunluluğu olmayan işleri yapmamakla suçlayarak, tüm mesai arkadaşlarınızı kamuoyu önünde neden 'iş yapmaz' kişiler durumuna düşürdünüz?

h) 5. ile başlayan maddenin 4. paragrafında 'Bütün gerçekler ortadayken, üniversitenin, yurttaş olarak bana çalışma şevki,

adalet duygusu ve güven verecek yerde, kamu yararı gözetmeksizin keyfi ve duygusal uygulamalar içine girmesi, şahsıma verilen maddi ve manevi tahribatın ötesinde, kurumsal ve toplumsal aşınmayı da beraberinde getirmektedir' diyorsunuz. Bu sözle yine, kamuoyu önünde, üniversiteyi ağır bir dille suçladığınızın farkında mısınız? Bunu neden yaptınız?"

-11-

Ali Yılmaz hakkında açılan ilk soruşturmayı, onu kendi makamına kadar çağıran ve savunmasını alan, hatta onu savunmasından sonra ısrarla birlikte yemek yemeye davet eden Hüsamettin Asabi, artık sorgulama yöntemini değiştirmişti.

Uzaktan kumanda ile savunmasını istemeye başlamıştı. Yüz yüze görüşmeye çekiniyordu nedense.

İnceleme yapmadan soruşturma yapıp ceza vermeye alışıktı.

Hem savcı, hem yargıç konumunda olsa da, soruşturmayı usulüne uygun biçimde yürütmek için, bu kez, "İnceleme Raporu" da hazırlamak zorunda kaldığı anlaşılıyordu.

Ali Yılmaz, yazılı sorularına yanıtlarını vermeden önce, Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğü'ne gönderdiği bir başka dilekçesinde, önyargısız ve tarafsız bir soruşturmacı atanması istemini bir kez daha yineledi.

İşte dilekçesinden kimi bölümler:

"... Gazetede çıkan yazı ile 'Yüksek Öğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği'nin 9/g maddesinin aradığı koşulların hiçbir ilgisi yoktur. 14.12.2000 tarihli savunmamda, mektubu benim yayınlattığıma ilişkin bir kayıt ve işaret yer almamaktadır. İlgili gazeteye bu yazı

kesinlikle tarafımdan verilmemiştir. Hiç bir belgeye ve hiçbir gerçek bilgiye dayandırılmadan asılsız bir konuda soruşturmaya tâbi tutulmam, Sayın Prof.Dr. Hüsamettin Asabi'nin hakkımdaki önyargısını bir kez daha doğrulamaktadır.

Soruşturmanın sağlıklı yürütülebilmesi için, bu hususun da dikkate alınarak 14.12.2000 tarihli savunmamın 1 nolu ekinde yer alan, tarafsız ve önyargısız bir soruşturmacının seçilmesine ilişkin arz ve talebimi yineliyorum.

Bu soruşturma, gerçekte, beni yıllardır maddeten ve manen mağdur edenlerin biraz daha mağdur etmek, hakkım olan ve yargı tarafından da haklılığı teyit edilen profesörlüğümü engellemek, zararımı tazmin için açacağım davalarda haklı çıkabileceğimin endişesiyle açılmıştır. Zira, profesörlük kadrosuna atanmamam üzerine açtığım davada, yüksek mahkeme 2 kez lehime karar vermiştir. Son olarak üniversitemiz yönetimince yapılan karar düzeltme istemi de, yasal dayanağı olmadığı gerekçesiyle yüksek mahkemece reddedilmiştir.

Yargı kararlarının uygulanması anayasal bir zorunluluk olduğu ve yargı kararlarını uygulamamanın ileride ilgili kurum ve kişileri tazminat ödemeye mahkûm edeceği bilindiği halde, mağduriyetim devam ettirilmektedir.

... Kamu görevi yapmanın, yönetmenin ve yönetilmenin esasları yasalarla belirlendiği halde, yasaların öngördüğü hak ve hukukumu kullanma hakkım, yukarıda belirtilen birçok belgeden anlaşılacağı üzere, keyfi biçimde engellenmiş ve engellenmeye devam edilmektedir. Hangi doçent böyle bir uygulamaya razı olabilir?

Çalıştığım yüksekokulun yasalara ve yönetmeliklere uygun olarak yönetilmesini, kurullarının aynı esaslara göre işletilmesini

ve çalıştırılmasını istemek yasal bir hak ve görevdir.

Hakkımdaki önyargılarını belgelerle kanıtlamaya çalıştığım, üniversitemizin yüksekokullarından sorumlu Rektör Yardımcısı Sayın Prof. Dr. Hüsamettin Asabi, şahsıma olan husumeti bilindiği halde, adeta "hem savcı, hem de yargıç" konumunda, hiçbir belgeye ve gerçek bilgiye dayanmadan, hakkımda soruşturma ve suçlamalar yapmaktadır.

Ancak, yukarıdaki belge ve bilgilerin ortaya koyduğu üzere, yasaları yok sayarak, şahsımı keyfi biçimde 'psikolojik baskı' altında yıpratmaya ve şahsıma bilimsel üretim yaptırmamaya yönelik bu tür uygulamaların, üniversitelerin bilimsellik temelini sarsmaktan, zaman kaybetmekten öte, hiçbir etiğe, kavrama, kişiye, kuruma ve topluma yararının olmayacağı da muhakkaktır.

Soruşturmanın sağlıklı yürütülebilmesi için, yukarıdaki bilgi ve belgeler dikkate alınarak önyargısız ve tarafsız bir soruşturmacının atanmasını, yeni ve gerçek bir inceleme ile yasa ve yöneltmelikleri uygulamayanlar hakkında gerekli işlemin yapılmasını bir kez daha arz ve talep eder, saygılarımı sunarım. Doç. Dr. Ali Yılmaz, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu, 23.1.2001"

Bu arada, Ali Yılmaz, yukarıdaki dilekçesinin yanıtını beklemeksizin, 7. konu çerçevesinde sorulan soruları, öngörülen yasal süreyi aşmamaya özen göstererek yanıtladı. Hüsamettin Asabi'ye doğrudan kendi eliyle teslim etmek için makamına gitti. Kendisini bulamayınca sekreterine teslim etti.

7. konu çerçevesinde, sorulan sorulara verdiği yanıtlar:

" a)Gazetede çıkan yazı ile 'Yüksek Öğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği'nin

9/g maddesinin aradığı koşulların hiçbir ilgisi yoktur. 14.12.2000 tarihli savunmamda, söz konusu mektubu benim yayınlattığıma ilişkin hiçbir kanıt yoktur. YÖK Başkanına yazdığım mektup, kesinlikle, basına tarafımdan verilmemiştir. Hiçbir belgeye ve gerçek bilgiye dayanmayan bu suçlamayı kabul etmiyorum.

b) Mademki bu konuda kanıt istenmekte ve bu konunun açığa çıkarılması için tahrik edilmekteyim, ilgili kişinin (Sayın ...Doç. Dr./ Prof.Dr. ..'nin) hoşgörüsüne sığınarak bunu açıklamak durumundayım. Aslında, mahkemelerin herkese açık olması nedeniyle bunu açıklamamda bir sakınca da bulunmamaktadır.

Daha önce de belirttiğim gibi, Doç.Dr.(...)'nin, profesörlük başvurusuna Yüksek Mahkemenin verdiği olumsuz karara karşın (ki kararın gerekçesinde; "yerel mahkemenin, davacının bilimsel niteliklerinin tespiti ve profesörlüğe atanması konusunda verilen farklı ve çelişkili raporlar karşısında, yeni bir bilirkişi kurulu oluşturmak ve inceleme yaptırmak suretiyle karar vermesi gerekirken, bu inceleme yaptırılmadan işin esası hakkında verdiği kararda isabet görülmemiştir." denilmektedir. Yani, yerel mahkemenin kişi lehine verdiği kararı yüksek mahkeme bozmuştur), üniversite yönetim kurulunca yüksek mahkeme kararı yok sayılarak, profesör olarak bizzat özlük haklarını kullanması ve idari görevlerini yürütmesi sağlanmıştır (!?)

4 yıl önce profesörlük kadrosuna atanmamam üzerine açtığım davada, yüksek mahkeme 2 kez lehime karar vermiştir. Son olarak üniversitemiz yönetimince yapılan karar düzeltme istemi de, yasal dayanağı olmadığı gerekçesiyle yüksek mahkemece reddedilmiştir. Yargı kararlarının uygulanması anayasal bir

zorunluluk olduğu ve yargı kararlarını uygulamamanın ileride ilgili kurum ve kişileri tazminat ödemeye mahkûm edeceği bilindiği halde, mağduriyetim devam ettirilmektedir.

Oysa (...)'ye uygulanan yöntem bana da uygulanarak bir çifte standarda yer verilmeyebilir, onca maddi ve manevi tahribata maruz bırakılmayabilirdim.

Bir doçent olarak hak ve hukukumu savunmaktan öte bir amacım olmadığı gibi, hiçbir kişi ve kurumu suçlamak gibi bir amacım da bulunmamaktadır.

c) Sayın Rektör, davalı taraf olarak benim istemimin karşısında yer almaktadır. Bu da doğaldır. Yoksa kendisini ya da rektörlüğü suçlayıcı bir amacım kesinlikle bulunmamaktadır.

d) Bu konu Sayın Rektörle aramızda olan ve soruşturma kapsamı dışında tutulması gereken bir konudur. Kaldı ki Sayın Rektör verdiği sözleri daha iyi bilmektedir (!).

e) Kadrosu üniversitemizin il dışındaki meslek yüksekokullarında bulunan tek doçent öğretim üyesi olduğum bir gerçektir ve bu gerçek savunma amacıyla söylenmiştir. YÖK Başkanına yazdığım mektubun, kesinlikle, basına tarafımdan verilmediğini yukarıda ifade etmiştim.

f) Benim YÖK'e başvurmam üniversitemizin bilime daha çok önem vermesi ve gelişmesi, daha nitelikli eğitim vermesi, daha iyi eleman yetiştirmesi ve daha iyi kamu hizmeti vermesi yolunu açabilmek için bir istek ve dilekten öte bir anlam taşımamaktadır. Üniversitenin kanayan bir yarasını vurgulamak için ifade edilmiştir. Kaldı ki başta Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürü Sayın Yrd. Doç. Dr. (...) olmak üzere hiçbir kimseyle kişisel bir sorunum yoktur.

g) İlişikte sunulan ve yüksekokul müdürlüğünce üniversitemiz

rektörlüğüne gönderilen belgeden anlaşılacağı üzere, 'yüksekokulumuzda, ne yazık ki, tek bilimsel çalışma (ders notları dahil) üreten öğretim elemanıyım' ifadesi, savunma ve daha iyi bir kamu hizmetinin yolunu açabilme amaçları çerçevesinde kullanılmıştır. Mesai arkadaşlarımı suçlamak, ya da 'iş yapmaz' kişiler durumuna düşürmek gibi bir amacım yoktur. Toplum yararına yaptığım işin önemini belirtmek için söylenmiş bir sözdür.

h) Sorunuzda kastedilen şekilde herhangi bir suçlama amacım yoktur. İyi niyetle, kurumun gelişmesi istek ve dileğiyle yapılmış bir eleştiridir.

Diğer yandan yargı yoluna başvurmam kişisel bir haktır. Üniversitemizde bazı yanlış uygulamaların düzeltilmesini istemek ise, bir öğretim üyesinin bilimsel hakkı ve yasal görevidir.

Cevaplarım bundan ibarettir.

Saygılarımla arz ederim. Doç. Dr. Ali Yılmaz, 26.1.2001"

-12-

Hayali soruşturmalarla da olsa, Ali Yılmaz'a mutlaka bir ceza verilmek ve ona haddi bildirilmek isteniyordu. Gelişmeler, kendine özgü sistem içinde baskı ve sindirme yöntemini uygulamayı benimseyen üniversite yönetiminin bu konudaki kararlılığını gösteriyordu.

Ceza gecikmedi!

Ali Yılmaz, Rektör Cabbar Esrarlı imzalı (23.2.2001 günlü) bir yazı aldı.

Yazıda, hakkında açılan soruşturma sonucunda 2547 Sayılı

Kanunun "Yükseköğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği"nin 8. Maddesi uyarınca Ali Yılmaz'ın 1/8 oranında "Aylıktan Kesme Cezası" ile cezalandırıldığı belirtiliyordu.

Ali Yılmaz'ın, tamamen husumete ve kötü niyete dayalı olarak verilen keyfi ceza karşısında susması mümkün değildi. Yargı yoluna başvurmadan önce YÖK'e başvurmasının doğru olacağını düşündü.

YÖK Hukuk Müşavirliğine telefon etti. Hukuk Müşaviri (...) Hanım'a durumu açıkladı.

(...) Hanım: "Hukuk yoluna başvurmadan önce mutlaka bize başvurun. Normal prosedür ve doğru olan budur. Sanırım, yanlışlık, YÖK tarafından düzeltilecektir.".

Ali Yılmaz, bu aşamada, yargı yolunu unutup verilen cezanın kaldırılması istemli dilekçesini ve eklerini YÖK Başkanlığına APS ile gönderdi.

Dilekçesinde, üniversite yönetimine sunduğu dilekçelerinde olduğu gibi, birçok bilgiye yer verdi. Sonuç bölümü ise şöyleydi:

"...yasaların öngördüğü hak ve hukukumu kullanma hakkım, yukarıda belirtilen birçok belgeden anlaşılacağı üzere, keyfi biçimde engellenmiş ve engellenmeye devam edilmektedir.

Atatürk İlke ve Devrimlerinin savunucusu, ...bir doçentin, çalıştığı ortamda üniversite geleneklerine, bilim ve öğrenim dünyasına ve yasalara aykırı uygulamalara daha fazla katlanması düşünülemez.

Hakkımdaki önyargıları yukarıda belgeleriyle kanıtlanan yüksekokullardan sorumlu Rektör Yardımcısı Sayın Prof.Dr. Hüsamettin Asabi'nin tekrar soruşturmacı olarak atanması sonucu, hiçbir belge ve gerçek bilgiye dayanmaksızın, şahsıma

verilmesine neden olduğu keyfi cezanın kaldırılmasını, Çiftlik Üniversitesinde ve Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda yasa ve yönetmelikleri uygulamayanlar hakkında gerekli işlemin yapılmasını arz ve talep eder, saygılarımı sunarım. Doç. Dr. Ali Yılmaz, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu, 6.3.2001.»

-13-

Ali Yılmaz, cezanın YÖK Yüksek Disiplin Kurulunca kaldırılmasını beklerken hiç hesapta olmayan bir yanıt aldı.

YÖK Genel Sekreteri (...) imzalı (10.5.2001 günlü) yazıda, disiplin cezalarına karşı yapılacak itirazlarda sürenin, kararın ilgiliye tebliğ tarihinden itibaren 7 gün olduğu ve bu süre içinde itiraz edilmeyen disiplin cezalarının kesinleştiği hükmünün yer aldığı belirtildikten sonra, söz konusu cezayı 1.3.2001 tarihinde imza ile tebellüğ ettiği, 6.3.2001 tarihli itiraz dilekçesinin YÖK kayıtlarına 14.3.2001 tarihinde girdiği, bu nedenle süresi içerisinde itirazda bulunmadığının anlaşıldığı, verilen cezanın tebliğ tarihini belgelenmesi halinde itirazının yeniden değerlendirileceği belirtiliyordu.

4-9/3/2001 tarihleri arası Kurban Bayramı tatili ve idari izinli günlerdi.

Ali Yılmaz 6.3.2001 günlü dilekçesini ve eklerini 8.3.2001 günü APS ile postaya vermişti. Normal itiraz süresi içinde başvurusunu yapmıştı. Dilekçesi ve ekleri, ileri sürüldüğü gibi 14.03.2001 günü değil, 12.03.2001 günü YÖK'e ulaştığını belgelemek zorunda kalmıştı. Bu, gönderdiği APS mektubuna eklettiği ve YÖK'e teslim tarihinin ve teslim alanın kimliğinin yer aldığı "gönderi" ya da "iade" belgesinden de anlaşılıyordu.

Bu kez YÖK, üniversite yönetiminin yanlışlığına ortak oluvermişti. Zira, üniversitenin rektörü, "... tek oy alsa da atanacak dediği" ve daha sonra nasıl atandığı malum kişiydi. Soruşturmacıya olan yakınlığı da ortadaydı.

Açık olan bir şey daha vardı: Yukarıdan aşağı merkeziyetçi, otoriter, bilimselliği reddeden, hukuka aykırı ve keyfi bir yapı. Bu yapı içinde, Ali Yılmaz oyalanmış ve yargı yoluna başvurmasının önü kesilmek istenmişti.

Ali Yılmaz, sistemi az çok bildiğinden, kendi önlemlerini almıştı; ama YÖK'e yaptığı bilgilendirme ve belgelendirme işlemi işe yaramayacaktı, üniversite yönetimince verilen ceza onanacaktı.

Ali Yılmaz'a gönderilen YÖK Genel Sekreteri (...) imzalı (18.6.2001 günlü) yazıda; (...) isimli yerel gazetede, YÖK Başkanlığına yazdığı gizli mektubu, okuyucu köşesinde yayınlattığı, bu yayında Üniversite yöneticilerini küçük düşürücü, gerçeğe aykırı, yanlış bilgi ve açıklamalarda bulunduğu gerekçesiyle... Üniversitesince hakkında yapılan soruşturma sonucu verilen "aylıktan kesme cezası"na yaptığı itirazın, soruşturma dosyasının incelenmesi neticesinde isnat edilen fiillerin sübuta erdiğinden bahisle, başkanlık makamının 12.06.2001 tarihli kararı ile reddine ve bu cezanın Yükseköğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliğinin 48. maddesi uyarınca onaylanmasına karar verildiği belirtiliyordu.

Artık Yökbeyi, bu kez itilafı YÖK Yüksek Disiplin Kuruluna bile götürmemişti. Ne gerek vardı. Bakarsınız orada, Ali Yılmaz'ın haklılığını gören "Aykırı düşünceli birileri" çıkar, cezayı somut bir bilgi ve belge olmaması nedeniyle onaylamayabilirlerdi.

Kendisi onaylayıvermişti hemen. Değerli üniversite yöneticilerinin (!), Ali Yılmaz gibi profesör yapılmayan bir doçent tarafından "küçük düşürülmesi" bağışlanacak bir davranış olamazdı.

Peki üniversite yönetiminin Ali Yılmaz'a verdiği önceki cezayı neden kaldırmıştı YÖK?

Anlaşılan, YÖK içinde Ali Yılmaz'ın haklılığını mutlak surette bilen ve bir yanlışlığa meydan vermeme konusunda titiz olan üyeler de vardı.

Adını vermek istemediği bir YÖK Yürütme Kurulu üyesi, Ali Yılmaz'a, daha önce verilen cezanın kaldırılmasının ardından, "Cezanız kaldırıldı. Elinize yazı geçinceye kadar bunu kimseye söylemeyin!" deme gereğini bile duymuştu.

-14-

Ali Yılmaz'ın, haklılığına olan inanancıyla artık sonuna kadar gitmesi kaçınılmazdı.

Yapacağı tek şey, yargıya başvurmaktı. Nitekim, öyle de yaptı.

Konu, yargıya intikal edince şimdilik burada durmak, kararı beklemek gerekiyordu.

Yılmaz'ın Üniversitede yaşadıkları, kimi meslektaşlarının ve üyesi olduğu TMMO (...) Mühendisleri Odasının dikkatlerini çekmişti.

Oda'nın Çiftlikkent Şubesi Başkanlığının önerisiyle Rüzgârlıburun İlçe Temsilciliği, üst birimlerine sunmak üzere, "Meslektaşımız Doç.Dr. Ali Yılmaz'ın Çiftlik Üniversitesindeki İlginç Öyküsü" başlıklı bir rapor hazırladı.

Söz konusu raporun içeriği şöyleydi:

"Isot Üniversitesi (...) Fakültesinde çalıştığı 11 yıl boyunca (...) Anabilim Dalı Öğretim Üyeliği yapmış olan, son 4 yılında da aynı bölümün başkanlığını yürüten ve bu görevi yürütmekte iken, ısrarlar ve ricalar karşısında, Çiftlik Üniversitesinde Ekim 1996'da görev alan meslektaşımız Doç.Dr.Ali Yılmaz'a,YÖK Başkanına yazdığı mektupta da belirtildiği üzere, geçmiş yönetim tarafından kendisine sürekli yapılan ve yeni yönetim döneminde de sürdürülen haksızlıkların (ki aşağıda bir kısmına değinilmektedir) düzeltileceği, kendisinin en uygun yerde değerlendirileceği ve İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde görev verileceği sözleri verilmiş; ancak verilen sözlerin aksine, meslektaşımız yıpratılmak için, bir üniversitede, ...inanılması güç uygulamalarla karşı karşıya bırakılmıştır.

Bu uygulamaların gerisinde; Çiftlik Üniversitesi eski ve yeni yönetimde, rektör ve bir rektör yardımcısı dışında hiçbir değişikliğin olmadığı, eski dönemde Rektör yardımcıları olan Prof. Dr. Hüsamettin Asabi ve Gökhan Pazarcı'nın yeni yönetim döneminde de aynı görevlerini sürdürmeleri ve bu iki rektör yardımcısının eski yönetim zamanında meslektaşımıza karşı sürdürdükleri kişisel ve mesleki husumetlerini yeni yönetim döneminde de sürdürme fırsatı bulmaları yatmaktadır.

... Yüksekokullardan sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi, hiçbir belgeye, gerçek bir bilgi ve sonuca dayandırmadan meslektaşımız hakkında ikinci kez soruşturma yapmış ve suçlamalarda bulunmuş, daha önce hiçbir cezası olmadığı halde, bu kez, daha ağır bir cezanın verilmesine yol açmıştır.

Oysa, soruşturmacı atamakla görevli bir makam sahibinin, soruşturmayı bizzat yapmaması gerekirdi. Başvurulan makam

ile soruşturma makamının aynı kişide toplanmaması için uygun bir soruşturmacının tayin edilmesi gerekirdi.

Çalıştığı Çiftlik Üniversitesinde, Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi'nin, meslektaşımıza karşı olan husumeti ve yaptıkları sadece meslektaşımıza ceza vermekten ibaret olmayıp, ülkemizin geleceği olan, toplumsal gelişmemize ışık tutması, ona öncülük etmesi ve iyi örnek olması gereken bir bilim kurumu olan üniversitede olması, inanılması güç gerçeklerdir.

Meslektaşımızın görev yaptığı Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda, üniversite yönetiminin istemi ve bilgisi altında yürütülen, bilim dünyası, akademik yaşam ve dürüstlükle bağdaşmayan uygulamalar; hakkında yapılan soruşturmalar ve verilen cezalar, gerçekte, hakkı olan ve yargı tarafından da haklılığı teyit edilen profesörlüğünü keyfi biçimde engelleyenlerin, yasa ve yönetmelik dinlemeyenlerin, geçen yönetim döneminde de, bu dönemde de kendisini maddeten ve manen mağdur edenlerin amacı onu daha fazla mağdur edebilmek, mesleğinden ve bilimden koparmaktır."

... Odamızın, bir meslektaşımız ve üyemiz öğretim üyesine yapılan bu haksız uygulamalara ve sorumlularına karşı seyirci kalmayacağına, ... inanıyoruz."

Bir süre sonra, Çiftlikkent'te yayınlanan (...) gazetesinin 4 Şubat 2002 günlü sayısının ilk sayfasında, "Rüzgârlıburun (...) Odası'ndan Tepki" başlıklı yazıda şöyle deniyordu:

"(...) Mühendisleri Odası Rüzgârlıburun İlçe Temsilcisi (...), Çiftlik Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Ali Yılmaz'a yönelik olarak haksız uygulamalar saptadıklarını belirterek, uygulamalara seyirci kalamayacaklarını açıkladı. (...),

açıklamasında, oda üyeleri Doç. Dr. Ali Yılmaz'a, Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi'nin husumet beslediğini, hakkında açılan soruşturmaları yanlı yaptığına inandıklarını belirterek, Ali Yılmaz'ın Isot Üniversitesinden rica ile getirildiğini, ancak Çiftlik Üniversitesinde değerlendirilemediğini belirtti.

(...) açıklamasında ayrıca, Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda en yüksek unvanlı öğretim üyesi olmasına karşın, yasal haklarının kullandırılmadığını ve Yüksekokulda yasaların uygulanmadığını ileri sürdü.

(...) açıklamasının diğer bölümünde de, üyeleri Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın, hakkında açılan soruşturmaları yürüten Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi'nin kendisi hakkında önyargılı olduğuna ve bu nedenle soruşturmacı olamayacağına ilişkin başvurularının, Rektör Prof. Dr. Cabbar Esrarlı tarafından kabul edilmemesini de kınadı."

5. BÖLÜM

DAVA MI, DEVA MI?

Adaletin gecikmesi,
adaletsizliktir.
LANDER

-1-

Ali Yılmaz'ın Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu müdürü olarak göreve başlamasının üzerinden aylar geçtiği halde, kendisine verilen 3 ay içinde profesör yapılacağı sözü çabuk unutulmuştu (Bu sözü, profesörlük kadrosu ilânı verileceği şeklinde anlamak daha doğru olur). Dahası, verilen kadro ilânlarında Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna ilişkin bir profesörlük kadrosu yer almıyordu. Gerçekte, yüksekokulda böyle bir kadro da yoktu.

Ali Yılmaz, gelişmelere baktıkça, geldiği İsot Üniversitesi (...) Fakültesi Dekanı Prof. Dr. İbrahim Sertel'in, gideceği üniversitede birtakım sorunlarla karşılaşacağına ve başının ağrıtılacağına ilişkin sözlerini daha sık hatırlar oldu. Çiftlik Üniversitesi kurucularından hocası, (...) Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Hüseyin Zerdali'nin, Çiftlik Üniversitesi yöneticilerini Yılmaz'ın henüz tanımadığına ve ileride Çiftlik Üniversitesine geçtiğine pişman olacağına ilişkin sözlerini de...

Yaşanan onca Bizans oyunundan sonra görev almaktan vazgeçip de, özür dilemeler, ısrar ve ricalar üzerine Çiftlik Üniversitesinde görev almaya ikna edilen Ali Yılmaz, kendisine

verilen "profesörlük" sözünün çok çabuk unutulduğunu görünce, bunu yönetime hatırlatma gereği duydu.

Kişisel girişimi sonuç verdi.

Profesörlük kadrosu ilânı 26.11.1996 günü basında yer aldı.

Tanıdığı kimi profesörler kendisini kutluyorlardı. Bu erken kutlama karşısında, henüz başvuruda bile bulunmadığını söylediğinde, aldığı yanıt: "Önemli olan profesörlük kadrosu ilânının verilmesi. Gerisi formalite." deniyordu. Çünkü, profesörlük ilânı, jüri oluşturma, profesörlüğe atama ve yükseltme, var olan uygulamalar çerçevesinde genellikle prosedür gereğidir. Verilen ilân üniversite doçentlik kadrosunda bulunan biri içindir ve dışardan birinin bu kadroya atanması çok nadirdir.

-2-

Yılmaz, verilen ilâna 7.2.1997 günlü bir dilekçeyle başvurdu. İlân gereği, dilekçesiyle birlikte bilimsel yayın listesinin ve ilgili çalışmalarının yer aldığı altı takımlık büyük bir dosya demetini üniversite rektörlüğüne sundu. Üniversite yönetimince oluşturulacak beş kişilik bilim kurulu üyelerine bu dosyalardan birer adet gönderilecekti, altıncısı da üniversitede kalacaktı.

Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü olarak katıldığı bir senato toplantısı sonrası, üniversite yeni genel sekreteri Prof. Dr. Necat Küncü, kendisinden, profesörlük jürisinde bulunmasını istediği kimselerin bir listesini ister.

Öyle ya, bir üniversite bir doçentini profesör yapmak isterse, ondan jürisinde yer almasını istediği kişileri gösterir bir liste isteyebilirdi. Bilim adına pek akılcı olmasa da, bu yöntemle aynı

kadroya başvuran daha başka adaylar olursa, onların elenmesi mümkün olur ve verilen ilân amacına ulaşırdı. Çünkü, genelde, bu ilânın veriliş amacı bellidir, bir şekilden ibarettir.

Ali Yılmaz, birçok profesörden duymuştu: Rektörlerinin, kendilerinden bilim jürisinde bulunmasını istediği profesörlerin isimlerini istediğini...

Ali Yılmaz, söz konusu listeyi, Bahtiyar'a dönünce saptayıp göndereceğini belirtti.

Bahtiyar'a dönünce, sekiz kişilik bir isim listesi hazırladı ve üniversite genel sekreterliğine gönderdi.

İsimlerin kimilerini, kendi olurlarını alarak, kimilerini de tavsiyelere uyarak listeye koymuştu.

Zaten, kendi bilim dalında tanıdığı profesör sayısı da önerdiği sayının en fazla iki katı kadardı. Ancak bunlardan üç tanesi vardı ki, olağan koşullarda onlarla bir araya gelmek bile istemezdi Yılmaz. Çünkü bu kişilerin kendisiyle kişisel bir hesapları olduğu izlenimi içindeydi. Bu nedenle de objektif olamazlardı. Dolayısıyla bilim jürisinde yer almalarını da istemezdi.

Bu kişilerden ikisi Çukurkent Üniversitesi (...) Fakültesinden iki kafadar: Biri Ökkeş Yurdakon ve öteki de Konur Ercan'dır. Daha önce Ali Yılmaz'ın doçentlik jürilerinde bulunmuşlar ve ilginç kişiliklerini sergilemişlerdi. Onlara rağmen Yılmaz, doçent olmuştu.

Üçüncü isim, Çiftlik Üniversitesinden Ali Yılmaz'ın baş ağrısı ünlü süt kardeşlerden Garip Gözmen'di.

Bunların dışında jürisinde kim bulunursa bulunsun bir itirazı olmazdı Ali Yılmaz'ın.

Bu kişilerin bilim jürisinde yer almamasını istemesinden, ya da

almışlarsa buna itiraz etmesinden daha doğal bir şey olamazdı.

Onlar için de, bunca yaşananlardan sonra Ali Yılmaz'ın bilim jürisinde yer almaları normal olmazdı herhalde.

Böyle bir şeyi ancak kendine, mesleğine saygısı olmayanlar yapabilirdi.

Kendisinden liste istenmişti ama, daha sonra da bilim jürisinin kimlerden oluştuğu kendisinden gizlendi.

Bu 5 kişilik jüride, önerdiği listeden sadece 2 kişinin yer aldığını, ta ki dosyalarının üyelere gönderilmesinden ve itiraz hakkını kaybettikten çok sonra öğrendi.

Kendisinden bilim jürisi listesi isteyen üniversite yönetimi, oluşturduğu jüri listesini gizlemek gibi bir keyfiliğin içine girmişti.

Jüride yer alan isimlerden üçü, Ökkeş Yurdakon, Konur Ercan ve Garip Gözmen'dir.

"Tam isabet!"

Yönetim, Ali Yılmaz'a yeni bir Bizans oyunu daha oynamış, bilim jürisi adı altında bir "yıkım jürisi" oluşturuvermişti.

Oysa, üniversitede her şey saydam olurdu.

Doğrusu, geldiği ve 11 yıl çalıştığı Isot Üniversitesinde böyle bir sorunla hiç karşılaşmamıştı.

Aslında, üniversite senatosundaki rahat konuşmaları, her soruna bilimsel temeller üzerinde çözüm aranması gerektiğine ilişkin söylemleri, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda kısa sürede gerçekleştirilmesine öncülük ettiği işler ve yönetime önerdiği projeler, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Geliştirme, Güçlendirme ve Dayanışma Derneği ile başkanı olduğu Atatürkçü Düşünce Derneğinin ortaklaşa gerçekleştirdikleri, üniversite ile toplumu bir araya getiren bilimsel, sosyal ve kültürel etkinlikler, söylem üreten yöneticileri epeyce kıskandırmış ve kızdırmıştı. Doğal

olarak, bunlara kişisel hesapları da eklemek gerekirdi.

Ali Yılmaz özgür düşünceli bir bilim adamıydı. Yönetime iyi bir kuyruk ve köle olmamıştı. Birilerinin kişisel hesabına da ters düşmüştü.

Artık, "uygun bir zamanda" ipinin çekilmesi gerekirdi.

Anlaşılan koşullar oluşmuştu.

Yılmaz, kritik bir süreçte ipleri germenin yararı olmayacağı düşüncesiyle sessiz kalmayı, suyun bulandırıldığını görmemeyi yeğledi. İyimserliği de elden bırakmadı.

Mesleğinin doruğuna kadar yükselmiş, profesör unvanlı kişilerin birazcık da olsa, duygusallıktan arınmış ve nesnel olabileceklerine inanmak istiyordu.

Çukurkent Üniversitesi (...) Fakültesinin teknik bir bölümünden mezundu. Fakültenin farklı bir bölümünde asistan olan Konur Ercan ve Ökkeş Yurdakon'dan öğrenciliğinde birer ders almıştı. Bunun dışında bu kişilerle hiçbir ilgisi olmamıştı.

Ali Yılmaz, gün gelmiş, bu kişilerin bilim dalında, İsot Üniversitesinde doçent olmuş ve aynı dalda bölüm başkanlığına atanmıştı. Hem de doçentliğini, bilim jürilerinde yer alan bu kişilerin engellemelerine karşın.

Yardımcı doçent olarak atanması öncesinde oluşturulan bilim jürisinde Ökkeş Yurdakon da yer almıştı.

Yurdakon, Ali Yılmaz'ın bilimsel çalışmaları hakkında "olumsuz" rapor vermişti. Diğer üyelerin "olumlu" raporlarıyla atanmıştı yardımcı doçent kadrosuna Ali Yılmaz.

Yurdakon, Yılmaz'ın 1989 yılındaki doçentlik başvurusunda da karşısına çıkacak ve ona yine olumsuz rapor verecekti. Yurdakon, Yılmaz'ın üzerinde bir gölgeydi.

Ali Yılmaz, araştırmacı olarak gittiği Fransa'nın güneyinde bir

yükseköğretim kurumundan öğretim görevliliği teklifi bile almıştı. Gerçi bu teklif ona yapılmışsa da, nasıl olduysa görev başkasına verilmişti. Bu durum, onun, bu işlerin tek başına, çalışmayla, bilimle yürümediğini anlamasını sağlamıştı.

Böyle bir teklifin yapılmasının bile, aynı kurumun ilgililerinden olan Ökkeş Yurdakon'u ne denli rahatsız ettiğini biliyordu Yılmaz. Çünkü, Yurdakon bu kurumun Türkiye'deki ayağı olarak görmektedir kendini. Böyle bir teklif yapılacaksa, önce kendisine yapılmalıydı.

Öyle ki, Yurdakon, 1994 yılında kendi bölümünde söz konusu enstitünün işbirliğiyle Fransızca bir kurs düzenlemiş ve Ali Yılmaz'ı bu kursta ders vermesi için davet bile etmemişti.

Kursun Fransa tarafının koordinatörü, Ali Yılmaz'ın Fransa'dan, Fransız hocasıydı. Tesadüfen Çukurkent Üniversitesinde karşılaştılar.

Hoca, kendisiyle karşılaşmasına çok sevindiğini, o akşam hocaların ve kursiyerlerin birlikte yemeği olduğunu belirtti ve bu yemeğe kendisinin davetlisi olarak mutlaka katılmasını istedi.

Ali Yılmaz, öneriye, "Böyle bir önerinin Türk tarafının koordinatörü Yurdakon tarafından yapılması anlamlı olurdu." düşüncesiyle sıcak bakmadı. Ancak, yemekte bulunması çok istendi ve Hocanın çağrısını kabul etti. Yemekte karşılıklı oturdular ve söyleştiler.

Beklenmedik konuk Ali Yılmaz'ın, Fransız koordinatörün eşliğinde yemeğe katılması, tam bir sürpriz oldu Yurdakon için.

Yurdakon'un duyduğu rahatsızlığı keşke görmeyebilseydi Ali Yılmaz.

...

Ya Konur Ercan ?

Ondan da biraz söz edelim.

Yıl 1990.

Günlerden bir gün...

Ali Yılmaz Çukurkent Üniversitesindeydi.

Doçentlik sınavına bir başvurusunun sonrasıydı.

Bilim jürisinde bulunan Konur Ercan'la karşılaştılar.

Hal hatır sormalardan sonra, Konur Ercan, Yılmaz'a "Dosyan bana geldi." dedi.

Kocaman dosyayı eline aldı, açtı, "Sen bu çalışmalarla kendini doçent bil !.." diye sürdürdü konuşmasını.

Ali Yılmaz, aksine, o yıl doçent olamamıştı. Ancak, bilimsel çalışmalarına yapılan eleştirileri öğrenmek için bilim jürisi üyelerinin raporlarına ulaştığında, Konur Ercan'ın kimi üyelerin tam tersi, oldukça olumsuz bir rapor vermiş olduğunu gördü.

Ercan, kimi jüri üyelerinin nesnel gerekçelerle beğeniyle karşıladığı Ali Yılmaz'ın kimi bilimsel çalışmalarını bile eleştiri konusu yapmıştı.

Ercan'ın ne yazık ki sözü başka, özü başkaydı. Oysa, samimi düşüncesi neyse, onu yazsındı raporuna; bir bilim adamı olması gereken kişinin ikiyüzlülük nesineydi ?

Daha sonra, Ali Yılmaz'ın jürisinde de yer alan bir profesör, "Konur Ercan benim büroma geldi. Sizin için olumsuz rapor vereceğini söyledi. Kendisini eleştirdim. Ona güvenme!" diyordu.

Aynı bölümde görev yapan ve bölüm başkanlıklarını dönüşümlü olarak yürüten ikili Ökkeş Yurdakon ve Konur Ercan, Ali Yılmaz'ın akademik kariyerine ilişkin sınav jürilerinde sürekli karşısına çıkmışlardı. Aralarında adeta anlaşmışlarcasına, Yılmaz'ın tanımadığı birçok profesörün aksine, sürekli nesnel

olmaktan uzak olumsuz rapor veriyorlardı onun hakkında.

Sadece, olumsuz rapor vermekle de kalmıyorlardı; başkalarını da çelip çelmelemeye çalışıyorlardı.

Ali Yılmaz, duygusallığa kapılmaksızın, öğrencilik yıllarında kendilerinden ders almış biri olarak, hocalık-öğrencilik ilişkilerinin gerektirdiği incelik ve saygı kuralları içersinde kendilerine zıt bir tutum ve davranış içerisinde olmamaya da azami ölçüde dikkat etmişti.

Ancak, kariyer mücadelesinde hep olumsuz etken olarak karşısına çıkmıştı her ikisi de. Engellemeleri, Yılmaz'a zaman kaybettiriyordu en azından.

Yılmaz'ın, (...) Bölümü Başkanı sıfatıyla değişik bilimsel platformlarda ve toplantılarda karşılarına çıkmasından duydukları rahatsızlıkları da gizleyemiyorlardı.

Yılmaz'ın (...) Fakültesinin farklı bir bölümünde üniversiteyi bitirip onların alanlarında yurt dışında doktora yapmasını bir türlü içlerine sindirememişlerdi. Ayrıca, onların asistanlıklarını yapmamış, çantalarını taşımamış, hiçbir özel işlerinde koşuşturmamıştı Yılmaz.

Neyse ki, "yardımcı doçentliği" ile "doçentliğini" engellemeye yönelik tüm çabaları da sonuç vermemişti.

Öte yandan, İsot Üniversitesi (...) Fakültesi (...) Bölümünde tek öğretim üyesi olarak görev yapan Yılmaz, 3. İzmir İktisat Kongresi'nde (1992) tebliğ sunarken bu ikilinin yönettikleri bölümden bir tek tebliğ bile, İktisat Kongresi Bilim Jürilerinden vize alamamış, geri çevrilmişti.

İsot Üniversitesinin bulunduğu yörede, DPT ve TÜBİTAK tarafından finanse edilen projeleri de kapan ve yöneten bu ikili, Yılmaz'ı projeye koyma ahlâk ve nezaketinden bile yoksundular.

Ancak, Yılmaz'ın bölümümde araştırma görevlisi olan ve Ökkeş Yurdakon'un yanında yüksek lisans öğrenimi yapan Fahri Yağmurlu'yu işlerinde kullanmaktaydılar.

Fahri Yağmurlu, "uyumlu" ve "yumuşak" biridir. İmam hatip kökenlidir. İsot Üniversitesi kampusundaki üç mescitten, onun da ikâmet ettiği lojmanlara en yakın olanında zaman zaman cemaata imamlık da yapmaktadır.

Yılmaz, okuması ve değerlendirmesi için ona bazen öğrencilerin sınav kâğıtlarını verir. Ama, her defasında, bazı öğrencilerin itirazıyla karşılaşır, sınavın gerçek sorumlusu olan Ali Yılmaz... Ne üzücüdür ki, sonuçta bu itirazların gerçekten haklı oldukları görülür. Fahri Yağmurlu, kendi kimliğine ve ideolojisine ters bildiği bazı öğrencilere hak ettiği notu değil de, kendi takdir ettiği notu verir. Ama, sorumluluk Ali Yılmaz'ındır.

"İmam"ın, bilim adamının nesnelliğine, genel etiğe ve bilim etiğine ters olan bu tutumundan Ali Yılmaz çok rahatsızdır. O konuları her hatırlayışında aynı rahatsızlığı hep hissedecektir...

Ali Yılmaz'ın ona ilişkin unutamadığı bir başka anısı da vardır. Olay 1995 Mayıs'ında geçer.

Yardımcı Doçent Fahri Yağmurlu gülerek gelir ve elindeki yazıyı Bölüm Başkanı Ali Yılmaz'a uzatır:

İsot Üniversitesi Genel Sekreterinin imzasını taşıyan yazıda, Üniversite Yönetim Kurulu kararıyla Fahri Yağmurlu'nun Rektör (...) ile Yeni Zelanda'da düzenlenen 15 günlük (...) Teknolojisi kursuna katılacağı belirtildikten sonra, "...bu iş için adı geçenlerin 2 gün gidiş, 2 gün dönüş olmak üzere 19 gün yurt dışında, 6 gün süre ile de yurt içinde yolluklu ve yevmiyeli olarak görevlendirilmelerine ve yol giderlerinin kendi birimlerinin bütçelerinden karşılanmasına karar verilmiştir." ifadesi yer

alıyordu.

Ali Yılmaz, o ana kadar böyle bir konudan haberdar edilmemişti. Üstelik bölüm başkanıydı.

Rektörün de, yanında götürmek istediği "imam"ın da teknolojiyle bir ilgisi yoktu.

Rektör, bir anayasa profesörüdür. Şeriat hukukuna ilişkin yazıları basında yer almaktadır. (...) Teknolojisi kursuna ders vermek için değil, kurs almak için gidiyordu.

Fahri Yağmurlu'nun da (...) teknoloji kursuyla bir ilgisi olamazdı. Böyle bir konu teknik bölümlerin ilgi alanıydı. Fakat, gitmesinde bir sakınca yoktu. Böylelikle, belki de yabancı dilini, bilgisini ve görgüsünü geliştirebilirdi. Ancak, böyle bir görevlendirme benzerinin başka bir akademik kurumda görülmesi olur şey değildi.

Çünkü, görevlendirmenin de kuralları vardır:

İstem, önce bölüm kurulunda, sonra fakülte kurulunda, daha sonra da üniversite yönetim kurulunda ele alınır.

Olanlar, adeta üniversite sistemiyle alay etmekti. Zaten, bu nedenle, Fahri Yağmurlu yazıyı gülerek vermişti Ali Yılmaz'a.

Üstelik, Fahri Yağmurlu'nun görevlendirilmesi aynı gün Fakülte Yönetim Kurulunda görüşülecekti. Karar, tepeden inmeydi. Fakülte Yönetim Kurulu, rektörün oldu bittisine karşı çıkamazdı. Ama, bu ilkel yöntem karşısında, konuya ilişkin görüşlerini hemen yazıya döküp çoğaltan Ali Yılmaz, Fakülte Yönetim Kurulunun toplandığı odaya girdi. Kurul başkanı olan fakülte dekanından izin istedi, yazısının birer örneğini kurul üyelerine dağıttı.

Kurul üyeleri oybirliğiyle aldığı kararla, "İmam"ın Yeni Zelanda'ya görevlendirilemeyeceğine karar verdi.

Rektör, kursa gitti. Ülkemizi ve rektörlüğünü yaptığı üniversiteyi ne denli "başarı"yla temsil ettiği bilinmez ama, yolluk ve yevmiyeleri afiyetle yediği yanına kâr kaldı.

Bu olaydan sonradır, Ali Yılmaz İsot Üniversitesinden soğuması...

Ali Yılmaz'ın doçentliği, nihayet Fahri Yağmurlu'yu korumaları altına alan Ökkeş Yurdakon ve Konur Ercan'ın yer almadığı, bilimsel çalışmalarını objektif biçimde değerlendiren bir bilim jürisinin olumlu raporlarıyla gerçekleşti.

Kıssadan hisse: "Güneş balçıkla sıvanmaz."

Ali Yılmaz, onlarla, birkaç araştırma görevlisinin doktora jürilerinde bulunmak ve kimi mesleki etkinliklerde karşılaşmaktan öte, mesafeli kalmayı yeğledi. Bir daha mekânlarına uğramadı. Özü sözüne uymayan insanlarla onun bir işi olamazdı.

Fakat, bir gün gelecek, profesörlük başvurusu sonrasında bu "iki değerli bilim adamı (!) profesör" tekrar Ali Yılmaz'ın bilim jürisine sessiz sedasız yamanıverecekti. Yine, verecekleri önyargılı ve olumsuz raporlar nedeniyle, Ali Yılmaz'ın profesörlüğüne engel olmaya çalışacaklar ve konu, sonunda, yargıya intikal edecekti.

Öyle ki, yargıçlar tarafından oluşturulan bilim jürisi (bilirkişi) üyelerini bile tez elden öğrenmeyi ve onlardan Ali Yılmaz'a olumsuz rapor vermelerini istemeyi kendilerine görev bileceklerdi.

Ali Yılmaz'la olan kişisel sorunlarının belli ki boyutu çok büyüktü.

Yargı süreci devam ederken Ali Yılmaz'a beklenmedik bir telefon geldi.

Telefon eden, daha önce İsot Üniversitesinde birlikte çalıştıkları ancak daha sonra başka bir üniversiteye geçen ve doçent olan bir meslektaşıydı.

"Hocam, biraz önce (...)'nın yanındaydık, profesör (...) Hanımla birlikte. Jürinizde bulunduğunu söyledi. Kendisini, hakkınızda olumsuz rapor vermesi için Çukurkent Üniversitesinden aramışlar. Çok ilginç. Ama, siz hiç merak etmeyin. Hoca onları dinlemez. Tepki bile gösterdi."

Ali Yılmaz, böylelikle mahkemenin atadığı bilirkişi üyelerinden birini de öğrenmiş oldu. Tanımadığı bir profesördü o... Ama, Ali Yılmaz hakkında, sonra, sadece olumlu değil, yaptığı bilimsel çalışmalarından ve mesleğine yaptığı katkılardan da övgüyle söz eden bir rapor verecekti.

Ali Yılmaz'ın önerdiği bilim jürisi listesinin dışından Üniversite yönetiminin, jüriye dahil ettiği üçüncü bir kişi de, Çiftlik Üniversitesindeki tek branşdaşı Garip Gözmen'di.

Yılmaz, Çiftlik Üniversitesine geçerken bile yaşadığı kimi tatsız olaylar nedeniyle Gözmen'in bilim jürisinde yer almamasını şart koşmuştu.

Bu kitabın önemli kahramanlarından biri haline gelen Gözmen, gerçekte, anlaşılması güç tutum ve davranışlarıyla acınacak biriydi.

Süt kardeşi, Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Sayar'ı hiç sevmezdi; ama onun emrinden de çıkamazdı. Sayar ile süt kardeşi garibin ilişkileri ilginçti...

Ali Yılmaz'dan, başlangıçta jüri listesi isteyen üniversite yönetimi, daha sonra oluşturduğu beş kişilik jüri listesini ondan sır gibi saklamış; hakkında objektif rapor vermeyeceklerini bildiği ve jürisinde bulunması halinde kesinlikle itiraz edeceği bilinen bu

üç profesör, nasıl olduysa jüriye konmuştu.

Yılmaz, jüri üyelerinin adlarını ancak profesörlüğe başvuru dosyalarının onlara gönderilmesinden sonra öğrendi, itiraz hakkını çoktan kaybetmişti.

Oysa, üniversitede her şey saydam olurdu. Doğrusu ayrıldığı ve 11 yıla yakın bir süre öğretim üyesi olarak görev yaptığı İsot Üniversitesinde böylesine bir sorunla karşılaşmamıştı.

-3-

Üniversite yönetimi, kendileriyle yönetimi paylaşan bir konumdaki Ali Yılmaz'a ceza vermek için suç yaratmaya yönelik her türlü yol ve yönteme başvurmuştu. Yılmaz, kendilerinden hiçbir eleştiri de almamıştı. Yaşadıklarına, kimi zaman, inanmak istemiyordu sanki. Beş aydır profesörlük başvurusuna da bir yanıt alamamıştı. Yönetim, bu konuda da, sanki bir "sır küpü"ydü.

Bütün bu olup bitenler, Ali Yılmaz'ın kafasında birtakım soru işaretleri yaratsa da, Yılmaz, kendi doğallığı, içtenliği ve ölçüleri içinde sürdürmeye çalışıyordu üniversite yönetimiyle yüksekokul arasındaki işlevini.

Ali Yılmaz'a bir gün (12.6.1997 günü), aynı anda, iki yazı birden tebliğ edildiğini bir kez daha anımsayalım: Bunlardan birincisi, Rektör İlker Taşsayar imzalı ve profesör yapılmadığına ilişkindi. İkincisi de, daha önce kapsamlıca sözünü ettiğimiz Hüsamettin Asabi imzalı , hakkında soruşturma açıldığına...

Bu bir raslantı olamazdı.

Üniversite yönetimince, tek cezanın Ali Yılmaz'a az geleceğine inanılmıştı anlaşılan. Hem de cezalar, sıradan

değildi!

Rektör İlker Taşsayar imzalı yazıda, "Üniversitemiz Bahtiyar Meslek Yüksekokulu profesörlük kadrosuna atanmanız, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun 26-b maddesi ve Öğretim Üyeliğine Yükseltilme Atanma Yönetmeliği'nin 20. maddesi uyarınca, Üniversitemiz Yönetim Kurulunun 20.05.1997 tarih ve 13/3sayılı kararı gereğince uygun görülmemiştir." deniyordu.

Yılmaz'ın üzülmesinin bir yararı yoktu. "İlginç bir deneyim" gözüyle bakıyordu yaşadıklarına. Ama, pes etmeyecekti. Bu bozuk zihniyete karşı, tek başına da olsa savaşım vermeye kararlıydı.

Profesör yapılmayışı karşısında, yapacağı ilk ve önemli şey, jüriler tarafından adına düzenlenen raporların birer kopyasını yönetimden istemekti. Böylece, bilimsel çalışmalarına yöneltilen eleştirileri ve profesör yapılmayışının nedenlerini anlayacaktı.

Nasıl olsa çalışmalarına yöneltilen eleştirileri telafi eder, bir süre sonra yönetimin vereceği aynı kadro ilânına tekrar başvururdu. Olaya bilimsel açıdan bakınca, olması gereken buydu.

Bu amaçla, 4.7.1997 günü, rektörlük makamına yaptığı yazılı başvuruda, söz konusu jüri üyelerinin raporlarından birer suretinin tarafına verilmesini istedi.

Çiftlik Üniversitesinde profesör olması istenen ve böyle bir vaatle Isot Üniversitesinden koparılıp getirilen Ali Yılmaz, profesörlüğe yükseltilmek şöyle dursun, kendisine jüri üyelerinin raporlarının birer sureti bile verilmiyordu.

Böyle bir uygulamayla ilk defa karşılaşmıştı Yılmaz.

O yine de yoluna devam edecekti. Ama, nereye ve ne zamana dek ?

Yılmaz, üniversite yönetiminin profesörlük jüri raporlarının kendisine verilmemesi ve gösterilmemesi üzerine, YÖK Hukuk Müşavirliğini telefonla aradı.

İlgili kişi, kendilerine dilekçeyle başvurması halinde üniversiteden jüri raporlarının YÖK aracılığıyla alınıp kendisine ulaştırılabileceğini açıkladı.

Yılmaz, YÖK başkanlığına yazdığı (13.8.1997 günlü) başvuru dilekçesinde, söz konusu raporların YÖK başkanlığınca tarafına verilmesinin sağlanmasını istedi.

Ancak, telefonda söylenen olumlu sözlerin aksine, YÖK'e yaptığı bu başvurudan da olumlu bir sonuç alamadı.

YÖK'ün Çiftlik Üniversitesi ile yaşadığı sorunlar had safhaya varmış olmalı ki, ilerleyen günlerde kamuoyu YÖK ve Çiftlik Üniversitesi savaşlarına tanık olacaktı.

-4-

Ali Yılmaz, profesörlük başvurusu sonrası gelişmeleri, yeni Üniversitesinin çatısı altında görev yaptığı, zaman zaman ziyaret ettiği Çukurkent Üniversitesinden hocası Prof Dr. Hüseyin Zerdali'ye açar. Zerdali, Çiftlik Üniversitesinin kurucularındandır, uzun yıllar (...) Fakültesi Dekanı olarak görev yapmıştır, çevresinde iyi ve deneyimli bir bilim adamı, özüne ve sözüne güvenilir biri olarak bilinir.

Aldığı yanıt: "Siz bu adamları tanımıyorsunuz. Adınıza düzenlenen raporları bile size göstermeyen bir yönetimin sizi profesör yapmayacağını ve bir daha sizin için profesör kadrosu ilânı vermeyeceğini anlamalısınız. Kaldı ki, jüri raporlarının profesörlüğe atanmanız için elverişli olduğunu işittim. Hakkınızı

aramak için yargıya başvurmaktan başka seçeneğiniz yok..."

Yılmaz, işin bu boyuta kadar gideceğini düşünememişti. Ona göre böylesi şeyler, adı "üniversite" olan kuruma yakışmazdı. Ama, yaşadıkları da ilginçti hani.

Yılmaz, hocasına güvenir, söylediklerine önem verirdi. Ayrıca üniversitedeki akademik personeli ve özellikle yöneticileri kuruluşundan beri çok iyi tanımaktadır hocası.

Yılmaz, acele etmedi. Bir süre düşündü. Hocası'nın önerisindeki gerçekliği daha iyi anladı bu süre içerisinde.

Mesleki yaşamının "garip ilk"leriyle Çiftlik Üniversitesinde karşılaşıyordu.

YÖK Yüksek Disiplin Kurulunca kaldırılsa da, ilk mesleki cezasını burada almıştı.

Şimdi de ilk kez çalıştığı kurumu mahkemeye verecekti, üniversite yönetiminin "profesörlüğe atanmasını red kararı"nın iptali istemiyle.

Bu arada belirtelim ki, jüri üyelerinden, bir kısmı önyargılı, çelişkili ve olumsuz raporlar düzenleseler de, üniversite yönetiminin aksine, raporlarının birer örneğini Ali Yılmaz'a vermekte ya da göndermekte, her şeye karşın bir sakınca görmediler. İyi de ettiler. Zira, bilim adamı saydam, araştırıcı, eleştiriye açık, kararlı, inanılır, güvenilir ve örnek olmalıydı.

Gerçekte, jüri raporlarının bazıları ilginçti; hukuki bakımdan birçok çelişki içeriyordu.

Üniversite yönetiminin, jüri raporlarının bir örneğini Yılmaz'a vermeyişindeki keyfi tutumun nedeninin, bu çelişkiler ve yaratacağı hukuki sıkıntılar olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

-5-

Üniversite yönetimi hakkında yargıya başvurabileceği İdare Mahkemesi, Çukurkent'te idi.

Üniversiteden bazı tanıdıklarının önerileriyle, Çukurkent'te ilk kez karşılaştığı genç bir avukatı tuttu.

İstek üzerine, ücretini de peşin ödedi.

Avukatının mahkemeye sunduğu (12.8.1997 günlü) başvuru dilekçesi:

"... 1) Müvekkilim, Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu müdürü olarak görev yapan doçent akademik kariyerli değerli bir bilim adamıdır.

2) İlgili rektörlük, 26.01.1997 tarihli (...) gazetesi marifeti ile profesör kadrosu açtığı ve ilgililerin başvurmaları halinde bu kadronun, belirlenen jüri heyetince de olumlanması halinde, uygun nitelikli şahısça doldurulacağını kamuoyuna ilân etmiştir.

3) Müvekkilim bu ilânın gereği olarak usulüne uygun bir biçimde başvuruda bulunmuş ve başvurunun gereği olan bilumum bilgi ve belgeleri ibraz etmek ve lüzumlu bütün gerekleri yerine getirerek profesörlük kadrosuna talip olduğunu ilgili rektörlüğe bildirmiştir.

Ancak rektörlük, başvuruyu, 09.06.1997 tarih ve (...) sayılı yazısı ile sözünü ettiği yönetmelik maddesine istinaden ve diğer yasal mevzuata dayanarak reddettiğini müvekkilime 13.06.1997 gününde tebliğ etmiştir.

4) Söz konusu yönetmeliğe aykırılık teşkil eden bir durumun mevzubahis olmayışı işbu davayı açmamıza neden olmuştur. Zira yönetmelikte sözü edilen jüri üyelerinin müvekkil aleyhine rapor düzenledikleri vakası yaşanmamıştır. Müvekkilimizin

şahsına dönük olarak tanzim edilerek rektörlüğe teslim edilen raporların incelenmesinden de görüleceği üzere söz konusu raporlarda müvekkilimizin profesörlüğünü engeller nitelikte bir hukuksal durum mevcut değildir.

Hal böyle iken, ilgili rektörlük yazısını anlamak mümkün gözükmemektedir. Müvekkilim ve yılların birikimi olan profesör olma talebini belirsizliklerle geçirebilmek ve mevcudu halinde hak gaspını önleyebilmek işbu davanın açılma sebebini oluşturmaktadır.

Delillerimiz: Rektörlük yazısı, ilgili mevzuat, müvekkil üzerine tanzim edilmiş jüri üyelerinin raporları ve her türlü yasal delil.

Netice ve İstek: Yukarıda sunduğumuz bilgilerin ve zikredilen delillerin ışığı altında Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğünün adı geçen kararının, öncelikli olarak YÜRÜTÜMÜNÜN DURDURULMASI akabinde İPTALİNE karar verilmesini vekaleten arz ve talep ederiz. Avukat (...), 12.8.1997"

-6-

Üniversitenin (karşı tarafın) avukatı, mahkemeye sunduğu ve Ali Yılmaz'ın isteğinin tersini savunduğu 3.11.1997 günlü cevap yazısında şu görüşlere yer veriliyordu:

"Öğretim Üyeliğine Yükseltilme ve Atanma Yönetmeliğinin 20. maddesine uygun olarak üniversitemiz Yönetim Kurulu, 4 tanesi başka üniversitelerden olmak üzere ilan edilen kadronun bilim ve sanat alanı ile ilgili 5 profesör değerlendirme komisyonu olarak görevlendirilmiştir.Her bir üyenin yapmış olduğu inceleme, davacının bilimsel nitelik ve çalışmaları, yöneticilik, yapıcılık ve geliştiricilik özellikleri ile bilim ve sanat adamı

yetiştirme konusundaki çabaları ayrı ayrı ve ayrıntılı olarak değerlendirilmiştir. 5 adet değerlendirme raporundan 4 tanesi davacının profesörlüğe yükseltilmesi için yeterli olmadığını, zira yönetmelikte açıklanan şekliyle davacının "Başlıca Araştırma Eserinin" bulunmadığını, yurt dışında yayımlanmış hiç eserinin bulunmadığını, eserlerine tanınmış yazarlar tarafından atıf yapılmadığını, 2 adet araştırması, 3 adet ders notu, 14 adet derlemesi, 3 adet bildirisi bulunduğu ancak bunların bir kısmının ise yayımlanmadığı vs. gibi gerekçeleri ile profesörlüğe yükseltilme için yeterli olmadığını rapor etmişlerdir

Yönetmeliğin 20. maddesinde yetkili kılınan üniversitemiz yönetim kurulu bu değerlendirme raporunu da göz önüne alarak davacının profesörlüğe yükseltilerek atanma işlemini uygun görmemiştir. İdarece yapılan bu işlem hem 2547 sayılı kanuna hem de öğretim üyeliğine Yükseltilme ve Atanma Yönetmeliğine uygundur. Zira davacı cevap dilekçemize ekli işlem dosyası ile de anlaşılacağı üzere Profesörlüğe yükseltilme için kanun ve uygulama yönetmeliğinin 18. maddesinin aradığı "Kendi bilim alanında uluslararası düzeyde orijinal eserler vermiş olmak ve uygulama alanı şartını taşımadığı gibi yine yönetmeliğin 20. maddesinde belirtilen ve yukarıda açıklanan bilimsel nitelikleri ve çalışmaları, yöneticilik, yapıcılık ve geliştiricilik özellikleri ile bilim adamı yetiştirme konusundaki çabaları yeterli bulunmamıştır.

Yukarıda açıklanan nedenlerle öncelikle yürütmenin durdurulması istemine, daha sonra davanın reddine karar verilmesini, yargılama giderleri ve vekâlet ücretinin davacı tarafa yüklenmesine karar verilmesini arz ederim."

Yılmaz'ın avukatı, bu kez, "Davalı kurumun 3.11.1997 günlü

cevap dilekçesine karşı beyanlarımızın sunulmasıdır." konulu bir savunma dilekçesi hazırladığını ve mahkemeye sunduğunu belirterek Ali Yılmaz'a faksladı.

Bu savunma yazısında özetle şu ifadeler yer almaktaydı: "... Davalı kurum vekilinin ilgili dilekçelerde vurgulamış oldukları noktaların, davacının sayın makamınız nezdindeki haklılığını ortadan kaldıran hiçbir boyutu yoktur. Zira, davalı üniversite yönetimi jüri raporlarının çoğunluk itibariyle olumsuzluk taşımaması gerçeğini 'raporların takdir haklarını' kötü niyetli bir biçimde yorumlamak suretiyle müvekkilin profesörlük kadrosuna atanmasının önünü almışlardır. Ayrıca vurgulamak isteriz ki, olumsuz rapor yazan Prof. Dr. Ökkeş Yurdakon ve Prof. Dr. Konur Ercan'ın rapor yazılarında müvekkilin Isot Üniversitesi (...) Fakültesi (...) Bölümünde yaptırdığı iki adet mastır çalışmasını, ilgili yönetmeliğin "Bilim adamı yetiştirme konusundaki çabaları da dikkate alınır" hükmüne aykırı bir biçimde dikkate alınmamıştır. Müvekkilin doktora çalışmalarında Fransızca olarak kaleme alınan tezi, dileyelim ki, dikkate alınmamıştır. Bu çalışmanın, uluslararası nitelikli bir çalışma iken, 3747 sayılı yasanın kapsamında yer aldığı gerçeği gözden uzak tutulmuştur. Yine sayın müvekkilce 13.11.1997 günlü olarak bizzat kaleme aldığı ve dosyaya ibraz edilen dilekçesindeki bilgilerin ışığında davalı rektörlüğün tesis ettiği işlemin ne denli haksız ve jüri raporları bilime önyargısız ve hakkaniyet ölçüsünde değerlendirilmiş olsaydı, ulaşılacak objektif sonuç ile ne oranda farklılaşacağını sayın makamınızın takdirine sunuyorum.

Davacı taraf olarak müvekkilimizin profesörlük kadrosuna atanması sonucunu getirecek vasıf ve içerikte olan söz konusu

raporlarının sayın mahkemenizin tayin ve tespit edeceği ve kimlerin olabileceği hususunda aşağıda listesi verilecek teklifte bulunduğumuz objektif karar verebilme niteliğindeki yeni bir jüri heyetinin söz konusu raporları tetkik ederek varılan sonucu rapor etmesini istemek lüzumunu duyuyoruz.

Netice ve İstek: Sunduğumuz bilgilerin ve ekte ibraz edilen listedeki jürilerden kurulabilecek yeni bir heyetin söz konusu raporları inceleyerek beyan edecekleri bilgiler dairesinde dava konusu rektörlük işleminin iptali yönündeki talebimize dönük olarak kullanılmasını, önemli ölçüde lüzumlu duyduğumuz sayın makamınızın bu yöndeki talebimizi karara bağlayarak gereğinin yapılmasını vekaleten arz ve talep ederiz. Avukat (...),19.11.1997."

-7-

Bu avukatı, üniversiteden, tanıdıkları önermişti Ali Yılmaz'a. Hatta hiç hesapta olmadığı halde ücretini de peşin ödemişti. Fakat zaman geçtikçe, avukata olan güven duygusu azalmaya başlamıştı.

Mahkemenin, avukatının sunduğu savunma dilekçesine karşılık ne tür işlem yaptığını öğrenmek ister Yılmaz. Bir gün gidip dosyasına bizzat bakma gereği duyar. Baktı da.

Yılmaz'ın avukatının "Yürütmenin Durdurulması" istemli başvurusu mahkemede olumlu yanıt bulmadı.

Mahkemenin verdiği yanıt:

"İstemin Özeti : Davacı vekili Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürü olan müvekkilinin profesörlük kadrosuna atanmasının uygun görülmediğine ilişkin 9.6.1997

gün ve 3781-3459 sayılı davalı idare işleminin; adı geçenin profesör kadrosuna atanmak için gerekli bütün niteliklere haiz olduğu, atanmasına engel teşkil edecek hukuki bir neden bulunmadığı gerekçesiyle iptalini ve yürütmenin durdurulmasını istemiştir.

Savunmanın Özeti : Davacının bilimsel nitelik ve çalışmaları, yöneticilik, yapıcılık ve geliştiricilik özellikleri ile bilim ve sanat adamı yetiştirme konusundaki çabalarının değerlendirme komisyonunca incelendiği ve beş değerlendirme raporunun dördünde davacının profesörlüğe yükseltilmesi için yeterli olmadığı yönünde görüş belirtildiği, bu nedenle de davacının profesörlüğe atanmasına dair işlemde hukuka aykırılık bulunmadığı ileri sürülerek davanın reddi gerektiği savunulmuştur.

Hüküm veren (...) Mahkemesince işin gereği görüşüldü:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 4001 sayılı Kanunla Değişik 27/2. maddesinde "Danıştay veya İdari Mahkemeler idari işlerin uygulanması halinde telafisi güç veya imkânsız zararların doğması ve idari işlemin açıkça hukuka aykırı olması şartlarının birlikte gerçekleşmesi durumunda gerekçe göstererek yürütmenin durdurulmasına karar verebilirler." hükmü yer almıştır.

Davanın durumuna ve uyuşmazlığın niteliğine göre 27/2.maddedeki koşulların gerçekleşmediği anlaşıldığından yürütmenin durdurulması isteminin reddine ve tebligatın tamamlanmasına 17.11.1997 gününde oybirliğiyle karar verildi"

Yılmaz, avukatının kaleme alıp mahkemeye sunduğunu söylediği ve kendine faksladığı, "Davalı kurumun 3.11.1997 günlü cevap dilekçesine karşı beyanlarımızın sunulmasıdır"

konulu 19.11.1997 günlü savunma dilekçesinin, aradan birkaç hafta geçmiş olmasına karşın dosyada bulunmadığını saptadı.

Etik açıdan ve davası bakımından çok üzüldüğü bu durum karşısında, ücretini peşin ödediği avukatını tereddütsüz hemen azletti. Kendisiyle bir daha da karşılaşmayacaktı.

-8-

Avukatını azlettikten sonra Ali Yılmaz'ın öncelikli işi; Üniversite (davalı kurum) avukatının mahkemeye gönderdiği 03.11.1997 günlü cevap dilekçesine karşı bir savunma yazısı yazıp mahkemeye sunmak oldu.

Üniversite yönetim kurulu kararın konu, amaç ve neden yönünden hukuk dışı olduğunu ve bu nedenlerle dosyasının uzmanlık alanıyla ilgili tarafsız üniversite profesörlerine bırakılmasına karar verilmesi isteminde bulunduğu 9.12.1997 günlü savunma yazısında yer verdiği görüşler özetle şöyle:

"Davalı kurum vekilinin ilgili cevap yazılarında vurgulamış oldukları hususların, mahkemeniz nezdindeki talebimizin haklılığını ortadan kaldıran hiçbir boyutu yoktur. Zira;

Jüri üyesi sayın Prof.Dr. (...)'ın raporunun karar kısmında yer alan, 'Yapıtlarını incelediğim Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın mevcut araştırma, tebliğ ve makalelerinde bilimsel yöntemleri uyguladığı, her aşamasında gerekli özeni gösterdiği kanısına varılmıştır. Yaptığı bilimsel çalışmaları ve eğitime yönelik katkıları göz önüne alınarak, adı geçenin profesörlük kadrosuna atanmasının uygun olacağını saygılarımla arz ederim." şeklindeki açık ifadesine ek olarak;

Sayın Prof.Dr. Garip Gözmen, jüri üyesi olarak, profesörlüğe

yükseltilmem konusunda olumsuz görüş belirtmemiştir. Hatta hüküm cümlesinden önceki son paragrafta, yayınlarımın, orijinal, kapsamlı ve nitelikli olduğunu belirtmiştir. Sonuç dikkatle incelendiği takdirde, olumsuz rapor yazmadığı anlaşılmaktadır.

Jüri üyesi Sayın Prof.Dr. (...) ise, raporunun sonuç bölümünde 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanununun 3747 sayılı yasa ile değişik 26/b maddesine dayanarak belirttiği görüşünde, yayınlarımın yeterli olduğunu kabul etmiş, ancak Öğretim Üyeliğine Yükseltilme ve Atanma Yönetmeliğinin gereklerini nispeten yerine getirmediğim kanısında olduğunu ifade etmiştir. Oysa adı geçen yönetmelikte profesörlüğe yükseltilmede birinci derecede dikkate alınması gereken koşullar bilimsel yayınlardır. Bilimsel yayınlarımı incelemekle yükümlü bir jüri üyesinin, bilimsel yayınlarımı yeterli bulup da, diğer koşulları yerine getirmediğime ilişkin kanısı son derece çelişkili bir ifadedir. Dolayısıyla bu raporun da olumsuz sayılması mümkün değildir. Ayrıca, böyle bir gerekçenin, söz konusu yasada yer almadığı görülmektedir.

Olumsuz rapor yazan Sayın Prof. Dr. Ökkeş Yurdakon ve Konur Ercan'nın savlarına gelince;

1) Öğretim Üyeliğine Yükseltilme ve Atanma Yönetmeliğinin 20. Maddesinde "Bilim adamı yetiştirme konusundaki çabalar da dikkate alınır" derken, Isot Üniversitesi (...) Fakültesi (...) Bölümünde yaptırdığım -hem de aynı bölümün başkanı sıfatıyla- iki adet mastır çalışması dikkate alınmamıştır.

2) Ayrıca, lisans ve yüksek lisans düzeyinde verdiğim 10 (on) adet ders ile ilgili olarak jüri üyelerine ek bilgi sunduğum halde, profesörlüğe yükseltilmede önemli bir faktör olan bu faaliyetlerim dikkate alınmamıştır.

3) Doktora çalışmamı Sorbonne Üniversitesi (Paris) gibi dünyanın başta gelen saygın üniversitelerinden birinde yaptım. Fransızca yazılan tezimin uluslararası nitelikli bir çalışma olmasına karşın, 3747 sayılı yasanın ve ilgili yönetmeliğin 20. maddesi kapsamında konuya ilişkin yapılması gereken değerlendirme de yapılmamıştır. Yine profesörlük aşamasına kadar gerçekleştirdiğim sekiz adet Fransızca yayınım da dikkate alınmamıştır.

Değerlendirme, eksik incelemeyle yapılmıştır.

Üniversite yönetimi, jüri raporlarını, çoğunluk itibariyle olumsuzluk taşımaması gerçeği karşısında, "raporları takdir haklarını" kötü niyetli bir şekilde yorumlamak suretiyle profesörlük kadrosuna atanmamın önünü kesmiştir.

Jüri raporları bilime önyargısız ve hakkaniyet ölçüsünde değerlendirilmiş olsaydı, ulaşılacak objektif sonuç ile ne oranda farklılaşabileceğini bağımsız yüce mahkemenizin takdirlerine sunuyorum.

Yukarıda sunduğum nedenlerle dosyamın, uzmanlık alanımdan seçilecek üniversite öğretim üyesi objektif bilim adamlarından oluşacak bir bilirkişi heyetine tevdiine karar verilmesini saygılarımla arz ederim. Ali Yılmaz, Davacı, Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu, 9.12.1997."

-9-

Ali Yılmaz, bu arada kendisini savunacak güvenilir bir avukat peşindedir. Çukurkent Üniversitesindeki öğrencilik yıllarından hocası bir profesörün avukat bir oğlu olduğunu işitti. Hatta, Çukurkent Üniversitesi Hukuk Müşaviri bir hanım da kendisine

aynı avukatı tavsiye etti.

Aslında avukatın dava alanı farklıydı, ama üniversite çevresinde büyümüştü.

Avukatın bürosuna gitti, onunla tanıştı.

Avukat, haksızlık yapanların niteliklerini (!), daha önceden Çukurkent Üniversitesinden yakından tanıdığını söyledi. Yılmaz'ı dinledikten sonra, ona hak verdi.

Avukat, Yılmaz'ı savunmaya hazır olduğunu söyledi.

Yılmaz, avukatlık ücretini konuşmak istedi.

Aldığı yanıt, "Dava bittikten sonra bakarız."

"Böyle avukatlar da var dünyada" dedi kendi kendine.

Yılmaz, avukattan ayrılınca, avukatın babası olan eski hocasını telefonla aradı. Uzunca sayılabilecek bir sohbet ettiler.

Hoca, "Biz ona, meslek yaşamında başarılı olması için özel meslek kitapları bile almıştık." diyordu.

"Hocasının oğlu avukat" Ali Yılmaz'ı savunurken bu özel mesleki kitaplar, etkisini bakalım nasıl gösterecekti ?

-10-

Ali Yılmaz'ın mahkemeye sunduğu bilgi ve belgeler, idarenin kasıtlı biçimde ileri sürdüğü tüm gerekçeleri çürütüyordu.

Bunun, böyle olduğunu mahkeme heyetinin de anladığı nihayet ortaya çıkıyordu.

Yeni Avukatına, mahkemeden gelen 20.4.1998 günlü yazıda, "... Davacı Ali Yılmaz tarafından Çukurkent Üniversitesi Rektörlüğüne karşı açılan davada, 16.4.1998 günü ara karar ile bilirkişi incelemesinin niyabetim altında yapılmasına karar verilmiş olup bilirkişi incelemesine temel oluşturmak üzere

davacının 7.2.1997 günü profesörlük kadrosu için yaptığı başvurusu ile ilgili çalışmalarının mahkememize bildirimden itibaren (10) gün içinde gönderilmesi rica olunur. Naip üye (...)"

Bu yazıdan bir süre sonra, avukata gelen bir başka yazıda ise, "Tarafınızdan Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğüne karşı açılan davada dosya üzerinde bilirkişi incelemesi yapılmasına Mahkememizin 16.4.1998 günü yaptığı toplantıda karar verildiğinden, tarafımdan seçilen bilirkişiler aşağıda belirtilmiştir.

Bilgilerinizi rica ederim. Naip Üye (...), 29.6.1998."

Mahkeme kendi usulleri ve takdir yetkisi çerçevesinde üç kişilik bilirkişi (bilim jürisi) seçmişti. Üyelerin üçü de ülkenin değişik üniversitelerindendi. İkisi bölüm başkanı, biri dekan konumundaydı.

Ali Yılmaz'ın dosyaları jüri üyelerine gönderilmiş ve bir süre sonra jüri üyelerince adına düzenlenen raporlar mahkemeye ulaşmıştı.

-11-

Bilirkişi raporları ayrı bir kitap oluşturacak kadar fazla ve geniş kapsamlıydı. O nedenle, burada hiç olmazsa, mahkemece oluşturulan jürinin üç üyesinin raporlarının sonuç bölümlerine değinelim. Bunlardan biri kısa ve öz biçimde kaleme alınmıştı. Ali Yılmaz'ın hiç tanımadığı jüri üyesinin (dekanın) raporunun tamamını aşağıya almak, bu bakımdan sakınca yaratmayabilir.

" ... Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın... Dalında boş bulunan profesörlük kadrosuna atanması hakkındaki BİLİRKİŞİ RAPORU hazırlanması hakkında:

Konu ile ilgili bilimsel saptama ve görüşlerim aşağıdaki gibidir.

1) Doç. Dr. Ali Yılmaz, yurt dışında, Fransa'da doktora yapmıştır. İlgilinin doktorası; Üniversitelerarası Kurul Kararı ile 2547 Sayılı Yasa'nın 11. Maddesi b/5 fıkrasına göre Türkiye'de yapılan doktoralara eşdeğer sayılmıştır. Bu durum, 3 Ekim 1984 tarihinde, (...) imzası ile ilgiliye gönderilen yazıda görülmektedir.

2) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın dosyasındaki doçentlik belgesinde, 21 Ekim 1991 tarihinde (...) Anabilim Dalında Üniversite Doçenti unvanı aldığı görülmüştür.

3) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın doktora ve doçentlik bilim alanlarının (...) Anabilim Dalı ile ilgili olduğu görülmektedir.

4) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın hem akademisyen olarak, dersler vermede, hem de yönetici olarak, yönetime katkıda bulunmada yeterli olduğu görülmektedir.

5) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın yüksek lisans ve doktora tezleri yönetip yönetmediği, dosyasındaki bilgilerden anlaşılamamıştır. Ancak, Yüksek lisans ve doktora tezlerini yönetebilmesi, kişiye bağlı olmayıp, söz konusu programların mevcut olup olmadığına bağlıdır. Eğer çalıştığı üniversitelerde, (...) alanında yüksek lisans ve doktora programları mevcut değilse, bu durum eksik olarak görülemez.

6) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın profesörlüğe yükseltilme ve atamada, aranan bir yabancı dil bilme konusunda eksiklik taşımadığı anlaşılmaktadır. Çünkü, ilgili, hem yabancı bir ülkede doktora yapmıştır, hem de doçentlik dil belgesine sahiptir. Eğer, doçentlik dil belgesi olmasaydı zaten üniversite doçenti olamazdı.

7) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın dosyasında 62 adet bilimsel eseri vardır. Bu eserlerin 42 tanesi, ilgilinin, doçentlik unvanı aldıktan sonraki tarihlere rastlamaktadır. Bu durum, Ali Yılmaz'ın

çalışkan ve kendi meslek alanı ile ilgili sürekli bir uğraş içinde olduğunu göstermektedir.

8) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın "başlıca araştırma eseri" olarak sunduğu "(...) Üzerine Bir Araştırma" konulu eseri dört akademisyen tarafından müştereken yapılmış bir orijinal çalışmadır. Ali Yılmaz, bu çalışmada birinci isimdir. Çalışma, ilgili bilim alanının bilimsel yöntemine ve veri analizleri tekniğine uygun bir takım çalışmasıdır. Bu çalışma, bilim adamları arasındaki işbirliği ruhuna uygunluğun göstergesi de olabilir.

9) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın çalışmaları, sayısal açıdan fazlasıyla yeterlidir. Bilimsel açıdan, kendi anabilim alanının bilimsel yöntemlerine, araştırma tekniklerine ve analiz mantığına uygundur.

10) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın, yüksek lisans ve doktora tezleri hariç, yabancı dilde yayınlarına ve bu yayınlara bilim adamları tarafından yapılan atıflara rastlanmamıştır. Ancak kanımca, Türkçe de bir bilim dilidir ve uluslararası bir dildir. Aksi durumda, bütün Türkçe bilimsel yayınları inkâr etmek gibi bir olumsuz sonucu kabullenmek gerekir. Kaldı ki, bir araştırmayı bilimsel ve orijinal yapan, o araştırmanın dili değildir; araştırmanın yöntem, teknik ve analizindeki bilimsel tutarlılıklarıdır.

11) Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın, başta İzmir İktisat Kongresi olmak üzere, çeşitli kongre, konferans ve benzeri bilimsel toplantılara katıldığı, tebliğler sunduğu, oturumlar yönettiği saptanmıştır. Bu yakın ilgi, mesleki faaliyetler açısından son derece olumlu olarak değerlendirilmelidir.

Sonuç: Yukarıda belirtilen bu hususların tamamı, ayrıca şimdiye kadar yapılan uygulamalarda dikkate alınan ölçüler ışığında, Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar

Meslek Yüksekokulu (...) Anabilim Dalındaki Profesörlük kadrosuna yükseltilme ve atanmasının, bir hakkın, sahibine teslimi olduğunu belirtir, saygılar sunarım. (...) (...) Üniversitesi İİBF Dekanı, (...) Anabilim Dalı,11.8.1998 "

Bu arada, Ali Yılmaz, danışmanlığını yaptığı üç adet yüksek lisans tezinin, jüri üyesi dekanın gözünden kaçmış olduğunu saptadı.

Ali Yılmaz'ın profesörlüğe başvuru dosyalarının mahkemece bilirkişi üyesi dekana ulaşmasını takibeden günlerde yaşanan bir olaydan da söz edelim:

Öncelerde İsot Üniversitesinde birlikte çalıştığı, daha sonra üniversite değiştiren ve doçent olan bir tanıdığı Yılmaz'ı telefonla arayıp, aynı üniversitede görev yaptığı jüri üyesi dekanın ismini vererek söylediklerini bir kez daha hatırlayalım:

"...Hocam! Biraz önce (...)'nın yanındaydık, Profesör (...) Hanımla birlikte, jürinizde bulunduğunu söyledi. Kendisini, hakkınızda olumsuz rapor vermesi için Çukurkent Üniversitesinden aramışlar. Çok ilginç. Ama, siz hiç merak etmeyin. Hoca onları dinlemez. Tepki bile gösterdi."

İlginçti. Birileri işini gücünü bırakmış ve Yılmaz'ın profesörlük davasını "dert" edinmişti kendine anlaşılan.

Çukurkent'ten telefon edildiğine göre, Ali Yılmaz'ın aklına gelen ilk isimler Çukurkent Üniversitesinden Ökkeş Yurdakon veya Konur Ercan oldu. Yıllar önce, doçentlik başvurusunda, Konur Ercan'ın jüri üyesi bir profesörü, kendisi hakkında olumsuz etkilemek istediğini, Ali Yılmaz'a aynı profesör söylemişti. Geçmişte yaşanan bu örneğe bakılırsa, bu kişi, büyük olasılıkla da Konur Ercan'dı.

Jüri üyesi dekan, gelişmeler üzerine, Çiftlik Üniversitesinden,

özüne sözüne güvendiği bir profesörü telefonla arar:

Profesör, Çiftlik Üniversitesi yönetiminin üniversiter ahlâk anlayışına ters düşen uygulamalarını protesto etmek amacıyla rektör yardımcılığından istifa etmiştir. Arkadaşı, dekana, rektör yardımcılığından istifa nedenlerini anlatır. Sıra, Ali Yılmaz konusuna gelir. Üniversite yönetiminin ona da yaptığı haksızlıkları, ayak oyunlarını anlatır.

Artık jüri üyesi dekan, hiç karşılaşmadığı Ali Yılmaz hakkında gerçekleri öğrenmiştir. Raporunun sonunda, Ali Yılmaz'ın profesörlük kadrosuna yükseltilmesinin ve atanmasının, "bir hakkın, sahibine teslimi" olduğunu belirtmesi belki de bundandı.

Bir diğer jüri üyesi (...), altı sayfalık raporunun sonuç bölümünde şu görüşlere yer vermektedir:

"... Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın yukarıda değerlendirilen bilimsel yayınları, kongre ve konferans tebliğleri, lisans ve lisansüstü düzeyde verdiği dersler incelendiğinde kendisinin (...) bilim alanında yetişmiş bir bilim adamı olduğunu ve üstlenmiş olduğu idari ve bilimsel görevleri yerine getirdiğini göstermektedir.

...

Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın akademik geçmişi, araştırma ve diğer yayınlarının sayısı ve içeriği, değerlendirme, literatürden yararlanma, konu seçimi, eğitim-öğretime ve yönetime katkısı dikkate alındığında (...) anabilim dalında profesörlüğe yükseltilmesinin uygun olacağı görüşündeyim.(...), (...) Üniversitesi (...) Fakültesi (...) Bölümü Başkanı, 3.9.1998."

Öteki jüri üyesi ise, raporunda çoğu kez, Ali Yılmaz ismi yerine Ali Yıldız ismini kullanmıştır. Özellikle de sonuç kısmında...

Rapor şu ifadelerle son bulmaktadır: Bu değerlendirmelerin

ışığında, 2547 sayılı YÖK yasasının ilgili maddeleri uyarınca doçentlikten sonra gerekli süreyi dolduran Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın, doçentlik sonrası yayınlarının, araştırma sayısı olarak yetersizliği yanında, içerik olarak birbirinin tekrarı şeklinde olduğu ve özellikle başlıca araştırma eseri olarak, kapsamlı ve orijinal bir araştırmasının bulunmaması nedeniyle, profesörlüğe atanmasının uygun olmayacağı görüşündeyim. (...) (...) Üniversitesi (...) Fakültesi (..) Bölümü Başkanı, 14.8.1998.."

Ancak, aradan üç yıl gibi uzun bir zaman geçtikten sonra, Mahkeme aynı profesörden ek rapor istediğinde, bu kez 28.8.2001 günlü yeni raporunun sonuç bölümünde, "Adayın doktora tezi ve listesindeki iki adet (biri yayınlanmamış) çalışması yabancı dilde (Fransızca) yayınlanmış eserlerdir. Diğerlerinin uluslararası olup olmadığı konusunda elimizde kesin göstergeler bulunmamaktadır. Adayın sunduğu başlıca eser, bazı eleştirilere karşın, orijinal nitelikte değerlendirilebilir." demek suretiyle, raporunu olumluya çevirecekti.

Anlaşılan, nesnel olamadığından vicdanı rahatsız olmuş ve bundan kurtulmak istemişti. Aynı nedenle mesleki çevresinde güvenirliğine ve itibarına gölge düşürdüğü ise kesindi.

-12-

Bu arada, üniversite yönetimi, avukatı aracılığıyla, daha önce oluşturduğu 5 kişilik bilirkişi heyetine, özellikle Ali Yılmaz'dan gizleyerek yamadığı iki üye olan Çukurkent Üniversitesi'nden Konur Ercan ve Ökkeş Yurdakon'un olumsuz raporlarına dayanarak mahkemeyi yanıltmaya yönelik her türlü yol ve yöntemi denemekteydi. Hatta, davanın seyri sırasında,

mahkemenin kendi usul ve yasaları çerçevesinde oluşturduğu 3 kişilik bilirkişi sayısını yeterli bulmuyor ve 2547 Sayılı Yasa (Yüksek Öğretim Yasası) uyarınca bilirkişilerin 5 kişiden oluşmasını istiyordu.

Daha sonra da, mahkemece oluşturulan bilirkişilerden Ali Yılmaz'ın profesörlük kadrosuna yükseltilme ve atanmasını 'bir hakkın, sahibine teslimi' olduğunu belirten jüri üyesinin, onun bilim alanıyla ilgisi olmadığını ileri sürecekti. Oysa, üye, ilgili bilim dalında etkili, ehil, yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da tanınmış bir otoriteydi. Ali Yılmaz, bunun böyle olduğuna ilişkin, üyenin çalıştığı, otobüsle 16 saat uzaklıktaki üniversite rektörlüğüne giderek (13.6.1999 günü) sağladığı belgeyi mahkemeye sundu.

Gerçekleri herkesten çok daha iyi bilen kuşkusuz üniversite yönetimiydi. Ama, bir kez Ali Yılmaz'a kafayı takmışlardı. Onun, bunca onur kavgası vereceğini ve savaşıma katlanabileceğini asla tahmin edememişlerdi. Yanlışlıklarının ortaya çıkmaması ve mahkemeyi yanıltmak için "ya tutarsa" mantığıyla her türlü yol ve yönteme başvuracaklardı.

Hatta, mahkeme sürecinin Ali Yılmaz lehine bir seyir izlemesi nedeniyle, Yılmaz hakkındaki soruşturmaları yürütmede ve ona ceza vermede maşa olarak kullanılan yüksekokullardan sorumlu rektör yardımcısı Hüsamettin Asabi, hızını alamayarak ve avukatın görevini üstlenerek mahkemeyi olumsuz etkilemek amacıyla mahkeme bbaşkanlığına mektup bile yazdı. Mektupta, üniversite yönetimince oluşturulan jüri üyelerinin raporlarından en olumsuz olanından (Konur Ercan'ın raporundan) alıntılar yapıyordu. Anlaşılan jüriye, Ali Yılmaz'dan gizlenerek yamadıkları Konur Ercan'la özel bir bağlantısı da vardı.

Özür dilenerek, rica edilerek, üç - beş ay içerisinde profesör edileceği güvencesiyle Isot Üniversitesinden ayrılmaya onu ikna eden Çiftlik Üniversitesi yönetimi, onun 7.2.1997 günü yaptığı profesörlük başvurusuna dört ayı epeyce aşkın bir süre sonra (12.6.1997 günü) yanıt verdi. Yanıt olumsuzdu. Oysa, rektörlük seçimleri arifesine rastlayan bu arada, oy hesaplarıyla, Üniversiteden bir doçent, profesörlüğe başvurusundan itibaren 13 gün içinde profesörlüğe yükseltivermiş ve profesörlük kadrosuna atanıvermişti. Üniversite yönetimi çifte standart uyguluyordu. Bu işi yapanlar, Ali Yılmaz'a doğrudan ve dolaylı biçimde gerekli mesajlarını vermişlerdi. Gerçi, arkanızda güç varsa, yasa ve yönetmelik hükümlerinin hiçbir önemi yoktur, bir günde de profesör olunurdu ülkemizde.

Bu arada yine belirtelim ki, Çiftlik Üniversitesi Yönetim Kurulu, Ali Yılmaz'ın profesörlüğe atanmamasına ilişkin kararından aylar sonra, iki doçent daha kendileri için verilen profesörlük kadrosu ilanlarına başvurdu. Üniversite Yönetimi, buların da profesörlüğe yükseltilme ve atanma istemlerini reddetti. Daha sonra yargı yoluna başvuran bu iki doçentin bilimsel çalışmalarını incelemek üzere, mahkeme, usul ve yasa çerçevesinde bilirkişi heyeti oluşturdu. Mahkemenin, bu bilirkişilerin raporlarına dayanarak verdiği kararla dava konusu işlemleri reddetmesi çok uzun sürmedi. İki doçentin de profesörlüğe atanmaları bir yıldan çok daha az bir sürede gerçekleşti.

Ali Yılmaz'a ise daha yıllarca beklemek düşecekti. Sabırla...

-13-

Mahkeme, Ali Yılmaz'ın davasına ilişkin her kararı, doğal olarak, avukatına tebliğ ediyordu.

Mahkemece gerekli inceleme yapılmış, bilirkişiler oluşturulmuş ve bilirkişi heyetinden gerekli raporlar alınmıştı. Mahkemece oluşturulan üç kişilik bilirkişi heyetinin ikisi onun profesörlüğe yükseltilmesi ve atanması yönünde rapor vermişti

Artık davanın sonuna gelinmişti. Mahkemenin karar vermesini bekliyordu.

O, kararı beklerken, avukatından mahkeme üyelerinin hepsi değilse bile, tamamına yakınının başka yerlere tayin olup gittiği haberini aldı.

Bu nedenle Yılmaz'ın davası uzuyordu.

Davasına ilişkin karar geciktikçe, yeni avukatına da güveni sarsılıyordu.

Avukat, kendisinden peşin ücret almamıştı. "Dava bitince bakarız." demişti. Acaba, davayı savsaklıyor muydu?

Yılmaz, tanıştığı, kendisi gibi Fransa'da doktorasını yapmış olan ve mahkeme heyeti ile diyalogu olduğuna inandığı bir hakime konuyu açtı. Onun aracılığıyla aldığı bilgilere göre, mahkeme heyeti lehine karar almıştı ve birkaç gün içinde karar yazılacaktı.

Ancak, aylar geçiyor, karar bir türlü yazılmıyordu.

Bir gün, yine kendisi başvurdu mahkeme kalemine. Henüz kararın çıkmadığı yanıtını aldı.

Ertesi gün akşama doğru yine telefon etti. Bu kez kararın çıktığı ve gelip alabileceği bildirildi.

Kararın olumlu, ya da olumsuzluğu konusunu sormaya gerek

yoktu. Nasıl olsa daha önce olumlu karar verildiğine ilişkin sağlam yerlerden (!) bilgi edinmişti.

Yılmaz, hemen avukatını telefonla aradı. Kararın çıktığını söyleyip bir suretini kendisine fakslamasını rica etti.

Avukat, kararın olumlu olup olmadığını soruyordu kendisine.

Yanıtı: "Yoksa şüpheniz mi var?"

Avukat: "Şimdi gidip kararın bir suretini alacağım."

Avukatın bu sorusu, hiç hoşuna gitmedi ve kafasında yeni bir soru işareti daha yarattı. Çünkü, avukatına davası hakkında olumlu karar verildiğini öğrendiğini epey önceden söylemişti.

Yoksa, avukatının başka bir bildiği mi vardı?

Bir haber gelmeyince, Yılmaz aynı akşam avukatını tekrar aradı.

Avukat: "Türkiye'de hukuk bitti, ama bu kadar olduğunu bilmiyordum."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini hemen anlayıverdi Yılmaz.

Üzüntünün faydası yoktu.

Yine de belirsizliğin yerine, olumsuz da olsa bir sonuç ortaya çıkmıştı.

Avukat, "Ama, karar kesinlikle temyizden döner." diyordu.

Mahkemece oluşturulan üç kişilik uzman bilirkişi heyetinden ikisi profesörlüğe yükseltilmesi ve atanması gerektiği yönünde rapor vermişti. Tabii mahkeme buna uymak zorunda değildi. Ancak hukuki ve yasal bir kararda, uymama gerekçesi belirtilmek zorundaydı.

Mahkeme kararında altı çizilmesi gerekenler:

"... rektörlükçe yasada öngörülen biçimde oluşturulan jürinin üç üyesinin olumsuz görüş bildirdiği, birinin de davacının ilân edilen kadroya atanabileceği yolunda olumlu görüş bildirdiği, bir

üyenin ne olumlu, ne de olumsuz bir yönde görüş bildirmediği; bu raporları değerlendiren yönetim kurulunca adayın atanmamasına karar verildiği ve bu kararın rektörlükçe de aynen benimsenerek dava konusu işlemin tesis edildiği anlaşılmıştır.

Olayda, açık bulunan profesörlük kadrosuna başvuran davacının, yasanın öngördüğü biçimde oluşturulan jürinin görüşü alınarak ve bunun sonucu olarak idarece (rektörlükçe) takdir yetkisine dayanılarak atanmadığı anlaşılmaktadır.

Bu durumda, idarenin üstlendiği kamu hizmetini etkili ve verimli bir biçimde yürütmek ve kamu yararını daha somut bir biçimde ortaya koymak için hizmete en uygun kişiyi seçmekte sahip olduğu takdir yetkisine dayanarak ve juri raporlarını değerlendirerek tesis ettiği işlemde hukuka aykırılık görülmemiştir.

Her ne kadar, mahkememizin 16.4.1998 günlü kararıyla dosya üzerinde bilirkişi incelemesi yaptırılmasına karar verilmesi üzerine seçilen üç kişilik bilirkişiden ikisi olumlu görüş belirtmiş ise de; bu raporların ve dosyada bulunan diğer tüm bilgi ve belgelerin içerikleri ile birlikte incelenip değerlendirilmesinden, bu durumun dava konusu işlemi kusurlandırmayacağı sonucuna varılmıştır

Açıklanan nedenlerle, yasal dayanaktan yoksun bulunan davanın REDDİNE; aşağıda dökümü gösterilen (...) lira yargılama giderinin davacı üzerinde bırakılmasına; avukatlık asgari ücret tarifesi uyarınca (...) lira vekalet ücretinin davacıdan alınarak davalı idareye verilmesine; artan keşif avansının isteği halinde davacıya iadesine; 18.11.1998 tarihinde oybirliği ile karar verildi."

-14-

Mahkeme kararını takip eden günlerden biriydi.

Ali Yılmaz, avukatının bürosuna geldi.

Avukatı, "Mahkeme kararını temyiz edeceğiz. Siz bir temyiz dilekçesi yazın bana verin. Ben mesleki açıdan gerekli olanları eklerim." dedi Ali Yılmaz'a.

Yılmaz hemen bir dilekçe yazdı. Ancak avukat onu önemli ölçüde değiştirdi ve kısalttı.

Yerel mahkemenin kararının bozulması (temyizi) ve yürütmenin durdurulması istemiyle üst mahkemeye sunulan 21.12.1998 günlü dilekçede şu görüşlere yer veriliyordu:

"...1) Çukurkent I.İdare Mahkemesi Hakimliğince verilen 1996/796 E ve 1998/969K sayılı ilamı, bozulması istemi ile temyiz ediyoruz. İptali istenen kararın uygulanması halinde, müvekkilimin başvurmuş olduğu kadroya başka birinin atanması ile geri dönülmesi imkânsız zararlar oluşacağı için yürütmenin durdurulmasını talep ediyoruz.

2)Yerel Mahkeme kararı usul ve yasaya aykırıdır.

Profesörlüğe atanmak isteyen şahsın bu yetkinlikte olup olmadığı, yasanın gerektirdiği şartlara haiz olup olmadığı, çalışmalarının yeterli olup olmadığının tespitinin bilimsel bir iş olduğu, yargılama makamının bunu hukuki bilgisi ve donanımı ile çözemeyeceği, bu nedenle de bilirkişi incelemesi yapılması gerektiği açıktır. Nitekim yargılama makamı, bu fikir yön ve cümlesinden olarak, resen belirlediği 3 kişilik bilirkişi heyetine müvekkilimin liyakat ve çalışma yönünden atanmasını istediği kadro ve yasanın gereklerini taşıyıp taşımadığının tespiti yönünde görev vermiş; bilirkişilerden ikisi olumlu görüş

bildirmiştir. Yani hukukun istediği çoğunluk görüşü, objektif görüş oluşmuştur.

Bu yön, yerel mahkeme kararında da açık bir şekilde anlatılmaktadır.

Ancak yerel mahkeme, dosyadaki bazı belgeleri de (hangi belgeler olduğu belirtilmiyor) incelediğinde, her nasılsa bu durumun (yani bilirkişi heyetinin çoğunluğunun olumlu görüşte olmasının) dava konusu işlemi kusurlandırmayacağı görüşüne varıyor.

Bu gerekçe ve mantığın idare hukukuna, idari yargılama hukukuna, genel hukuk ilkelerine ve çağdaş yargılama hukuku ilkelerine uymayan 2 önemli paradoksu ve açmazı bulunmaktadır.

1) Madem itibar etmeyecek kadar, yani davacının bilimsel yetkinliğini sınayıp, ölçüp, değerlendirecek kadar (...) bilimi alanında bilgi ve birikiminiz vardı da, niçin bilirkişi incelemesi yapıldı?.(Üstelik 1 öğretim üyesi maaşı kadar avans belirleyip,140 km uzakta bir yere keşifli inceleme yapıldı?)

2) Madem bilirkişi raporuna itibar edilmedi, itibar edilmeme gerekçesi kararda niçin somutça konulmadı. Örneğin, müvekkilimin "Isot ili Merkez İlçe (...) Üzerine Bir Araştırma" adlı yapmış olduğu çalışmasının yeterli bir çalışma olup olmadığı hususu irdelenip değerlendirilebilecek miydi?

Sonuç:Her zaman olduğu gibi yüce yargı burada çok önemli bir karar verecektir. Ancak bu kararın verilmesi sırasında siz değerli hakimlerin şu hususlara dikkat etmesini diliyoruz.

1) Burada yargılanan, dünyanın sosyal bilimler alanında en önemli ve zor bir üniversitesi olan Paris-Sorbonne Üniversitesinde başarı ile hazırlanan ve savunulan bir doktora

çalışmasını yargılayacaksınız.

2)Herkesin köşe bucak kaçtığı bir dönemde Isot Üniversitesinde iken mezra köşelerinde, köy pazarlarında yapılan bir araştırmayı ve cesaretle yoğrulmuş bir alın terini yargılamaktasınız.

3)Üniversitelerimize maalesef yerleşmiş eyyamcılık, adam kayırmacılık zihniyeti ile savaşan bu doçenti, profesör adayı olmasına rağmen, üniversitesince çalıştığı ilin en ücra kasabasının meslek yüksekokuluna sürülerek cezalandırılmaya çalışılan iyi yürekli, bilime âşık adamını yargılamaktasınız.

Yukarıda açıklanan ve yüce mahkemenin de resen göz önüne alacağı nedenlerle usul ve yasaya aykırı mahkeme kararının bozulmasına, ayrıca yürütmenin durdurulmasına karar verilmesini talep ederim.

Saygılarımla. Avukat (...), Davacı Vekili. 12.12.1998."

-15-

Davaya bakan üst mahkemenin ilgili dairesi ilk aşamada 12.12.1998 günlü ve (...) kararında, uyuşmazlığın durumuna göre, yürütmenin durdurulmasına ilişkin isteğin karşı taraftan temyize cevap dilekçesi alındıktan sonra incelenmesine oybirliğiyle karar verildiğini bildiriyordu.

Daha sonra, 15.4.1999 günlü ve (...) sayılı kararında, yerel mahkeme kararının oyçokluğuyla onandığı bildiriliyordu.

Onama gerekçesi, "İdare Mahkemesince verilen kararın dayandığı gerekçe usul ve yasaya uygun olup, bozulmasını gerektiren bir neden bulunmadığı..." idi.

Kararın sonuç bölümünde ise, "...temyiz isteminin reddi ile

anılan kararın onanmasına ve yargılama giderlerinin temyiz isteminde bulunan üzerinde bırakılmasına 15.4.1999 gününde oyçokluğu ile karar verildi." deniyordu.

Üst mahkemenin, Ali Yılmaz'ın avukatının temyiz istemini reddeden ve yerel mahkeme kararını onaylayan kararı oyçokluğuyla alınmıştı. Çünkü beş kişilik üst mahkeme heyetinden bir üye, çoğunluk kararına katılmamış ve karşı oy kullanmıştı.

Gerekçesi de şu şekilde yer alıyordu kararda:

"... İdare Mahkemesince, davacının ilan edilen profesör kadrosuna atanma niteliklerini taşıyıp taşımadığı konusunda bilirkişi incelemesi yaptırılmasına karar verilmiş iken, yaptırılan bilirkişi incelemesi sonucu davacının profesörlük kadrosuna atanması gerektiği yönünde oluşan bilirkişi raporu sonucuna katılmama gerekçesi ortaya konulmadan davanın reddine karar verilmiştir.

Oysa yaptırılan bilirkişi incelemesinde herhangi bir eksiklik söz konusu ise bu yönde ek bir rapor istenilerek veya yeniden bir bilirkişi incelemesi yaptırılarak veyahut mevcut bilirkişi raporuna itibar edilmeyecekse gerekçesi açık bir şekilde ortaya konularak bir karar verilmesi gerekirken tüm bu hususlar gözetilmeksizin verilen idare mahkemesi kararında hukuka uygunluk bulunmadığından anılan kararın bozulması gerektiği oyuyla tersi yönde oluşan çoğunluk kararına katılmıyorum."

Kararda karşı oy kullanan üyenin görüşleri Ali Yılmaz'ın avukatının temyiz istemiyle örtüşmüştü.

-16-

Ali Yılmaz, üst mahkeme kararının avukatına ulaşmasının ardından, onun bürosundaydı.

Başka yapılacak bir işlemin olup olmadığını avukatına sorar.

"Karar düzeltme isteminde bulunabiliriz. Ancak üst mahkemenin aynı dairesine yapacağız başvurumuzu. Onlar verdikleri kararı kolay kolay değiştirmezler. Bu nedenle böyle bir istemde bulunmaya gerek yok bence." yanıtını aldı.

Yılmaz: "Yani, dava bitti mi böylece?"

Avukat: "Öyle."

Yılmaz, davasında kesinlikle haklı olduğuna inanıyordu.

Haklı davasında avukatı pes etmişti.

Madem haklıydı, o zaman kendi kendini savunacaktı, avukatsız... Sesini çıkaracaktı.

Bu, kendine saygılı, ilkeli bir yurttaş olmanın da ötesinde, sorumlu bir bilim adamı ve öğretim üyesi olmanın gereğiydi.

Bunun üzerine avukatına şöyle der: "Karar düzeltme isteminde bulunacağım. Dilekçemi de kendim yazacağım. Umarım bu sizi rahatsız etmez."

Avukatı: "Böyle bir öneriyle ilk defa karşılaşıyorum. Alışık olmadığım bir durum. Sizi anlıyorum. Ancak, yazacağınız dilekçeyi bana gösterirseniz, iyi olur."

Ali Yılmaz, kendisinden dava sonuçlanmadan ücret almayı bile reddeden hocasının oğlu avukatını üzmemeye çalışıyordu.

-17-

Ali Yılmaz, üst mahkemenin kararının düzeltilmesi ve

öncelikle kararın yürütülmesinin durdurulması istemli 20.7.1999 günlü bir dilekçe yazdı.

Dilekçesini hazırlarken çevresindeki avukatlardan da görüş almıştı.

Dilekçesini üst mahkemenin aynı dairesine postayla gönderdi.

Dilekçesinden bazı pasajlar:

"...Türk adaletinin mümtaz üyeleri, bu dava, sadece bir yurttaşınız öğretim üyesinin profesör olup olmaması davası değil, haklı olduğuna inandığı bir konuda verdiği hukuk mücadelesidir.

Adaletimizin mümtaz üyeleri, davalı üniversite yönetimi, profesörlük başvurumda adıma düzenlenen jüri raporlarını (ki adaya çalışmalarına yöneltilen eleştirileri öğrenme ve düzeltme olanağı sağlamak gibi oldukça önemli bir işlevi de vardır) başka bir üniversitede görülmediğine inandığım keyfi bir uygulama sonucu tarafıma vermedi ve göstermedi. Beni, bunları YÖK Hukuk Müşavirliği aracılığıyla (gelişmelerden haberdar edilmek ve tavsiyelerine uyulmak suretiyle) istemeye zorunlu olarak sevk etmiştir. Daha sonra davalı üniversite yönetimi, bunları bir üst kurum olan YÖK'e de vermeme gibi bir cüret sergileyerek, yine beni, mahkeme sürecine zorunlu olarak sokmuştur.

Dosya içeriğinde mevcut olmakla birlikte, aşağıda işaret edeceğim noktaların, Türk idari yargısının yüksek kurulunu oluşturan siz seçkin ve değerli şahsiyetlerin dikkatlerinden kaçmayacağını umuyorum:

1) Davalı üniversite yönetimi, ağırlıklı biçimde kendi yandaşlarından ve üzerinde baskı kurabileceği kişilerden oluşturduğu jüri raporlarının hukuki bakımdan tartışılabilirliğini görünce, keyfi hareket etmiş, bilgi edinme hak ve hukukumu

ortadan kaldırmıştır.

2) Gerçeği öğrenme, hak ve hukukumu arama amacıyla başvurduğum yerel mahkemenin resen belirlediği 3 kişilik bilirkişi heyetinden ikisi olumlu görüş bildirerek hukukun istediği çoğunluk görüşü objektif biçimde oluşmuş, bu husus yerel mahkeme kararında da açık bir şekilde anlatılmış iken, bilirkişi raporuna katılmama gerekçesi ortaya konmamış, konamamış ama şahsımın bilimsel yetkinliği yerel mahkemece (bu konuda sanki yetkiliymiş gibi) keyfi bir kararla olumsuz olarak ölçülmüştür.

Yerel mahkemenin işlevi, kendisine güvenerek hak ve hukuk mücadelesi verme uğraşı içine giren devlet memuru bir yurttaşa bilirkişi raporu sonucuna katılmama gerekçesini ortaya koyamadan bilirkişi masrafı ödetmek olmadığı muhakkaktır.

Türk adaletinin yüksek ve seçkin temsilcileri, üye sayın (...)'nun üzerine parmak bastığı gibi, yönetimin ileri sürdüğü, belge ve bilgiye dayanmayan gerekçelerle ve eksik bir incelemeyle, yerel mahkeme heyeti, resen atadığı bilirkişilerin incelemelerine itibar etmeksizin ve itibar etmeme gerekçesini ortaya koymaksızın, bilimsel yetkinliğim hakkında karar vererek usul ve yasaya aykırı hareket etmiştir.

3) Üniversite yönetimince oluşturulan jüri üyelerinden tarafsız rapor (!?) verdiği iddia edilmek istenen Prof. Dr. Garip Gözmen, raporunun sonundaki hüküm cümlesinden önceki paragrafta: 'Doç. Dr. Ali Yılmaz'ın bilimsel çalışmalarının yukarıdaki belirtmiş olduğum bu genel görünümünde; 8 nolu (ikinci liste) ve 38, 42 ve 52 nolu (birinci liste) yayınları orijinal, kapsamlı ve nitelikli çalışmalardır' demek suretiyle, benim profesörlüğe başvurumda sadece 1 değil tam 4 adet 'başlıca araştırma eseri'

niteliğinde çalışmamın olduğunu belirtmektedir (ki profesörlüğe yükseltilmede en önemli faktördür). Böylelikle, 'başlıca eser' niteliğinde çalışmam olmadığı gerekçesinin gerçekle ilişkisi olmadığını, bu nitelikli göz nurumla yoğrulmuş ve yoğun bir emekle hazırlanmış birçok eserimle profesörlük başvurusunda bulunduğumu, söz konusu çalışmaların dışında olan ve doçent olduktan sonra gerçekleştirdiğim ilişikteki iki adet orijinal bilimsel çalışmamı (gözlem ve anket verilerinin dökümüne dayanan arazi çalışması) da yüce heyetinizin ilgi ve takdirlerine sunuyorum (İlişikteki '...Üzerine Bir Araştırma ve ...Ekonomik Analizi ve...İncelenmesi').

4) Davalı üniversite yönetimince oluşturulan jüri üyelerinden Prof. Dr. (...) raporunun sonuç bölümünde "... Öğretim Üyeliğine Yükseltilme ve Atanma Yönetmeliğinin koşullarını, nispeten yayınları dışında, pek yerine getiremediği kanısındayım" (Mahkeme Dosyasındaki raporunda mevcut bilgi) ifadesini kullanırken, bilimsel yayınlarımın profesörlüğe yükseltilmem ve atanmam için yeterli olduğunu kabul ettiği ortadadır. Sayın (..)'ın, bilimsel çalışmalarımı değerlendirmekle görevlendirilmişken, diğer koşulları nispeten yerine getiremediğimi ileri sürmesi bir çelişkiden ibaret olup, böyle bir raporun mutlak anlamda olumsuz kabul edilmesi yine eksik bir inceleme yapıldığını ortaya koymaktadır. Mahkeme bu raporun olumsuzluğunu ileri sürerken, profesörlüğe yükseltmede esas olan "yayınları dışında" ifadesi ile yayınlarımın yeterli olduğu gerçeğini dikkate almadığı gibi, yayınlarımın dışındaki koşullara ve çelişkiye ilişkin söz konusu "nispeti" (yüzdeyi ya da oransal önemi), acaba hangi nispi sınırlar arasında kabul etmiştir?

Yine aynı üye, raporunun "6.1. Genel Değerlendirme"

başlığının yer aldığı kısmın 12 ve 13'üncü satırlarında, İzmir 3. İktisat Kongresinde sunduğum "Türk ... Genel Bir Değerlendirmesi" konulu bildirimin 'Uluslararası yayın' niteliği taşıdığına işaret etmiştir. Bu çalışmamı ve uluslararası yayın niteliğindeki '...Olası Etkileri' adlı çalışmamı yüce heyetinizin yine ilgi ve takdirlerine sunuyorum.

5) Doktora öğrenimimi ve doktora çalışmalarımı Paris-Sorbonne Üniversitesi (Fransa) gibi çok ciddi bir kurumda yaptığım ve Fransız dilinde hazırladığım 11 adet örnek olayı da içeren (bunlardan 8 adedi gözlem ve anket ürünü arazi çalışması, bir başka deyişle her biri orijinal olan 8 adet bilimsel çalışma) 239 sayfalık tezimin uluslararası yayın niteliği taşımadığını iddia etmenin mantıkla bağdaşır yanının olamayacağı ortadadır. Çok yönlü ve çok sayıdaki örnek orijinal bilimsel çalışmayı içeren bu yapıtım da Yüce Heyetinizin ilgi ve takdirlerine sunulmuştur.

Bütün bunlara ek olarak, aynı kadroya iki kişinin başvurusu bile söz konusu değilken, rektör bütün raporlar olumsuz olsa bile kamu yararını dikkate alarak atama yapma yetkisine sahip iken (ki böyle bir beklenti içinde asla olmadım), gerekçesiz ve yeterli verilerden uzak, olumsuz rapor veren jüri üyelerinden ek rapor alınabileceğini ve atama yapılabileceğini, bunun yapılmaması nedeniyle yönetimin hissi hareket ettiğini ve kamu yararının göz ardı edildiğini mahkeme dikkate almamıştır.

Yönetimin ileri sürdüğü, belgeye ve gerçek bilgiye dayanmayan gerekçeleri yerel mahkemenin yeterince irdelemediği anlaşılmaktadır.

Türk adaletinin siz yüksek ve seçkin üyelerinin, hukuka uygunluk bulunmadığı gerekçesiyle çoğunluk kararına

katılmayan üye sayın (...)'nun net ve açık biçimde ortaya koyduğu objektif görüş doğrultusunda tavır koyacağına; çoğunluk oyu gerekçesiyle hukukun keyfileştirilerek hukuksuzluğa dönüştürülmesine, kişilerin ve kurumların sürekli erozyon yaşadığı ülkemizin hukuk tarihine kara bir sayfa açılmasına izin vermeyeceğine inanıyorum.

İdari Yargının mümtaz üyeleri, bu vesile ile, 20 Kasım 1998 tarihli Milliyet gazetesinin 19. sayfasında 'Diyalog' köşesinde yer alan şu ifadeleri takdirlerinize sunmamı anlayışla karşılayacağınızı umarım: '... akademik unvanlar çoğu kez adaylarca alınmıyor, Bizans oyunlarıyla jürilerce veriliyor. Akademik unvanlar, bir yandan böylesine kolay dağıtılırken, öte yandan bu unvanlar gerçek anlamda hak eden çok sayıda bilim adamına verilmiyor. Türkiye, üniversitelerimiz ve bilim adamlarımız bu kadarını da hak etmedi. Ama duyarsızlıklar devam ettiği sürece bu erozyon süreceğe benziyor'. Üniversitelerimizde yaygın olarak yaşanmaya başlayan ve benim de yaşadığım bu gerçeklerin Türk adaletini temsil eden yüce heyetinizin gözlerinden ve vicdan muhasebesinden kaçmayacağına inanıyorum.

Yukarıda arz edilen bilgiler ve ilişikteki belgeler; yüce heyetinizce öngörülebilecek sair nedenler de dikkate alınarak bu davaya ilişkin daireniz kararının öncelikle yürütülmesinin durdurulmasına ve kararın düzeltilmesine karar verilmesini saygılarımla arz ederim. Doç. Dr. Ali Yılmaz, 20.7.1999"

-18-

Fazla zaman geçmedi. Ali Yılmaz'ın tashihi karar (karar

düzeltme) istemine, üst mahkemeden merakla beklenen yanıt geldi.

Bu kez, üst mahkemenin kararı, Yılmaz'ın haklılığını ortaya koyuyordu.

Yerel mahkemenin, davası hakkında verdiği red kararını önce 1'e karşı 4 oyla onaylayan üst mahkemenin ilgili dairesi, şimdi kendi kararına karşı yapılan karar düzeltme istemi karşısında kararını oybirliğiyle düzeltmiş ve yerel mahkeme kararını bozmuştu.

Bu kez, Üniversitenin kendi yandaşı ve üzerinde baskı kurabildiği jüri üyelerinin raporlarına dayalı olarak ileri sürdüğü soyut bilgiler, Ali Yılmaz'ın sunduğu belge ve somut bilgilerle çürütülmüştü. Yüksek mahkeme üyeleri bütün bunların farkına varmıştı.

Hatadan dönmek, erdemlilikti. Üst Mahkemeye de bu yakışırdı.

Ali Yılmaz'ın inanmak istediği adalet, artık yerini buluyordu.

Üst mahkemenin 27.9.1999 günlü ve (...) sayılı bu kararında, yerel mahkeme kararının bozulma gerekçesi şöyle ifade ediliyordu :

"... İdare Mahkemesince, davacının ilan edilen profesörlük kadrosuna atanma niteliklerini taşıyıp taşımadığı konusunda bilirkişi incelemesi yaptırılmasına karar verildiği, yaptırılan bilirkişi incelemesi sonucunda davacının profesörlük kadrosuna atanması gerektiği yönünde oluşan bilirkişi raporuna rağmen bu rapora itibar edilmeyerek davanın reddine karar verildiği anlaşılmıştır.

Ancak, İdare Mahkemesi gerekçesinde davacı lehine oluşan bilirkişi incelemesi sonucuna katılmama gerekçesinin ortaya

konulmadığı görülmektedir. Oysa, yaptırılan bilirkişi incelemesinde herhangi bir eksiklik söz konusu ise bu yönde bir ek rapor istenilerek veya yeniden bir bilirkişi incelemesi yaptırılarak ya da mevcut bilirkişi raporuna itibar edilmeyecekse gerekçesinin açık bir şekilde ortaya konulması gerekirdi-.

Bu durumda mahkemece seçilen uzman bilirkişi kurulunun çoğunluğunun davacının profesörlüğe atanmasını olumlu bulmaları karşısında ve bilirkişi incelemesi sonucu düzenlenen raporu kusurlandıracak ve itibar edilmesine engel olacak bir gerekçe mahkemece gösterilmediğinden, davanın reddi yolunda verilen idare mahkemesi kararında isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle (...) Mahkemesi kararının bozulmasına ve yeniden karar verilmek üzere dosyanın anılan mahkemeye gönderilmesine 27.9.1999 gününde oybirliği ile karar verildi."

-19-

Bu durumda, yerel mahkemenin üst mahkemenin bozma gerekçelerini dikkate almasını beklemek en olağan şeydi. Gerçi yerel mahkeme, kararında direnebilirdi. Ancak, mahkeme heyeti açısından bunun birtakım sakıncaları olmalıydı.

Nihayet, bir süre sonra yerel mahkeme kararını verdi.

Mahkemenin 25.11.1999 gün ve (...) sayılı bu kararı da olumsuzdu.

Mahkemenin verdiği karar, daha önce verdiği "RET" kararı dikkate alındığında, normal olarak "DİRENME" olması gerekirken yine "RET" idi.

Bu, yerel mahkemenin üst mahkemenin bozma gerekçelerini ve yorumlarını görmezden gelerek Ali Yılmaz'ı sanki ilk defa

yargılıyormuş gibi bir anlam ifade ediyordu. Daha açık bir deyişle, yerel mahkeme heyeti, olası bir mesleki risk almamak için olsa gerek, kararında "direnme"miş ve üst mahkemenin kararına hiçbir gönderme yapmadan, tekrar "ret" edivermişti Ali Yılmaz'ın davasını. Tabii olması gereken yerine, ortaya çıkan bu karar, oldukça dikkat çekici ve düşündürücüydü.

Mahkeme heyetinin genel ve mesleki ahlâk anlayışını, burada, okuyucu takdir edecektir.

Ancak, Yılmaz'ın yerel mahkeme kararlarını gösterdiği hukukçular, ilginç yorumlar yapıyorlardı...

Aralarında, çok farklı ve "derin" yorum yapanlar da vardı.

Mahkeme (ikinci kez) verdiği "RET" kararının gerekçelerini şöyle sıralıyordu:

"..Dava konusu uyuşmazlık, bu konuda istikrar kazanmış yargı içtihatları da dikkate alındığında, tamamen dosyadaki bilgi ve belgeler incelenerek çözüme kavuşturulabilecek bir soruna ilişkin olduğu ve ilgili yasanın öngördüğü hükme dayanarak idarece oluşturulan beş kişilik jüri tarafından hazırlanan raporların göz ardı edilmesini gerektiren bir durum olmadığı halde 16.4.1998 tarihinde görevde olan mahkememiz heyetince dosya üzerinde bilirkişi incelemesi yaptırılmasına karar verilmesi üzerine seçilen üç kişilik bilirkişiden sonuç olarak ikisi olumlu görüş belirtmiş ise de; bu olumlu raporların içerikleri ile birlikte incelenip değerlendirilmesinden, bu durumun dava konusu işlemi kusurlandırmayacağı sonucuna varılmıştır

Kaldı ki, idarece oluşturulan beş kişilik jüri tarafından hazırlanan raporların, belli bir kanaatin oluşmasına yetmediği halde de idarenin yerine geçerek bilirkişi incelemesi yaptırılması yoluna gidilmesi, işlemin belli bir yönde kanaatin oluşmasına

yeterli olmayan raporlara dayanılarak tesis edildiğinden bahisle hüküm kurulması ve gerekirse idarece yeniden bilim jürisi oluşturulmasını sağlaması yoluna gidilmesi gerekmektedir.

Diğer taraftan bilirkişi raporlarının mahkemeyi bağlayıcı olmadığı, mahkememizin bilirkişi raporları ile birlikte dosyadaki diğer bilgi ve belgeleri değerlendirerek varacağı kanaate göre raporda belirtilen sonuca aykırı karar verilebileceği açık olduğu gibi, aynı konuda idarece oluşturulan jüri ile mahkememizce tespit edilen bilirkişilerden toplam olarak dosyaya 8 adet raporun girdiği ve bunların 4 adedinin olumsuz, 3 adedinin olumlu, 1 adedinin de net bir görüş belirtmediği hususu dikkate alındığında, dava konusu işlemin bu yönüyle de mevzuata aykırı olmadığı anlaşılmaktadır.

Açıklanan nedenlerle, yasal dayanaktan yoksun bulunan davanın REDDİNE... 25.11.1999 tarihinde oyçokluğu ile karar verildi."

Yerel mahkeme kararı, oyçokluğu ile verilmişti.

Mahkeme Başkanı, adli bir hataya yer vermemek amacıyla olmalı ki, hukukçuluğunu ve deneyimini konuşturmuş ve kendi heyetinin çoğunluk kararına karşı oy kullanmıştı. Karşı oyunun gerekçesi kararda şöyle ifade edilmekteydi:

"Davacının profesörlük kadrosuna atanmaması üzerine açtığı davada, mahkememizce bilirkişi heyetine müracaat edilmiş, bilirkişi heyetinin çoğunluğu ilgiliyi profesör kadrosuna atanma hususunda yeterli görmüş durumdadır. Sonuç olarak davacının profesörlük kadrosuna atanmaması yönünde tesis edilen işlemin, iptal edilmesi gerektiği görüşüyle çoğunluk kararına katılmıyorum." şeklinde açıklıyordu.

Ali Yılmaz, gerçekte, üniversite yönetimince nasıl temin

edildiği bilinen, eksik incelemeye dayalı ilginç raporların gerekçe gösterilmesi ve idarenin takdir yetkisini hukukun çizdiği sınırlar içerisinde kullanmaması nedeniyle profesörlüğe atanmamıştı. Yargı yoluna başvurmasının nedeni de buydu. Yerel mahkeme de, bu uyuşmazlığın halli için, kendi usul hükümlerine uygun olarak üç kişilik yeni bir bilirkişi heyeti seçmişti.

Mahkeme heyeti, düğümü asıl çözecek üç kişiden oluşan mahkeme bilirkişilerinin raporlarına ve üst mahkemenin bozma gerekçelerine uymak yerine, oyçokluğuyla, uyuşmazlığı içinden çıkılmaz hale sokuyordu. Mahkeme heyetince, davalı üniversite yönetimince ve de mahkeme heyetince iki farklı zamanda oluşturulan bilirkişi raporları adedi toplanıvermiş, sanki ortada sekiz ayrı bilirkişi varmış gibi yapılıvermişti. Tabii, Mahkeme Başkanının karşı oy kullanmasındaki gerekçeler de dikkate alındığında, verilen karar itiraz gerekçesini oluşturuyordu.

Aslında bu karar, idare mahkemelerinin kimilerindeki kadroların yetersizliği konusunda duyulan, kimi kuşkuları haklı çıkaran bir kanıt oluşturuyordu.

-20-

Ali Yılmaz, üst mahkemeye yine bizzat kendisinin yazdığı itiraz dilekçesinde şu görüşlere yer verdi :

"1) Yüksek kurulunuzun değerli üyelerinin değerli zamanlarını almamak için, bu dilekçemde yer vermediğim daha önceki dilekçelerimin içeriğini aynen tekrar ettiğimi öncelikle arz ederim.

2) (...) İdare Mahkemesinin 18.11.1998 tarih ve (...) sayılı kararı tarafımdan temyiz edilmiş; Yüksek Mahkeme 15.04.1999 gün ve (...) sayılı kararıyla Yerel Mahkeme kararı oyçokluğu ile

onamıştı. Onama kararı aleyhine düzeltme isteminde bulunmam üzerine, yüksek mahkeme 27.09.1999 gün ve (...) sayılı kararıyla, bu kez, Yerel Mahkemenin söz konusu kararını oybirliği ile bozmuştur.

(3) (...) İdare Mahkemesi 25.11.1999 gün ve (...) sayılı kararında, Yüksek Mahkemenizin bozma kararına uyması gerekirken, uyup uymadığı karar metninde açıklanmamış; üst mahkeme yorumlarını ve bozma kararını yok saymış; sanki, yeni bir dava açılmış gibi davayı oyçokluğu ile reddetmiştir.

4) Mahkeme Başkanı, kendi başkanlığındaki heyet kararına muhalefet şerhi koyarak objektif bir tavır sergilemiştir. Muhalefet şerhinde de belirtildiği üzere, bilirkişi heyetinin çoğunluğunun esas alınması ve tek olarak değerlendirilmesi gerekirken, yerel mahkemenin ortada sanki 8 ayrı bilirkişi raporu varmışçasına hareket etmesi usul ve yasaya aykırıdır.

5) Yerel Mahkeme seçilen bilirkişi kurulunun çoğunluğu profesörlüğe atanmamı olumlu bulmuşken, yerel mahkeme bilirkişi incelemesi sonucu düzenlenen çoğunluk raporlarını kusurlandıracak ve itibar edilmesine engel olacak bir gerekçe gösterememişken, Yerel Mahkeme Başkanının aynı gerekçeyle kendi heyetinin kararına muhalefeti ortadayken, Üst Mahkemenin yorum ve bozma kararı yok sayılırken, istemimin reddinin idari mahkemelerin kuruluş amaçlarına, işlevlerine, mantığa ve hukuka uygun olmadığı ortadadır.

6) Yerel Mahkemenin kararı, gerek 2547 sayılı Yükseköğretim Yasasına, gerek 2577 sayılı İdari yargılama Usulü Yasasına ve gerekse Anayasamızın İnsan Hakları Hükümlerine uygun düşmemektedir.

Hukukun, Türk yargı sisteminin ve adaletin saygınlığını üst

düzeyde temsil eden, haksızlığa uğrayan kamu çalışanlarının umudu ve güvence unsuru olan seçkin yüksek kurulunuzdan, yerel mahkemenin 25.11.1999 gün ve (...) sayılı, usul ve yasaya aykırı, üst mahkeme yorumlarını ve kararını hiçe sayan keyfi kararını bozmasını, mağduriyetimin uzamaması bakımından bozma kararına kadar atamamın yapılmasını ve bu nedenle öncelikle yürütmenin durdurulmasını arz ve talep eder, saygılarımı sunarım. Doç. Dr. Ali Yılmaz., 20.12.1999".

-21-

Yüksek mahkemenin 26.1.2000 günlü kararında, Ali Yılmaz'ın yürütmemin durdurulmasına ilişkin isteğinin,, davalı idarenin savunması alındıktan sonra incelenmesine karar verildiği belirtiliyordu.

Bu arada, Ali Yılmaz üst mahkemeye yeni bilgi ve belgeler sunma gereksinimi duydu. Bu, hiç ilgisi olmayan hukuk alanında, kendisini savunmaya yönelik olarak bilgisini arttırmasından ve kendisini daha iyi savunabilme gereksiniminden ileri geliyordu.

10.3.2000 günlü uzun sayılabilecek dilekçesinden bazı bölümler:

"Esasen bir aile topluluğu gibi olması gereken üniversitelerde de, her toplulukta olduğu gibi, yanlışlıklar olabilmekte ve üniversitece başvurulan bilirkişi heyeti de yanlışlıklar yapabilmektedir.

Boş bulunan ve ilan edilen profesörlük kadrosuna atanmak için yaptığım başvuru sonucu, sunduğum bilimsel çalışmalara, bilgi ve belgelere göre profesör olarak atanmam gerekirken,

üniversite yönetimince temin edilen eksik incelemeye dayalı raporlar ve İdarenin takdir yetkisini hukukun çizdiği sınırlar içersinde kullanmaması sonucu (bir başka adayın bile başvurusu söz konusu değil), profesörlüğe atanmamama karar verilmiştir.

Hiç şüphe yok ki, yapılan yanlışlıkların düzeltme yeri idare mahkemeleridir. İdare mahkemeleri de bunu, elbette bilgisine ve deneyimine güvendiği ve denediği bilirkişiler vasıtasıyla özünden halletmektedir. Sonuçta, mahkeme kendi güvendiği, inandığı ve sonuçlandırdığı bilirkişi raporuna göre karar vermek zorundadır.

Bu durumda tek yol olan adalet yoluna başvurmam üzerine, yerel mahkemece bu itilâfın halli için usul hükümlerine uygun olarak üç kişilik yeni bir bilir kişi heyeti seçilmiştir.

Bilirkişiler bilgi, deneyim ve yetkilerine dayanarak incelemelerini yapmışlar ve hazırladıkları raporlarını mahkemeye sunarak görevlerini tamamlamışlardır.

Yapılacak başka bir işlem kalmadığından, üniversite yönetimince verilen kararın mahkemece bozularak profesörlüğe yükseltilmem ve atanmam gerekirken, mahkemece, zühulen hiç ihtilâf yokmuş ve dava açılmamış gibi, üniversite yönetiminin kararı uygun bulunmuş ve davanın reddine karar verilmiştir.

Yerel mahkemenin belirlediği 3 kişilik bilirkişi heyetinden ikisi olumlu görüş bildirerek hukukun istediği çoğunluk görüşü objektif biçimde oluşmuş ve bu husus yerel mahkeme kararında da açık bir şekilde anlatılmış iken, bilirkişi raporuna katılmama gerekçesi ortaya konmamış, konamamış ama şahsımın bilimsel yetkinliği (bu konuda sanki mahkeme yetkiliymiş gibi) keyfi bir kararla olumsuz olarak ölçülmüştür. Yerel mahkemenin işlevi,

kendisine güvenerek hak ve hukuk mücadelesi verme uğraşı içine giren devlet memuru bir yurttaşa bilirkişi raporu sonucuna katılmama gerekçesini ortaya koyamadan bilirkişi masrafı ödetmek olmadığı muhakkaktır

Hukukumuzda var olan "Kuvvetler Ayrılığı Prensibi"ne göre halli gereken bariz bir örnek olan bu davada, nedense üniversite yönetiminin tek taraflı, belgeye, gerçek bilgiye dayanmayan ve incelenmeyen beyanlarıyla, bağlı olunması gereken "Kuvvetler Ayrılığı Prensibi"ne aykırı biçimde, yasa, üst mahkeme kararları ve diğer geçerli mevzuat ortadan kaldırılacak kadar tek yanlı hale getirilmiş ve yerel mahkemece keyfi, indi mütalaalarla yeniden davanın reddine dair karar verilmiştir.

Hukukta bütünlük esas olduğundan, Anayasa, Yasa, Danıştay ve Yargıtay kararları yerel mahkemeyi bağlayıcıdır. Bir mahkeme yargıcının değişmiş olması, yargının değişmesini gerektirmez.

Mahkeme bilirkişi (ya da bilirkişiler) tayin etmişse sebeplidir. Bilirkişi rapor vermişse, verilen rapor, raporda bir eksiklik olmadığı sürece, mahkemeyi bağlar. Çünkü bunu mahkeme kendisi istemiştir.

Yerel Mahkeme Başkanı, bu durumu fark ettiğinden, adli bir hataya meydan vermemek için karşı oyuyla mahkemeyi uyarmıştır.

Asıl düğümü çözecek mahkeme bilirkişilerinin raporlarına ve yüksek dairenizin bozma gerekçesine uymak yerine, hiçbir esasa dayanmayan biçimde bilirkişi adedini toplayarak ortada sekiz ayrı bilirkişi varmışçasına hareket edilmek suretiyle, ihtilaf iyice karıştırılıp altından çıkılmaz hale getirilmeye çalışılmıştır.

Yurt dışında okumuş ve yurt dışında mesleği sahasında

değişik zamanlarda sekiz ayrı staj yapmış; yoğun bir emek ve göz nuru ürünü 80'i aşkın bilimsel yayın ve çalışma (önemli bir kısmı kitap ve kitapçık) gerçekleştirmiş, çalıştığı üniversitelerin bilimsel çalışmalarına etkin katkılar sağlayan bir öğretim üyesiyim. 1991 yılında doçent oldum ve o tarihten bu yana geçen 9 yıllık sürenin son dört yıla yakın bir bölümünü profesörlük başvurum ve sonrasında yaşanan ve hâlâ devam eden mahkeme süreci oluşturmaktadır.

Türk adaletini ve onun saygınlığını en üst düzeyde temsil eden yüksek dairenizden ve seçkin kurulunuzdan, yerel mahkeme kararının yeniden bozulmasına karar verilmesini, mağduriyetimin uzamaması bakımından bozma kararına kadar atamamın yapılmasını ve bu nedenle öncelikle yürütmenin durdurulmasını ve adaletin sapmasına izin verilmemesini arz ve talep eder, saygılarımı sunarım.Doç. Dr. Ali Yılmaz, 10.3.2000."

Bir süre sonra yüksek mahkeme kararını verdi.

Ali Yılmaz, yüksek mahkemenin "Kalem"inden öğrenmişti kararı.

Kararda özetle şöyle deniyordu:

"Davacının profesör olarak atanmak istediği (...) bilim dalındaki akademik yeterliliği konusunda 2547 sayılı Yasa uyarınca oluşturulan beş kişilik jüride görüş birliği bulunmamaktadır. Bu nedenle de İdare Mahkemesince bilirkişi incelemesi yapılması yoluna gidilmiş ve saptanan üç kişilik bilirkişiden ikisi davacı hakkında olumlu görüş bildirmişlerdir. Mahkemece bilirkişi incelemesi yaptırılması yoluna gidildikten sonra alınan bilirkişi raporlarına itibar edilmemesinin hukuki gerekçesi ortaya konulmadan, eğer bu raporlarda herhangi bir eksiklik veya yetersizlik saptanmışsa, ek rapor istenmeden

veya yeniden bilirkişi incelemesi yaptırılmadan dosyadaki bilgi ve belgelere dayanarak, sonuçta davacının (...) alanındaki bilgi ve yeterliliği değerlendirilerek hüküm kurulmasında hukuka uyarlılık bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle (...) İdare Mahkemesi kararının bozulmasına, dosyanın yeniden karar verilmek üzere anılan mahkemeye gönderilmesine 19.6.2000 gününde oybirliği ile karar verildi."

Ali Yılmaz, kararın yüksek mahkemeden yerel mahkemeye gönderildiğini öğrenmişti.

Günler, haftalar geçiyor, fakat karar, daha doğrusu Yılmaz'ın dosyası, yerel mahkemeye bir türlü ulaşmıyordu. O, böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordu.

Dosyanın akıbetini araştırmak zorundaydı.

Oturduğu Rüzgârlıburun ilçesinden bir akşam, otobüse bindi. Sabahleyin yüksek mahkeme "Kalem"indeydi. Bir dilekçe yazdı:

"...Yerel mahkemeye yaptığım başvurularda dosyamın Yüksek Mahkemeden dönmediği bildirildiğinden, akıbetinin araştırılması bakımından dosyamın yerel mahkemeye gönderilme tarihinin ve sayısının dilekçemin altına derkenar edilmesini arz ederim."

Dilekçesine, hemen, dosyasının yerel mahkemeye gönderilmek üzere 18.07.2000 günü (...) liste numarası ile postaya verildiği derkenar edildi.

Dosyasının gönderilmesinin üzerinden bir aya yakın süre geçmişti. Ama, dosya ortada yoktu.

Yılmaz, kimi zaman ufak tefek sıkıntılarla karşılaştı ama, dosyasının izini sürerek iki gün sonra akşama doğru yerel mahkemenin bulunduğu Çukurkent'e ulaştı.

Çukurkent Posta İşleme Merkezi Müdürlüğüne gitti. Dosyasının yerel mahkemeye 21.7.2000 günü teslim edildiğini saptadı. Dosyayı teslim alanın, mahkeme kaleminin müdiresi olduğu anlaşılıyordu.

Yılmaz, hemen Mahkeme Kalemine gidip tekrar tekrar sordu, dosyasının kendilerinde olup olmadığını.

Israrla, dosyanın kendilerinde olmadığı ifade ediliyordu.

Yılmaz, tavır ve davranışlara bakınca, dosyanın yerini herkesin bildiği izlenimini ediniyordu. Ama, o an için sustu.

Oradan ayrıldı ve tekrar PTT'ye gitti. Bu kez PTT'de kolilerin beklemede tutulduğu birimde buldu kendini.

Koli görevlisiyle tanışmak istedi. Ama bu, çok da sıcak bir tanışma değildi: Bir gözünde kalıcı bir sorunu olan ve Ali Yılmaz'ın-üniversitedeki öğrencilik yıllarından olsa gerek-bir yerlerden gözünün ısırdığı koli görevlisi, Yılmaz'a hiç de görevini düzgün yapan biri tavrıyla davranmamıştı.

O an ipleri germeyi çok gereksiz buluyordu Yılmaz.

Görevinin bilincinde olmayan ve insanlık köprüsünden hiç geçmemiş izlenimi veren bu tipin, davranışlarını alttan almış; hatta, "Bizim ailede de PTT'ci çok. (...) tanır mısınız?" diyerek onu yumuşatmaya çalışmıştı. Sonra da, elindeki belgeleri ona göstermişti.

Kolici memur, gelen koli evraklarına bakmış ve "Bizde böyle bir koli yok" demişti.

Ali Yılmaz'ın içinden, "İzin ver de, içeri girip raftaki şu kolilere bir bakayım" demek geçmişti. Ama, nezaketi elden bırakmamıştı. Tam karşıda rafta büyükçe bir koli görmüş, "Bu belki de benimkisidir" demişti içinden.

Yılmaz'ın dosyası, yıllardır eklenen çok sayıda belge

nedeniyle çok kalınlaşmıştı. Diğerleri arasında dikkati çekiyordu.

Akşam olmuştu. Çiftlikkent'e döndü.

Yakınlarından birini ziyaret etti, geceyi orada geçirdi.

Ertesi gün tekrar tuttu Çukurkent'in yolunu.

Bunca koşturmaca, mutlaka bir sonuca ulaşmalıydı. Bilerek görev ihmali yapanı, ya da yapanları gerekli yerlere bildirmeliydi. Böylece yurttaş ve öğretim üyesi olmanın gereğini de yerine getirmiş olacaktı.

Yerel mahkemeye geçmeden önce, avukatının bürosunda yerel mahkemeyi Çukurkent Cumhuriyet Başsavcılığına şikayet eden bir dilekçe yazdı. Elindeki belgeleri de dilekçeye ekledi.

Biraz sonra, yerel mahkeme kalemindeydi yeniden.

Bu kez, konuya bir resmiyet kazandırmak amacıyla mahkeme başkanlığına hitaben bir dilekçe yazdı.

10.8.2000 günlü dilekçesinde, dosyanın akıbetini, yüksek mahkemeden dönüp dönmediğinin, döndüyse, dönüş tarihinin, dilekçenin altına derkenar edilmesini istedi.

Dilekçesine derkenar edilen yazıda, dosyasının 12.01.2000 tarihinde yüksek mahkemeye gönderildiği ve henüz dönmediği bildiriliyordu.

Mahkeme kaleminde görevli hanıma şöyle dedi:

"Görev yaptığım Rüzgârlıburun'dan, yüksek mahkemeye gittim. Günlerdir yaptığım saptamalar sonunda elde ettiğim bilgi ve belgelere göre dosyam 21.07.2000 günü mahkemeye teslim edilmiş. Elimdeki belgede, dosyamı teslim alanın, teslim aldığına ilişkin imzası var. Dosyam ortaya çıkmazsa mahkemeyi gerekli her yere ve öncelikle Cumhuriyet Başsavcılığına şikâyet edeceğim. Buradan ayrılır ayrılmaz doğruca Çukurkent Cumhuriyet Başsavcılığına gidip elimdeki dilekçeyi sunacağım.

Kamu hizmet anlayışıyla bağdaşmayan, yargı ve adalet sistemine gölge düşürücü keyfi bir uygulama bu. Bu yanlışlığı sizin yapmadığınız ortada. Ama, bunun sonuçları gerçek suçlulara değil de, size fatura edilir. Sizi uyarıyorum. Bu bir yurttaşın, hele bir öğretim üyesinin katlanabileceği şey değil."

Ali Yılmaz'ın bu sözlerinden sonra, mahkeme kaleminde bulunanlar arasında bir hareketlenme oldu.

Bir kişi, gelişmeleri hakimlerden birine ulaştırdı anlaşılan.

Dosyanın ortaya çıkarılması yönünde bir sinyal verilmiş olabilirdi.

PTT'nin mahkemeye gönderdiği koli yollama kâğıdı, az sonra çekmecelerin alt gözünden bir çırpıda çıkarıldı. Daha önce, çekmeceye bakmak kimsenin aklına gelmezken, mahkeme kaleminde görevli hanım, çekmeceyi bir anda keşfedivermiş ve koli bildirim kâğıdını masanın üzerine koyuvermişti.

Gerçi, Ali Yılmaz'ın elindeki belgelere göre dosya, mahkemeye teslim edilmişti. Ama, ortaya kolinin kendisi değil, bildirim kâğıdı çıkmıştı. İşin o yanını karıştırmanın henüz zamanı değildi.

Yılmaz, dosyasının hemen PTT'den getirilmesini istedi

Saatin 16.30 olduğu gerekçesiyle, ertesi gün gelmesi istense de, buna razı olmadı. Yılmaz, dosyayı alma izni verilen mübaşiri de yanına aldı ve çağırdığı bir taksiyle koliyi (dosyayı) birlikte almaya gittiler.

PTT Koli Merkezinde dosyayı teslim eden görevli, Yılmaz'ın bir gün önce tanıştığı ve "Bizde böyle bir koli yok" diyen aynı görevliydi.

Ne ilginçtir ki, tam da içinden geçtiği gibi, rafta karşıda duran, bir gün önce dikkatini çeken dosya, Yılmaz'ın dosyasının ta

kendisi çıkacaktı. Koli memuru hemen yerinden alıp mübaşirin önüne koyuvermişti.

Bu arada, mübaşir şaşılacak derecede yakınlık gösteriyordu Yılmaz'a. Mahkemede olup biten her şeyi iyi bilen tiptendi. Sır küpüydü.

Yılmaz, olanları anlamaya çalışıyordu. Sanki, mahkeme kalemi ile PTT koli merkezi arasında esrarengiz bir ilişki varmış gibi geldi ona.

Yerel mahkemeye döndüklerinde, yüksek mahkemenin kararının bir sureti Yılmaz'a tebliğ edildi.

Yılmaz, bu olayı içine sindirememişti. İşin gerçek yüzünü ortaya çıkarabilmek için birkaç gün sonra yine aynı PTT'nin koli servisine gitti. Ancak, orada karşılaştığı ve konuştuğu deneyimli bir memur, Yılmaz'ın elindeki koli belgesinin değiştirilip ikinci kez düzenlenmiş olduğunu ve bunun da bu işte bir yanlışlık olduğunu gösterdiğini söylüyordu. "Üzerinde fazla durmayın. Çünkü, bunu ortaya çıkaramazsınız." demeyi de ihmal etmemişti. İşler ve ilişkiler oldukça garipti. Acaba, devletin içinde alışık olmadığımız ve bilmediğimiz türden bir örgütlenme mi vardı?

"Deneyimli memur" doğru söylüyordu. Bu işler tek başına ortaya çıkarılamazdı. Hele hele, karşınızda bir şebeke varsa.

Ülkemizde devlet dairelerine kamu görevi için memur edilen kişiler çoğu kez, niye memur edildiklerinin ya bilincinde değildi, ya da böylesi bir tutum ve davranış bilerek yapılıyordu, yani işlerine öyle geliyordu. Sonuçta da, ikinci şık çoğu kez daha ağır basıyordu. Bu nedenle, kendilerini sorgulamaktan yoksun ve birçoğu siyasi kanallardan işe yerleştirilen kişiler, kendilerine asla yapılmasını istemedikleri bir haksızlığı, hiç hak etmeyen

insanlara yapmayı bir görev biliyordu anlaşılan.

-22-

Ali Yılmaz, onca koşturmacadan sonra dosyasının ortaya çıkarılmasını sağlamış ve yüksek mahkemenin (ikinci) bozma kararını tebellüğ etmişti.

Bozma kararından kısa bir süre sonra, bu kez, üniversite yönetiminin 28.8.2000 günlü başvurusuyla Yüksek Mahkemeden tashihi karar (karar düzeltme) isteminde bulunduğunu öğreniyordu.

Mahkeme, uzadıkça uzamıştı.

Aslında bu işlerin kolayı vardı: üniversite yönetiminin yanlışlarına alkış tutarsanız hiçbir sorun kalmazdı. Ama, bir öğretim üyesinin görevi bu değildi, özgürce, "Doğruya doğru, eğriye eğri diyebilmek" gerekiyordu. Ona yakışan bu olmalıydı, sonuçları ne olursa olsun.

Yüksek mahkemenin üniversite yönetimine yanıtı çok uzun sürmedi.

Yüksek mahkeme, üniversite yönetiminin istemini yasal dayanağı olmadığı gerekçesiyle reddediyordu.

Kararda;

"Danıştay Dava Daireleri ve İdari veya Vergi Dava Daireleri Genel Kurulları tarafından verilen kararlar hakkında karar düzeltilmesi yoluna başvurulabilmesi ancak 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Yasasının 54.maddesinde yazılı nedenlerin bulunmasına bağlıdır. İstemde bulunan tarafından öne sürülen düzeltme nedenleri ise sözü edilen maddede belirtilen nedenlerden hiçbirisine uymadığından, yasal dayanağı olmayan

düzeltme isteminin reddine, yargılama giderlerinin istemde bulunan üzerinde bırakılmasına 5.12.2000 gününde oybirliği ile karar verildi." deniyordu.

-23-

Ali Yılmaz'ın fikir danıştığı hukukçular, karar düzeltmeden dönen dosyanın birkaç hafta içinde sonuçlandırılması gerektiğini ifade ediyorlardı.

Onlara göre, üniversite ve yerel mahkeme, yapacağı ne kadar yanlışlık varsa yapmıştı Ali Yılmaz'a. İki kurum arasında ilginç bir davranış benzerliği vardı.

Fakat, aradan haftalar geçiyor, mahkemeden hiçbir sonuç alamıyordu Yılmaz.

Mahkeme kalemini telefonla aradı.

Aldığı yanıt: "Dosyanız, istek üzerine Çiftlikkent Cumhuriyet Başsavcılığına gönderildi."

Dosyasının başına, yine karar aşamasında, anlamakta güçlük çektiği bir işler geliyordu!

Mahkemenin sığınabileceği bir gerekçe kalmamıştı. Yılmaz'ın yıllardır süren profesörlük davasının tam sonuçlanacağı bir aşamada, dosyası Çiftlikkent Cumhuriyet Başsavcılığından istenmişti.

Aklına ilk gelen şey, keyfi bulduğu yerel mahkeme kararları karşısında, 1999 yılında zamanın Adalet Bakanı'na yazdığı mektup oldu.

Bakanlıktan aldığı yanıtta, "Yargı yetkisine ve takdir hakkına ilişkin hususlarda bakanlığımızca yapılacak bir işlem bulunmadığı, bu konudaki taleplerin kanun ve usul hükümleri

uyarınca doğrudan yerel mahkemeye yapılması gerektiği..." belirtilmişti.

Yılmaz, yerel mahkeme kalemiyle yaptığı görüşmenin ardından, ertesi gün, otobüsle beş saat mesafedeki Çiftlikkent Cumhuriyet Başsavcılığının kalemindeydi.

Başsavcıyla görüştü. Dava dosyasının kendilerine gönderildiğini öğrendiğini ve hakkında bir suç duyurusu varsa ifade verebileceğini söyledi.

Savcı, Yılmaz'a ifadesini almak için bir neden olmadığını, dosyadaki kararların ortada olduğunu ve kısa sürede dosyasının iade edileceğini belirtti.

Savcı, ayrıca, saygısını ve nezaketini de esirgememişti Yılmaz'dan.

Yılmaz, bütün bu gelişmelerden, endişe edilecek bir durumun olmadığı izlenimini edindi.

Gerçekten de dosyasının, Başsavcıyı ziyaretinden çok kısa bir süre sonra yerel mahkemeye ulaştığını öğrendi.

Artık, bir pürüz daha atlatılmıştı.

Çok kısa bir sürede davasının bir karara bağlanmasını bekleyebilirdi.

Acele etmedi. Dosyasının yerel mahkemeye iadesinden iki hafta sonra, mahkeme kalemini yine aradı. Dosyası hakkında karar verilip verilmediğini sordu.

Aldığı yanıt: "Dosyanız, dün Çukurkent Adli Yargı Adalet Komisyonu Başkanlığına gönderildi."

"Niçin?"

"Onu biz bilemeyiz"

Yılmaz, haliyle, biraz gerilmişti tüm bu olup bitenlerden dolayı.

"Bu kadar da olmaz ki. Kendisinden hizmet beklenen

kurumların içine düştüğü hâle bak." dedi, kendi kendine.

Aldı telefonu eline, önce Çukurkent Adliyesine, oradan Adalet Komisyonu Başkanına ulaştı.

Telefon görüşmesinde, Komisyon Başkanı, Yılmaz'ın ifadesini almak zorunda olduklarını ve Çukurkent'e gelmesi gerektiğini belirtti.

Yılmaz, soğuk algınlığı nedeniyle epeyce hastaydı. Otobüsle altı saatlik bir yolculuk, onu daha güç duruma sokabilirdi.

"Gelecek hafta pazartesi günü gelirsem olur mu?"

"Çarşamba daha uygun olur. O gün duruşmam yok."

"Peki olur. Teşekkür ederim."

Görev yaptığı Rüzgârlıburun'dan Çukurkent'e gitti, belirtilen günde. Adli Yargı Adalet Komisyonu Başkanını buldu. Dosyasının istenmesinin nedeninin, kendisinin, davasıyla ilgili idare mahkemesi hakimleri hakkında yaptığı şikâyet olduğunu öğrendi.

"Demek ki bir yılı aşkın bir süre önce yazdığım mektup, daha sonra bir şikâyet olarak kabul görmüş, bekletilmiş ve idare mahkemesince tam hakkımda karar verilecekken işleme konmuş." diye düşündü.

Fakat çok geçmedi, durumun biraz daha farklı olduğunu anladı.

Mahkemeyi şikâyet etmek üzere yazdığı bir dilekçeyi, görüşlerini almak istediği birilerine göndermişti. Anlaşılan onlardan biri de, bunu Yılmaz'dan önce Çukurkent Adli Yargı Adalet Komisyonu Başkanlığına ulaştırmıştı. Çünkü Yılmaz, bazı telkinlere uymuş ve davanın uzamasına yol açabilir düşüncesiyle bu şikâyeti yapmaktan vazgeçmişti.

Ali Yılmaz verdiği ifadesinde, "Mahkemenin davamı çok

uzattığı ortada. Ama, ifade edildiği gibi, benim herhangi bir yere mahkemeyi şikâyet eden mahiyette bir başvurum olmadı. Bazı kimselere serzeniş şeklinde yazılar yazdım. Bunlar, o yazılardan alınmış ifadeler olmalı.." demekle yetindi.

İfadesinin bu şekline karşın, daha sonra, kendilerini şikâyet ettiği gerekçesiyle mahkeme heyetinin kin ve nefretini üstüne çekecekti Yılmaz.

-24-

Adli tatil başlamıştı.

"Dava"dan yine bir sonuç yoktu.

Yıl 2001. Eylül ayının ilk günlerinden biriydi.

Yılmaz, mahkeme kalemine telefon etti. Davasının sonuçlanıp sonuçlanmadığını sordu.

Yılmaz'ın edindiği bilgiye göre, Mahkeme, ek rapor almak üzere dosyayı daha önceki bilirkişilere Haziran 2001 sonundan itibaren sırayla göndermiş ve ek raporlar gelmişti.

Bütün bunlardan Ali Yılmaz'ın haberi yoktu.

Avukatı, hiçbir gelişmeden haberdar etmemişti Yılmaz'ı. Kaybettiği davanın, Yılmaz'ın inancı ve çabaları sonucunda yeni bir seyir kazanmasından rahatsızlık duymuş olmalıydı.

Ücret almayan, davadan çekilmeye yanaşmayan bir avukattı bu!

Avukat, bu davadan çok hoşnuttu ve bazı çevrelerle iyi geçinmek için işini yavaştan alıyordu.

Yılmaz, tavsiyelere uyduğundan ve bir kez daha avukat azletme konumunda olmak istemediğinden durumu idare etmişti, zaman zaman bundan ciddi rahatsızlıklar duysa da. Bu

konuda, avukatın babasının Yılmaz'ın üniversiteden hocası olması da etkiliydi kuşkusuz.

Yılmaz, dosyasına giren raporları mahkeme kaleminde dikkatle inceledi: Bu kez raporların tamamı, daha önce olumsuz görüş bildiren üyenin de olumlu görüş bildirmesiyle profesörlüğe yükseltilmesi ve atanması yönünde verilmişti.

Yerel Mahkeme Kalemi Müdiresi, istemi üzerine Yılmaz'a olumlu görüş bildiren üyenin ek raporunun bir suretini vermek üzereyken telefon çaldı.

Yılmaz, telefon konuşmasına kulak asmadı.

Müdire, Ali Yılmaz'a döndü : "Raporu avukata tebliğe çıkarmışız. Size veremeyeceğiz. Usul böyle." dedi.

Duruma bakılırsa telefon eden, Ali Yılmaz'ın kalemde bulunduğu haberini alan Mahkeme Başkanı olmalıydı.

Daha önceyse, bilirkişi raporlarının kendisine verilmesinde bir sakınca görülmemişti. Önce olumsuz rapor veren, daha sonra ek rapor istenmesi üzerine görüşünü olumluya çeviren bilirkişinin raporunun bir suretini kendisine vermekten nedense vazgeçilmişti.

Yaşadıkları biraz tuhaftı, ama ilişkileri germemeye özen gösterdi Yılmaz. Nasıl olsa hakkında verilen raporların, bu kez tamamı olumluydu. Daha rahat olması gerekiyordu.

Mahkeme kaleminden ayrıldı.

Avukatına telefon etti. Tebligatın kendilerine henüz ulaşmadığını öğrendi. Rüzgârlıburun'a geri döndü.

Aradan bir aydan fazla süre geçti.

Avukatını telefonla tekrar aradı. Bulamadı; onun yerine, avukatıyla birlikte çalışan diğer bir avukata durumu anlattı.

Şehiriçi tebligatın avukata hâlâ ulaşmamış olduğunu öğrendi.

Yılmaz, avukatının gidip raporun bir suretini kendisine alıp getirmesini, aksi takdirde raporu bizzat kendisi almak, ya da bir başka avukata aldırmak durumunda kalacağını söylemek zorunda kaldı.

Ne zamandır azletmek istediği avukatını, şimdi artık, bu gerekçeyle ve gönül rahatlığıyla azledebilirdi.

Bunun üzerine raporun bir örneği aynı gün kendisine fakslandı.

Telefon görüşmesinde avukatı, "Raporu almak için mahkeme heyetiyle kavga (ağız kavgası) ettim. Söylediklerine göre Haziran 2000'de davanızı noktalamak istemişler. Ancak, kendilerini şikâyet etmeniz üzerine, canları sıkılmış ve bu nedenle raporları tekrar jüri üyelerine ek rapor almak için göndermişler." diyordu.

Mahkeme, şimdi, Yılmaz'ın davasını sürüncemede bırakmanın başka bir gerekçesini bulmuştu: Ali Yılmaz'ın kendilerini şikâyet etmiş olması...

-25-

Ali Yılmaz'ın Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevinden istifası ve profesörlük başvurusunun yargıya intikal etmesinden sonra, üniversitenin, onu, ekonomik abluka altına da alması, il ve ilçe merkezleri arasında görevi ve davası nedeniyle yaptığı koşuşturmacalar, ekonomisini tümüyle alt üst etti. Öyle ki, İsot Üniversitesinde çalıştığı on bir yıl boyunca yaptığı birikimle Çiftlikkent'te alabildiği evini ve arabasını sattı. Yine de, eski model ucuz bir otomobil ile ayağını yerden kesebildi.

2001 yılı yazı itibariyle profesörlüğe başvusunun üzerinden

neredeyse altı yıla yakın bir süre geçmişti. Profesörlüğe atanmayışı nedeniyle açmak zorunda kaldığı dava da beşinci yılını doldurmak üzereydi.

Bu arada, çok sevdiği anasını ve kimi yakınlarını yitirdi.

-26-

2002 yılı Ocak ayının son günlerinden biriydi.

Ali Yılmaz, Yerel Mahkeme Başkanı ile görüşmek için Çukurkent'e gitti.

Mahkeme Başkanıyla, son bir kez konuşacaktı. Olumsuz bir tavır görürse, artık mahkeme heyetini gereken her yere şikâyet etmeye kararlıydı.

Bunun üzerine, Mahkeme Başkanının görüşmemek için bir mazeret bulmasına fırsat vermemek için, gitti, kapısını çaldı, hemen içeri daldı ve masanın başında bitiverdi.

Usulen, kendisini tanıtıp konuyu açtıktan sonra, kendisini anlayışla karşılamasını ve otobüsle altı saat süren bir yolcuk sonrası orada bulunduğunu, yıllardır süren ve çok uzayan profesörlük başvurusuna ilişkin davasının kendisini maddeten ve manen çok yıprattığını söyledi.

Başkan: "Siz bizi şikâyet ettiniz. Onun için dava bu kadar uzadı."

Yılmaz: "Bir vatandaşın ve hele bir öğretim üyesinin, bir haksızlıkla karşılaştığında, haksızlık yapanları şikâyet etmesinden daha doğal ne olabilir beyefendi? Kaldı ki, yanlış anlaşılan bir şey var ortada: Ben, sizi şikayet de etmedim."

Mahkeme Başkanı: "Buyurun oturun!"

Yılmaz, teşekkür etti ve oturarak sürdürdü konuşmasını:

"Üst mahkeme kararları karşısında mahkemenin tutumu ve davamın uzatılması nedeniyle sizden önceki heyete sitem ettiğim doğrudur. Ancak, şahsınızla ilgili bir sitemim söz konusu değildir.

Davamın sonuçlanacağı bir sırada, beni mahkeme heyetiyle karşı karşıya getirmek için birileri ortalığı karıştırdı, anlaşılan. Çukurkent Adli Yargı Adalet Komisyonu Başkanlığınca çağrıldım. Oradaki beyanımda da şikâyetçi olmadım sizden."

Mahkeme Başkanı: "Onları da şikâyet etseniz, aynı şey."

Yılmaz: "Sayın Başkan, kendinizi benim yerime koyabilirseniz, bana hak vereceğinize inanıyorum."

Mahkeme Başkanı: "Bunlar, davanın sonucunu etkilemez. Biz, yine de, nesnel bir tutumla davaya bakarız. Dava da lehinize."

Yılmaz: "Acaba bu dava ne zaman karara bağlanabilir?"

Mahkeme Başkanı: "Bir tarih veremem. Bir aya kadar olabilir."

Yılmaz, bu görüşmede yine de ölçülü konuşmaya özen göstermişti.

Mahkeme Başkanı da epeyce yumuşamıştı. Başlangıçta, Yılmaz'ın elini sıkmamıştı, ama ayrılırken ayağa kalkarak elini sıktı ve onu uğurladı.

-27-

Aradan, bir ay değil, aylar geçmişti. Ali Yılmaz'ın davasında yine bir gelişme yoktu.

Bu kez de, Rüzgârlıburun Asliye Hukuk Mahkemesi aracılığıyla idare mahkemesine gönderdiği 9.10.2001 günlü dilekçesinde, bozma kararlarına uyularak istenen ek raporlarda,

uzman bilirkişi kurulunun tamamınca profesörlüğe yükseltilmesinin ve atanmasının uygun bulunduğundan bahisle bir an önce davasının kabulüne karar verilmesini istedi.

Bu dilekçesinden sonra da aylar, ayları izledi. Yine yanıt yoktu.

Soruşturup araştırdığında, mahkeme kalemi, her defasında "dosyanız hakimde" diyordu ve bu durum onun zoruna gidiyordu.

Üniversiteden sonra mahkemelerde zamanı böylesine hovardaca kullanıyorlar ve yıllar art arda geçiyordu. Olması gerekeni yapmak yerine, olmaması gerekenlerin tümünü sıraya koyup tek tek uygulamışlardı.

Yılmaz, davayı kazanmış sayılırdı. Tepki göstermemesi, mümkün olduğunca sakin olması aklın gereğiydi. Aksi bir davranış onu sıkıntıya sokabilirdi. Belki de, ondan, böylesi bir çıkış bekliyor ve bunu kullanmak istiyor olabilirlerdi. Ama, böyle bekleye bekleye yıllar kaybedilmişti. Ömrünün altın yılları çalınıp gitmişti.

Bu karmaşık duygularına bir son vermek istedi.

Sonuç ne olursa olsun, yurttaşlık hakkını ve öğretim üyesi sorumluluğunun gereğini yapmaya karar verdi. Gerekli yerlere mahkemeyi şikâyet edecekti.

Ama, önce Mahkeme Başkanını telefonla ihtiyaten aramalıydı.

Bir dava sahibinin, davasının görüldüğü Mahkeme Başkanı ile görüşmesi pek usulden değildi. Mahkeme Başkanı, Ali Yılmaz'ın artık "gemi, azıya aldığını" anlardı herhalde.

Tarih 31.1.2002. Öğle sonrası.

Yılmaz telefonla Mahkeme Başkanıyla görüşmek üzere

mahkemenin telefon santralını aradı. Santral memuruna kendisini tanıttı. Başkanla görüşmek istediğini belirtti.

Başkana bağlanmak için, "Bir dakika" dendi. Arkasından da, "Başkan toplantıda" yanıtı verildi.

Yılmaz, ertesi günü (1.2.2002 günü) öğleden sonra tekrar aradı.

Başkan artık karşısında telefondaydı. Kim tarafından arandığını biliyordu kuşkusuz.

Usulen kendisini tanıttı Yılmaz.

Uygun bir üslûpla şöyle sürdürdü sözlerini: "Hakim Bey, beni maddeten ve manen mağdur eden bu dava, beş yıldır sürüyor.. Değil Türkiye'de, dünyada böylesi bir profesörlük davası görüldüğünü sanmıyorum. Bana yapılan bir işkence halini aldı bu dava."

Başkan: "Dün, beni aradığınızdan haberim var. O anda toplantı halindeydik ve dün kararınızı aldık."

"Kararın hangi yönde olduğunu öğrenebilir miyim ?"

"Bunu söyleme hakkım yok"

"Teşekkür ederim. İyi günler."

Ali Yılmaz, mesajını vermişti.

Mahkeme Başkanı da mesajı iyi değerlendirmişti herhalde.

-28-

Söylenene bakılırsa karar alınmıştı. Ama, yine aylar geçiyor ve bir somut bilgi ya da belge ulaşmıyordu Ali Yılmaz'a.

Kavga yapmak yerine, mesleki ve siyasi etkinliği ön plana çıkan bazı hukukçuları devreye sokmayı denedi.

Onlar aracılığıyla aldığı bilgilere göre, karar olumluydu.

Ancak, kararın alınmasının üzerinden aylar geçmişti. Kararın geçen onca sürede yazılmaması onları da hayrete düşürmüştü. Devreye giren hukukçular, girişimleri sonunda, kararın, birkaç gün içinde yazılacağını belirtiyorlardı.

Ali Yılmaz, birkaç gün içinde değil de, bir hafta sonra, 19.4.2002 günü mahkeme kalemine gittiğinde, nihayet kararın yazıldığını ve olumlu olduğunu gördü.

Karar, Mahkeme Başkanının daha önce telefonda ona söylediğinin aksine, 31.1.2002 tarihinde değil, 11 gün öncesinden 20.1.2002 günü verilmişti.

Yılmaz'ın, profesörlük başvurusunun üniversite yönetimince reddedildiği tarih 9.6.1997, bu işlemin iptali istemiyle Mahkemeye başvurusu sonucu profesörlüğe atandığı tarih 11.6. 2002. Mahkemenin davaya ilişkin kararını verdiği tarih 31.1.2002. Bu iki tarih arasındaki beş yılı aşan zaman, insanın meslek yaşamında ve ömründe hiç de azımsanmayacak bir süre. Dahası, yargı süreci devam ediyordu ve kaç yıl süreceği de bilinmiyordu.

Yılmaz, kararın bir suretini mahkeme kaleminden almak istedi.

İstemi, kararın avukatına tebliğ edildiği gerekçesiyle, reddedildi.

Üstelemedi. Avukatına gitti. Konuyu kendisine açtığında, kararın kendisine tebliğ edilmediğini öğrendi.

Avukatı, gidip mahkemeden kararın bir suretini alması için birlikte çalıştığı bir genç avukata vekâlet verdi.

Genç avukat, Yılmaz'la birlikte gitmek istiyordu mahkemeye.

Yılmaz: "Ben gitmesem iyi olur. Bu adamlar bana karşı burnundan soluyor. Bu aşamada ilişkileri daha fazla

germeyelim!"

Genç avukat: "Birlikte gitmemizde fayda var Hocam."

İki kilometre uzaklıkta bulunan mahkemeye birlikte gittiler.

Ali Yılmaz, biraz önce ayrıldığı mahkemenin giriş kısmında beklemeyi yeğledi. Kendisi, gereksinme olursa, ortaya çıkacaktı.

Genç avukat, içeride epeyce kaldı.

Acaba, neden bu kadar gecikmişti?

Genç avukat, nihayet, Yılmaz'ın yanına geldi:

"Hocam, sen ortalıktan bir kaybol! Durum çok gergin." deyince, Yılmaz kendisini aşağıdaki pastanede bekleyeceğini söyleyerek oradan ayrıldı.

Genç avukat, bir saate yakın bir süre geçtikten sonra, elinde karar, Yılmaz'ı buldu.

Yargılama sürecinin niteliği ve uzaması, Yılmaz'ın konuyu açtığı yargıçları da şaşırtıyordu...

Mahkeme kararından kimi alıntılar şöyle:

"... Ek bilirkişi raporlarının taraflara tebliğ edilmesinden sonra, davalı idare tarafından bilirkişilerden Prof. Dr.(...)'in bilirkişi raporunda, davacının profesörlüğe atanmasının uygun olmayacağı yönünde görüş belirtmiş iken, ek raporda ters yönde değerlendirmeler yapıldığı, bu durumun bilimsel yönden çelişki yarattığı nedeniyle yeni bir bilirkişi kurulu oluşturulması gerektiği yönünde ek rapora, davalı idarece itiraz edilmiş ise de ek rapordaki açıklamalar karşısında bu iddia yerinde görülmemiştir.

Davacının eserleri üzerinde yapılan inceleme sonucunda bilirkişilerce düzenlenen raporlar ve ek raporlar karara esas alınabilecek nitelikte bulunmuştur.

Bu durumda; boş bulunan ve ilan edilen Profesörlük kadrosuna atanmak istemi ile davacı tarafından yapılan

başvurunun reddine ilişkin işlemde yukarıdaki bilirkişi raporları dikkate alındığında, kamu görevlilerinin atanması konusunda idarelere tanınan takdir yetkisinin kamu yararı ve hizmet gereklerine uygun olarak kullanılmadığı sonucuna varılmıştır.

Açıklanan nedenlerle, dava konusu işlemin İPTALİNE, aşağıda dökümü yapılan (...) TL yargılama giderlerinin ve yürürlükte bulunan avukatlık asgari ücret tarifesi uyarınca belirlenen (...) TL vekâlet ücretinin davalı idareden alınarak davacı vekiline verilmesine, artan posta ücretinin davacıya iadesine 20.1.2002 gününde oyçokluğuyla karar verildi.".

Kararda bir üye de azlık oyu kullanmış (karşı görüş bildirmiş) ve gerekçesini şöyle açıklamıştı:

"Açık bulunan profesörlük kadrosuna başvuran tek adayın davacı olması ve yasanın öngördüğü biçimde oluşturulan jüri üyelerinden üç kişinin de davacı hakkında olumsuz yönde görüş belirtmeleri sonucunda boş bulunan kadroya atama yapma konusunda takdir hakkına sahip olan davalı idarenin anılan kadroya atama yapılmama durumu da gözetildiğinde davacının atanması konusunda zorlanamayacağından tesis edilen işlemde hukuka aykırılık bulunmadığı görüşü ile çoğunluğun kararına katılmıyorum."

2002 yılı Haziran ayının ikinci haftasından bir gündü. Yılmaz, çalıştığı Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda, Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğünden Rektör Cabbar Esrarlı imzalı 11.6.2002 günlü bir yazı aldı.

Yazıda, "Üniversitemiz Bahtiyar Meslek Yüksekokulu profesör kadrosuna atamanız yapılmıştır. Bilgilerinizi rica ederim." deniyordu.

Deniyordu ama, Üniversite Yönetiminin, yargı kararına

itirazlarını sürdürmeye de devam ettiği görülecekti.

Bu yazıdan birkaç gün sonra da Yılmaz'a, biri Rektör Prof. Dr. Cabbar Esrarlı ve diğeri Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürü, Öğretim Görevlisi Fazıl Çakılcı imzalı iki yazı tebliğ edildi: Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna profesör olarak görevlendirildiği bildiriliyordu.

Anlayış ve uygulamaya bakın ki, bir üniversite profesörü, hiçbir akademik kimliği olmayan bir öğretim görevlisinin emrinde görevlendiriliyordu. İşte, bilimin ve bilim adamının yeri; ona biçilen elbise...

Kurumun biri, "Üniversite"; diğeri "İdare Mahkemesi" idi. Biri, hem eğitim öğretim yapılan, hem de özgür bilim üretilen bir kurum; diğeri, devletin temeli ve adalet dağıtan bir kurum...

Evet, Türkiye'de, üniversitede olması gereken nitelikler olmayınca, "iyi ki, yargı var" diyorsunuz. Ama, onca zaman, emek, kamu kaynağı boş yere kullanıldıktan sonra. Faturayı, yine insanıyla, kurumlarıyla, tüm ülke ödüyor.

Tabii, geciken adalet de adalet olmaktan çıkıyor.

6. BÖLÜM

YÜKSEKOKULLAR ARASINDA DOKUNAN MEKİKLER...

Ancak, insanların enerjisini, bilgisini ve erdemini çoğaltan bir özgürlüğe sahip olursak, o zaman övünebiliriz.

W. CHONİNNG

-1-

Ali Yılmaz henüz İsot Üniversitesinde görev yaparken, Çiftlik Üniversitesi Rektörü İlker Taşsayar başlangıçta, kendisine memleketi Rüzgârlıburun'da Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevi önermişti. Fakat Yılmaz, gün olup bu öneriden vazgeçilebileceğini de aklından çıkarmıyordu. Çünkü, Yılmaz'ın hakkında birileri tarafından yıllardır yapılan ve bitmeyen kişisel hesaplar vardı. Dolayısıyla "yetkili ve etkili birilerinin", onun, memleketinde yetkili ve etkili bir konumda çalışmasına ve hizmet vermesine razı olmayacağını kestirebiliyordu. "Ben Rüzgârlıburun'da görev istemem" de diyemezdi.

Nitekim, daha sonra Çiftlik Üniversitesi Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Ertürk Saymaz, Ali Yılmaz'a Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevini önermişti. Konu başka bir boyut kazanarak gelişmiş olsa da, Yılmaz, sonuçta, bu okulun öğretim üyesi ve müdürüydü.

Zaman zaman hafta sonlarını ve diğer tatil günlerini üç saat mesafedeki memleketi Rüzgârlıburun'da geçiriyordu.

Yılmaz'a söz verilip de sonradan cayılan Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevine, her nedense Çiftlik

Üniversitesi Turizm ve Otelcilik Yüksekokulu Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Kadri Kadayıfçı atanmıştı.

Bir süre sonra da yardımcı doçent olan müdür, müdürlük görevinden alındı ve zorunlu olarak asıl işyerine döndü. Yerine ise, aynı yüksekokulda müdür yardımcısı bir öğretim görevlisi müdür olarak atandı. Bu, müdürün, üniversitedeki öğrencilik yıllarından okul arkadaşı Fazıl Çakılcı'ydı.

İsterseniz biraz gerilere dönelim...

Çakılcı, Çiftlikkent Köy-Hizmetleri İl Müdürlüğünde geçici işçi olarak çalışırken getirilmişti bu göreve. Polis memuru hanımı, Rüzgârlıburun Emniyet İlçe Müdürlüğünde çalışıyordu.

Çakılcı, öğretim görevliliğine atanır atanmaz kendisine müdür yardımcılığı görevi verilmişti.

Müdür Kadri Kadayıfçı gibi, yardımcısı ve okul arkadaşı olan Fazıl Çakılcı da işini bilir türden afacan kişilerdi. Ama Fazıl Çakılcı, daha uyanık, pişkindi. Bir o kadar da marifetli (!). Sanki bu konuda özel eğitimliydi. Rüzgârlıburun'da birlikte, resmi görevlerinin yanı sıra, ek iş olarak kısa ömürlü bir ortak otel işletmeciliğine bile girişmişlerdi; ancak bu işleri başarısızlıkla noktalanmıştı.

İşler ters gidince müdür Kadayıfçı, ortalarda fazla görünmez olmuştu. Çakılcı da, onun yokluğunda Yüksekokulu fiilen yönetiyordu. Bu arada, Çakılcı yeni bir ilgi alanı buldu kendine: Atatürkçü Düşünce Derneği'nde bulunmak. Artık, "Atatürkçü"lüğe de soyunmuştu. Hem de "has"ından...

Aradan fazla bir zaman geçmedi. Yüksekokula bir okutman daha atandı. Bu da, müdürün memleketinden getirdiği teyzesinin oğlu Behçet Beyazdı. O da atanmasının ardından, hemen müdür yardımcısı yapılıvermişti.

Yüksekokulun nasıl yönetileceği sanki önceden plânlanmıştı. Müdür Kadri Kadayıfçı ortada gözükmeyecek, okulu, üniversite ile ilgisi olmayan iki kişi fiilen idare edecekti: Fazıl Çakılcı ve Behçet Beyaz.

Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda yaşananlar çok dikkat çekiciydi.

Müdür Kadri Kadayıfçı, otomobille beş saat mesafedeki Çiftlikkent'te oturmaktaydı.

Gerçek şu ki, müdüre, öğretim üyeliği yaptığı Çiftlik Üniversitesindeki asli görev yerinde, ilçelerdeki yüksekokullarda görev yapan diğer müdürlerin aksine, ne bir mekân verilmekteydi, ne de ders verdirilmekteydi... Bu arada, müdürü olduğu Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna ise, haftada bir iki gün gelmekte, hatta bazen günlerce makamına bile uğramamaktaydı. Nerede, nasıl vakit geçirdiği pek bilinmezdi. İmzası gerektiğinde kendisine ulaşmak bir âlemdi. Bazen Konya'daydı, bazen Eskişehir'de. Bazen de İstanbul'da, dost ve akrabalarının yanında...

İşin gerçek yüzünü bilmeyenler de sanırdı ki, müdürün üniversite dışında çok önemli bir işi vardı. Bu konuda, kendisinden sorgu sual olunmazdı.

-2-

Ali Yılmaz, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü görevinden istifa ettikten bir süre sonra, Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda görevlendirilmişti. Buranın müdürü bir profesördü.

Profesörlük başvurusu yargıya intikal etmiş Doç. Dr. Ali

Yılmaz'ın bir profesör tarafından yönetilen bu okulda görevlendirilmesi, akademik geleneklere ve bilim ahlâkına daha uygundu.

Yılmaz, Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda görevli olmasına karşın, kadrosunun bulunduğu Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna da haftada bir günlüğüne, ders vermeye gidiyordu. Gidiş gelişler zaman alıcı ve yorucu, masraf yüksekti.

Buna karşın, Poyrazlı'da, sakin, verimli ve güzel bir akademik yıl geçirdi.

Fakat profesör olan Poyrazlı Meslek Yüksekokulu Müdürünün siyasi oyunlar sonucu ayağı kaydırıldı ve geldiği İstanbul'daki üniversitesine gönderildi. Yerine yeni doçent olmuş bir müdür atandı. Ne tesadüftür ki, Ali Yılmaz da, kendisine Üniversite yönetimince verilen "İdari görevlerden men cezası"nın YÖK tarafından kaldırıldığını, bu sıralarda aldığı YÖK yazısından öğrendi.

Yılmaz, kendisine yeni müdürün önerdiği ve kabul etmesi için rica ettiği bir bölüm başkanlığı görevini, yasa hükümlerini de dikkate alarak kabul etti.

Yeni müdür, daha dün yardımcı doçentken, apar topar hızlı bir biçimde doçent ve arkasından yüksekokul müdürü yapılıvermişti. Ali Yılmaz'ın amiri olmaktan oldukça hoşnuttu. Görünürde, Ali Yılmaz'a da saygılıydı.

Üniversitenin yüksekokullarından sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi, karşı çıksa da, yeni müdür yasa dışı bir uygulamanın kendisini ileride zor duruma düşürebileceğini ve Ali Yılmaz'ın böyle bir uygulamayı hak etmediğini bildiğinden, Asabi'nin suç ortaklığını kabul etmemiş ve Yılmaz orada çalıştığı sürece yasaları uygulama gereği duymuştu.

Ancak, Yılmaz'ın Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda uyumlu çalışması ve çevresinde sevilmesi Hüsamettin Asabi'yi rahatsız etmişti. Asabi, bu nedenle, Yılmaz'ı maddi ve manevi sıkıntılara sokacak yeni formüller aramaya girişti.

Bir süre sonra rektörlük seçimleri yapılıp rektör değişince, Ali Yılmaz'ın, memleketi Rüzgârlıburun'daki yüksekokula görevlendirilmesi benimsendi. Çünkü orada, yasaları, yönetmelikleri, "üniversite" denen kavramı bilmeyen kimi kişiler, adeta zümre hakimiyetinin bir eseri olarak, rant ve çıkarları için, yönetici adı altında görevlendirilip hazır edilmişti.

Yılmaz, yeni rektörün sürekli yenilediği "sizi en uygun yerde değerlendireceğim" sözünü tutmasını sabırla beklerken, rektörlük makamından aldığı bir yazı, vaatlerin tutulmasını değil de, artık sürekli olarak memleketi Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda sadece ders vermek üzere görevlendirildiğini bildiriyordu.

Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürü, Yrd. Doç. Dr. Kadri Kadayıfçı'ydı.

Profesörlük başvurusu yargıya intikal etmiş Ali Yılmaz'ın, bir yardımcı doçentin müdürlüğünü yaptığı yüksekokulda görevlendirilmesi, bilimsel temellerin ve üniversite geleneklerinin yok sayılmasından başka bir anlam da taşımıyordu.

Dahası, Yılmaz'ın görevlendirildiği Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda uzmanlık alanıyla uzaktan yakından ilgili bir birim (program) dahi yoktu. Memleketinde çalışması uygun görülüyormuş gibi yapılsa bile, hem yasalar ve yönetmelikler uygulanmıyor hem de uzmanlık alanıyla ilgili bir birimde çalıştırılmak istenmiyordu.

Müdür Kadayıfçı, Yılmaz'ın yüksekokulda görevlendirilmesiyle birlikte iki hafta boyunca muntazam biçimde göreve gelip gitmişti. Baktı ki, "asayiş berkemal", eski alışkanlıkları yeniden başladı...

Yılmaz, var olan koşullarda idari görev almayı ve yönetimi paylaşmayı aklından bile geçirmezdi. Çünkü, böyle bir şey kendine olan saygısıyla ve akademik yaşam anlayışıyla bağdaşmazdı.

Yüksekokul yönetiminin, yukarıdan kendilerine biçilen görev gereği, böyle bir şeye zaten niyeti de yoktu doğrusu. Onlar, figüran olarak rollerini oynayacaklardı.

Yine de, Yılmaz dayanamayıp arada bir kendilerine yasaları hatırlattığında, "Yukarısı (rektör ve yardımcıları kastediliyor) öyle istiyor, vallahi bizim bir suçumuz yok hocam" diyorlardı. Demek oluyor ki, onlara göre, yasa da, yönetmelik de ağababalarının dudağından dökülecek sözlü buyruklardı. Buyruk verenler onlara kefildi anlaşılan.

Bütün bunlar üniversite denen kurumda olup bitiyordu.

Ülkede üniversite, yönetsel makam ve kişisel ekonomik çıkar sağlama noktasına indirgenmişti, çeşme akarken... İnsanların onurları, meslekleri, yasa devleti, hukuk devleti hiç umurlarında değildi.

Yılmaz'a, "haddinin bildirilmesi" için her şey yapılıyordu. Kimi şeyleri görmezlikten gelmek durumundaydı. Ciddi bir tepki verirse, ertesi günü kendisine bir soruşturma ve savunma yazısı daha gelebilirdi.

Yüksekokulda "sistem", bir süredir böyle işliyordu.

Bir kezinde, Ali Yılmaz, sertçe bir üslupla müdüre: "Yasaları ve yönetmelikleri uygulamıyorsunuz. Babanızın çiftliği mi

burası?" demişti. Bu sözü, hemen, üniversite yönetimine, "okul müdürüne fiili saldırı" olarak ulaştırılmıştı. Ancak, bu uyarısının nedenleri ve içeriği yukarıdan ne araştırılmış, ne de buna karşılık Ali Yılmaz hakkında soruşturma açılmıştı. "Fiili saldırı" o zaman için cezasız kalmıştı.

Aslında, Yılmaz'ın bilimsel çalışmalarını yürütmesi için bir bilgisayardan yararlanması bile istenmiyordu. Oysa, geldiği Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda durum bunun tamamen tersiydi. Gerçekte, bütün olup bitenler, kişisel hesapları tutmayanların, onun yıpratılması için yeni oyunlara yönelmesinden, hem de bunu memleketinde yapmasından başka bir şey değildi.

Yılmaz, başlangıçta, memleketi Rüzgârlıburun'da kendine müdürlük görevi önerenlerin bundan niçin vazgeçtiklerini daha iyi anlıyordu şimdi.

İşine gelmediğinde yasa ve yönetmeliklere uymayan yeni Rektör Cabbar Esrarlı'nın, Yüksekokul Müdürü Kadayıfçı ile ikili ilişkileri üniversite camiasınca da bilinmekteydi. Müdür, rektörün gözdesiydi âdeta; göreve devamsızlıkta bu canciğer ilişkiyi iyice kullanıyordu.

Müdür, rektöre karşı itaatte kusur etmemekte, onun gözüne girmek için her fırsatı değerlendiren bir afacanlık sergilemekteydi.

Yardımcı doçent olan müdür, önemli bir bilim adamı ve yönetici olmalıydı ki (!), Yılmaz gibi profesörlük başvurusu yargıya intikal etmiş bir profesör adayını, onun emrine vermişlerdi, yetiştirsin yükseltsin diye (!?).

Ayağı yere basmayan, güçlüden yana saf tutmasını seven müdür, kullanıldığının farkına çok, ama çok geç varacaktı. Ta ki

bir gün olup, rektörün, kendisini müdürlük görevinden aldığı ve üniversitenin başka bir fakültesinde yardımcı doçent olan, gerçekten masum olduğuna inanılan eşini de üniversiteden attığı zaman...

Daha sonra, bir öğretim üyesi, "Eşine haksızlık edildi, asıl atılması gereken Kadri Kadayıfçı'nın kendisiydi." demekten kendini alamamıştı.

"Gücü, gücü yetene" deyişinin boy verdiği Çiftlik Üniversitesinde konjonktür bu denli değişkendi.

-3-

Rektör Cabbar Esrarlı'nın rektörlük görevine başlamasından bir süre sonra, Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda da ilginç gelişmeler olmuştu: Profesör unvanlı müdürün yerine atanan doçent unvanlı yeni müdür, Çiftlikkent'te bulunan evine daha yakın bir mesafedeki bir başka meslek yüksekokuluna yine müdür olarak atanmış, yerine de askerîyeden emekli bir yardımcı doçent görevlendirilmişti. Bu gelişme, Ali Yılmaz'ın Poyrazlı'dan ayrılması sonrasında yaşanıyordu.

Bu yardımcı doçent müdür, göreve başlar başlamaz Ali Yılmaz'ı görevlendirildiği Rüzgârlıburun'dan telefonla birkaç kez arayıp ona çok saygı duyduğunu belirtmiş ve "Hocam sizi çok seviyoruz. Sizi sürekli aramızda görmek istiyoruz. Siz aramızda olursanız, ben yasaları uygularım. Bilimsel çalışma yapmak için de her türlü olanak emrinizde." demişti.

Yılmaz, daha önce görev yaptığı, otobüsle üç saatlik bir uzaklıkta bulunan Poyrazlı'da tekrar görev almayı içine sindirememiş, fakat 1998-1999 eğitim-öğretim yılı bahar

döneminde kendisine vermesi önerilen dersler için birkaç günlüğüne oraya gidip gelmeye de razı olmuştu. Bu görevi, kendisini telefonla arayan hiç tanımadığı Poyrazlı Meslek Yüksekokulunun yeni müdürünün ısrarlı ricaları sonunda kabul etmişti. Aksi takdirde, üniversite yönetimi bu konuda bir emrivaki yapabilirdi de. Oraya, o göreve gitti.

Bir sonraki dönemde (1999-2000 eğitim-öğretim yılı güz döneminde), Poyrazlı Meslek Yüksekokulunda yine görevlendirilmişti. İlk derse girmesine yarım saat kalmıştı ki, Ali Yılmaz'a beklenmedik bir telefon geldi.

Telefon eden (...) adındaki Yüksekokul Müdür Yardımcısıydı (ki üniversiteye alınırken jürisine Yılmaz'ın başkanlık ettiği ve hakkını savunduğu bir sınav sonunda öğretim görevlisi olabilmişti) ve bir yerden emir almış olduğu açıktı.

Yılmaz'a şöyle diyordu:

"Üniversiteden telefon edildi. Derse girmeyeceğiniz söylendi."

"Üniversiteden size telefon eden kişi kim?"

"Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi."

Emrin gereği yerine getirildi, Yılmaz, geldiği gibi geri döndü, otobüsle üç saat süren Rüzgârlıburun'a.

Bu olaydan dört ay sonra (2000-2001 eğitim-öğretim yılı bahar döneminde), Poyrazlı Meslek Yüksekokulunun yeni müdürü Yrd. Doçent (...), ilgili olduğu dersleri vermesi için Ali Yılmaz'a ısrarla yine ricada bulunuyordu.

Yılmaz, güz döneminde yaşanan "dėrse girmemesinin istenmesi" olayını hatırlatıp yüksekokul yönetiminden yazılı açıklama istedi. Bu çelişkiyi, daha doğrusu bu keyfiliği açıklamayacaklardı. Ancak, Ali Yılmaz, Üniversite Yönetiminin bir oldu bittisiyle öngörülen dersleri vermesi için çoktan

görevlendirilmişti bile.

Yer ve zamana göre, üniversite yönetiminin tutum ve davranışları değişiyordu, arada bir aktörler de.... Sonuçta, Ali Yılmaz'ın onuruyla ve mesleğiyle oynamaya yönelik ve temelde kişisel hesaplara dayalı olduğunu sandığı bir oyun hiç bitmiyordu.

Yılmaz'a kürsü vermeyen, yasa ve yönetmelikleri hiçe sayan yönetim, ondan sadece kendilerine biat etmesini, onların kişisel hesaplarına uyup kuyruk ve şakşakçı olmasını, önlerinde el avuç ovuşturmasını istiyordu. Bir keyfiliğin elinde kalmıştı Ali Yılmaz. Kendisinden kıdemsiz, bazen hiç akademik kariyeri olmayan sıradan insanların emrine verildiği yüksekokullar arasında mekik dokuyordu. Akılmış, bilimmiş, bilimsel yaşamın etik değerleriymiş, özgür düşünceymiş, ülkenin kaynak ve zaman kaybıymış, insan onuruymuş, tüm bunların pek bir önemi yoktu, insanlıktan nasibini almamışlar için.

Böyle bir ilkelliğe doğal olarak tepki duyan Yılmaz, savaşım verecekti. Bu konuda kararlıydı. En azından merak ediyordu. Görüp öğrenmek istiyordu, bu işin nereye varacağını ve boyutunun ne olduğunu? Nitekim, ödeyeceği fiyatı da dikkate almaksızın, hep doğru bildiği şeyleri yaptı o.

-4-

Gün gelmiş, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda, mastır düzeyinde bile kariyeri olmayan Öğretim Görevlisi ve Müdür Yardımcısı Fazıl Çakılcı, müdürün hesaplarını tutan ve raporlarını yazan yüksekokul sekreteriyle birlikte olup, yüksekokuldaki varlık nedenini borçlu olduğu, akçalı konularda

zaafiyeti bilinen zavallı sınıf arkadaşı Müdür Yrd. Doç. Dr. Kadri Kadayıfçı'nın ayağını kaydırtıvermişti. Hemen sonrasında da büyükleri Çakılcı'yı, ödüllendirmek için, aynı koltuğa müdür atayıvermişti. Hem de yüksekokulda, biri yakında profesör olarak atanacak iki doçent öğretim üyesi varken...

Ali Yılmaz şimdi de, üniversiteyle ilgisi sadece dört yıllık bir yüksekokul bitirmekle sınırlı bir müdürün emrinde çalışıyordu, çoçukluğundan beri kendisini tanıyan ve saygı da gördüğü ilçesindeki yüksekokulda.

Yılmaz'a, memleketindeki bu yeni görev yerinde, yasal hak ve hukuku kullandırılmayacak, her türlü takiyyecilikle bilimsel çalışma yapması engellenmeye çalışılacaktı. Akademik kariyeri olmayan, geçici işçi iken "derinliklerden" yüksekokula monte edilen birinin müdürlük yaptığı, memleketinin, tanıdık çevrenin yüksekokulunda, öyle bir konumda görev yapmak onun için kolay olmayacaktı. Ama, o bir bilim adamıydı. Bu bilinç ve sorumlulukla yaşamaya kararlıydı. Uzun ve yorucu yolculuklarla ulaşılan ilçelerdeki meslek yüksekokulları arasında mekik dokumaktansa, yeni görevlendirildiği Rüzgârlıburun'daki bu okulda, kendi anabilim dalına ilişkin bir program olmasa da, görev yapmak daha iyidir, diyordu.

Yasaların kendisine verdiği "krallık yetkisi"ni büyük bir keyfilikle kullanan rektörün asıl amacının, Yılmaz'ı mesleğinden soyutlamak, bilim üretme ortamından ve olanağından yoksun bırakmak, ona haddini bildirmek olduğu iyice anlaşılmıştı. Hem de bu uygulamayı ona, tanıdık çevresinde, doğup büyüdüğü yerde yapmak... Ve asıl uygulamayı, uydusu olarak seçip atadığı, gerçekte birer zavallı olan yüksekokul yönetcilerini kullanarak yapmak...

Zaafları nedeniyle kullanıldığını bir gün gelip anlayacak (belki de çoktan anladı, seçeneksizlikten anlamazlıktan gelmekte) olan yeni Müdür Çakılcı, bilimin ve bilimselliğin ne demek olduğunu bilmediğinden olsa gerek, yüksekokulda, tamamına yakını kendisi gibi birer yıllık sözleşmeli öğretim görevlisi ve okutman olan akademik personelin geçim kaygısıyla olup bitenleri korku ve kaygıyla karşıladığı, "aykırı bir söz" etmemeye özen gösterdiği bir ortamda, kendisinin olağanüstü niteliklerle (!) donanımlı olduğu izlenimi yaratma çabasındaydı. Bir diğer niteliği de-belki de en önemlisi-, Ali Yılmaz öksürse bile, bunu, hemen telefonla üniversite yönetimine haber vermekti.

Yeni Müdür Çakılcı'nın okul arkadaşı önceki Müdür Kadayıfçı, Rüzgârlıburun'da bir yazlık ev almıştı. Tatillerde yazlığına geliyor, ama aynı ilçedeki bir zamanlar müdürü olduğu yüksekokula asla uğramıyordu. Kadayıfçı'nın müdürlük görevinden alınması, yine de bir işe yaramış, kendisine asli görev yerinde bir mekân verilmişti. Bu, gerçekte yasal bir zorunluluktu.

Aslında kullananlar ile kullanılanların temelde birbirinden ayrıldıkları yönleri yok gibidir. Oynanan bütün bu oyunlar, yasalara, yönetmeliklere, akademik hiyerarşiye ve bilim ahlâkına zıt olduğu kadar, bilim yuvasında bilimi ve bilim adamlarını çiğneyip geçmek anlamına da geliyordu. Amaç tabii bellidir: İstemedikleri genç yeteneklere ve bilim adamlarına karşı gözdağı vermek, onlara hadlerini bildirmek...

Bir toplumun beyni ve sürükleyicisi olan üniversite, Cumhuriyetin kazanımlarını kendiliğinden değil, ne yazık ki başta bu beyler ve beycikler eliyle tüketiyordu.

İlkeli, özgüvenli, başı dik yaşamak başarılması zor bir şey mi

acaba? Hele hele bir bilim adamı olarak...

Üniversiteyi bu duruma sokanlar, yarattıkları eserle övünebilirlerdi (!?)

-5-

Üniversiteye bağlı olarak ilçelerdeki meslek yüksekokullarında, gerçek bir ihtiyaç planlaması yapılmadan olur olmaz yere yeni programlar açılırken, Yılmaz'ın mesleği açısından büyük bir potansiyele sahip Rüzgârlıburun'da, böyle programın olmayışı da gerçekte dikkat çekiciydi. Hattâ, Yılmaz, yerel basında yayımlanan bir makalesinde Rüzgârlıburun'daki bu eksikliği bilimsel bir mantık ve dille kamuoyunun gündemine getirmişti de...

Makalesi, Rüzgârlıburun kamuoyunda yankı buldu. Yerel yönetimler ve meslek örgütleri bu konuda harekete geçti. Sonunda, yüksekokul bünyesinde Yılmaz'ın bilim alanıyla ilgili bir program açıldı.

Öğretim görevlisi yeni Müdür Fazıl Çakılcı, Yılmaz'a, daha önce, "Yeni program açılacak, ama öğrenci alacaklarını sanmam." demişti. Bu sözler, "Siz buradayken bu programa öğrenci aldırtmayız ve sizi mesleki bakımdan etkin hale getirtmeyiz." anlamı taşıyordu Yılmaz için.

Gerçekten de program açıldı; ama Ali Yılmaz'ın bilim alanındaki bu programa öğrenci alımı öngörülmedi. Böylece o bölümün önü bir süre kesildi.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Yılmaz'ın, şimdi de Rüzgârlıburun dışında bir yerde görevlendirilmesi kararlaştırıldı. Amaç belliydi: Onu mesleki açıdan etkisizleştirmek, kaptan kaba

aktarıp bitirmekti.

Ali Yılmaz'ın beş yıl süren profesörlük davasını kazanması ve Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna profesör olarak atanması da bu günlere rastlamıştı. Bu durumdan Öğretim Görevlisi Müdür Fazıl Çakılcı'nın çok rahatsız olduğu her halinden belliydi. Ahbap-çavuş ilişkileriyle geçici işçilikten "profesyonel üniversite yöneticisi" (!) konumuna yükseltilivermişti. Bir profesörün olduğu yerde doçent bile müdür olamazken, sihirli eller onu müdür yapıvermişti, mucizeler ülkesinde. Artık kendisinin bilim yapmak gibi bir derdi ve gereksinmesi yoktu. Çünkü ona, ulaşmak istediğinden fazlası peşinen sunulmuştu. Üniversite yönetimi ölçüyü o denli kaçırmıştı ki, istemediğini ne ölçüde cezalandırıyorsa, istediğini de o denli ödüllendiriyordu.

Çakılcı, telefon görüşmeleri yeterli gelmemiş olmalıydı ki, Yılmaz'dan duyduğu rahatsızlığı daha iyi ifade edebilmek için otomobille beş saat uzaklıktaki üniversite yönetimini ziyarete gitti. Kuşkusuz, Yılmaz'ın yüksekokuldan alınıp başka bir yere verilmesini sağlamak için.

Çakılcı, gittiği Çiftlikkent'ten Yüksekokula dönmeden, Yılmaz'a, Bahtiyar Meslek Yüksekokulundaki görevine iade edildiğine ilişkin yazı çoktan ulaşıvermişti bile. Hangi haklı gerekçelerle olduğu bir türlü anlaşılamayan ucûbe bir kararla....

Kimbilir, birileri, Yılmaz'la uğraşanlara, onun profesör olur olmaz dekanlık, rektörlük gibi görevler talep edeceğini çok önceden fısıldamış da olabilirlerdi.

Bütün bu yapanlar ya da yaptıranlar da, profesör unvanlı, üniversite yöneten bilim adamlarıydı (!).

-6-

Eski Müdür Yrd. Doç. Dr. Kadri Kadayıfçı döneminde, müdüre rağmen, fiili müdürlük görevini üstlenen Öğretim Görevlisi Fazıl Çakılcı'nın, Rüzgârlıburun ADD Yönetim Kurulunda görev aldığını daha önce belirtmiştik.

Rüzgârlıburun ADD Şubesinde her şey konuşulabilirdi, üniversite ve yüksekokulu eleştirmenin dışında. Üniversite ve ona bağlı kurumlar, kapalı bir kutu olarak kalmalıydı.

ADD'de haftada bir gün üyelere ve halka açık olağan bir söyleşi toplantısı yapılmaktadır.

Tarih 1 Kasım 2000

Saat 14.15.

Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürü Çakılcı, Yılmaz'a, "Hocam, sizi Rektör Bey telefonla aradı. Size ulaşamayınca, acele kendisini aramanızı söyledi, bize." dedi.

Yılmaz, Rektörün kendisini aramasını hayra yorumlamadı.

Ali Yılmaz: "Alo hocam, buyurun, sizi aramamı istemişsiniz."

Rektör: " Bana hocam deme!. Rektörünü YÖK'e şikâyet eden birisi, bana hocam diyemez."

Ali Yılmaz: "Ben Atatürkçü bir insanım. Üstelik Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanlığı yapmış birisiyim. Haklı olduğumda kendimi savunmamdan daha doğal ne olabilir?"

Rektör: "Kendine başka üniversite ara!"

Üslûbu, "hizaya gel !" türünden...

Yılmaz, ilk defa böylesi bir rektörle karşı karşıyaydı. Rektörün sert, kinci, kontrolsüz durumunu anladı. "Başka bir şey söylemek gerekmez" diye düşündü.

Sakin bir üslupla, "Siz bilirsiniz" demekle yetindi ve telefonu

kapadı.

Rektör galiba haklıydı (!). Üniversite ne de olsa babasının öz be öz çiftliğiydi (!). İsterse Ali Yılmaz'ı üniversiteden atardı (!). Ama, o, yine de insaflı davranarak, "Kendine başka üniversite ara!" demişti.

Yılmaz'ın dikkatini çeken bir başka şey de, Rektörün selam alıp verme kültüründen yoksunluğuydu.

Yılmaz'ın ".. Buyurun, sizi aramamı istemişsiniz." demesi karşısında uygun bir cevapla, onu makamına çağırabilirdi. Bunu yapmıyordu. Çünkü o, "zümre hakimiyeti" çerçevesinde atanmış olan yüksekokul müdürünü ve yardımcılarını her şeye karşın kollamak, Yılmaz'ı "ezmek" ve ona haddini bildirmek gibi bir misyon üstlenmişti.

Peki, bu telefon görüşmesi noktasına nasıl gelinmişti?

Yılmaz'ın şikâyette bulunduğu doğruydu. Çünkü Rektörle yaptığı görüşmelerden bir sonuç alamayınca Yökbeyi'ne bir mektup yazmıştı.

Sanki Yökbeyi, Rektör Cabbar Esrarlı'yı oraya bilerek ve isteyerek atamamıştı.

Bu mektup, Yılmaz'ın bilgisi dışında yerel bir gazetede yayınlanmıştı. Bu nedenle de Yılmaz'a, hak etmese de, mutlaka bir ceza verilecekti.

İsterseniz burada, Yılmaz'ın Rektörle yukarıda aktardığımız görüşmesinin bir gün öncesi (31.10. 2000) akşamına dönelim:

Ali Yılmaz, üyesi olduğu Atatürkçü Düşünce Derneği Rüzgârlıburun Şubesinde yapılan söyleşiyi dinlerken yönetim kuruluna hitaben bir dilekçe yazdı ve başkandan izin istedi, sunacağı bu dilekçeyi katılımcıların huzurunda okudu:

"Dünyadaki ve ülkemizdeki birçok sorun ve çözüm yolları,

derneğimizin çatısı altında tartışılmaktadır. Kuşkusuz bunun bilgi edinme ve bilgiyi paylaşma bakımından önemi büyüktür. Ancak, kendi çevremizde ve içinde bulunduğumuz kurumlarda yaşanan bazı skandal boyutlu sorunların öncelikle tartışılıp çözümlenmesinin Atatürkçü insanlar için daha akılcı, gerçekçi ve inandırıcı olacağına; Yönetiminizin değerli üyelerinin bu konudaki düşüncelerimi paylaşacağına inanıyorum.

Bu konuda, mümkün olan en kısa zamanda bir toplantı ve gündem oluşturulmasını, tarafıma da açıklayıcı bir görev verilmesini talep ve arz ederim."

O sırada, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdür Yardımcısı, aynı zamanda ADD Rüzgârlıburun Şubesi yönetim kurulu üyesi olan ve Yılmaz'ın sunduğu dilekçenin okunması sırasında hazır bulunan Fazıl Çakılcı, bu konuşmadan duyduğu sıkıntıyı ve endişeyi gizleyemiyordu. Zira, "Hocam, özel konuları burada konuşmayalım." demiş ve konuyu değiştirmek istemişti.

Fazıl Çakılcı anlamıştı ki, Ali Yılmaz, yüksekokulda yaşanan ucûbeyi, hiç değilse, ADD'de masaya yatıracaktı.

Çakılcı, Yılmaz'ın ne konuşacağını tahmin etmekteydi. Zira, yaşanan sorunların baş nedeni, yüksekokulda, rektörün iz düşümü konumundaki kendisiydi ve yüksekokul adına yaptığı yasa ve yönetmelik dışı uygulamaları kimselerin duymasını istemiyordu. Ona göre, bir üniversitenin yüksekokullarında yaşanan ve bu kitaba konu olan olaylar, "özel" konulardı ve kamuoyuna çıtlatılmamalıydı.

Oysa, yaşanan ve sorumlusu olduğu ucûbe kendisine her hatırlatıldığında, sorumluluğu hep üniversite yönetimine atıyordu. Bu durumda, olayın mağduru dert yanabilirdi, yarası yoksa müdürün kendisi neden gocunuyordu acaba?

Çakılcı işin kolayını bulmuştu. Keyfi uygulamayı kendisi yapıyor, fakat topu hep "üst yönetim"e atıyordu. Bu konuda "profesyonel"di.

Fiili müdürlük görevi yaptığı yüksekokulla ilgili hiçbir şeyin konuşulmasını istemiyordu. Çünkü, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu ve ADD Yönetim Kurulu'na yamanan, hiçbir bilimsel kariyeri olmayan bu "değerli bilim adamı", koku dışarı çıkmadan, her iki kurumda, işi güzel güzel götürmek istiyordu. Ancak büyüsü zamanla bozuluyordu.

Çakılcı sıkışmıştı, hemen rektörünü aradı, rektör de ertesi günü Yılmaz'ı. Bu konunun ADD'de konuşulması onlar açısından hiç hoş olmayabilirdi. Zira, çıkarlarına uygun düşen ve gerçek yüzlerini çevreye göstermemek için kestikleri ahkâm boşa gidebilir, maskeleri düşerdi.

O gün akşamı Ali Yılmaz, rektörün tehdidinin de etkisiyle, inatla, ADD Yönetim Kurulu toplantısında konuştu.

Rektör telefon görüşmesinde, jurnalleyeni ele vermemek, Çakılcı'yı deşifre etmemek için olayın sadece YÖK boyutuna işaret etti, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna ve ADD'deki tartışmaya hiç değinmedi. Bu, ileride Yılmaz hakkında açtıracağı soruşturma için "dilinin altındaki bakla"nın düşmesi anlamına geliyordu.

Yılmaz, Çakılcı'ya, rektörle yaptığı telefon görüşmesini açıkladığında, kendisinin bu konuyla hiç ilgisinin olmadığını söylüyordu. "Yalandan, kim ölmüş ki...?"

Zaten, bu ilk değildi. Her sıkıştığında redde ve inkâra sarılıyordu. Onurlu yaşamak, dik durmak hiç de onun işi değildi.

Daha sonra rektörlükçe, Ali Yılmaz hakkında açılan soruşturmanın gerekçelerinden iki tanesini de Yılmaz'ın ADD'de

yaptığı konuşmalar oluşturmuştu.

Burası "üniversite" idi. "Sus" fakültelerinden ve yüksekokullarından oluşan...

-7-

Eylül 2002'nin son günlerinden biriydi. Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi ile Ali Yılmaz'ın zorunlu bir görüşmesi oldu.

Asabi, makamında sağ el bileğine geçirdiği oldukça büyük bir altın bileklik ile, ister istemez, dikkatleri üzerinde topluyordu. Hatırı sayılır bir altın stokuna sahip olduğu, üniversite camiasınca biliniyordu. Kılık kıyafetine sığınıp sığınmadığı, elbisesinin içinin boş olup olmadığı da ayrı bir konuydu.

Asabi, bu kez, her zamankinden daha kibardı. Ali Yılmaz'a ısrarla çay ikram etmek istedi. Böyle bir ikramı kabul etmek Yılmaz'ın içinden gelmedi, teşekkür ederek ikramı aynı ısrarla reddetti.

Asabi, konuşması sırasında günah çıkarmaya başlamıştı. "Hakkınızdaki soruşturmaları ben kendi isteğimle mi yaptım sanıyorsunuz. Rektör beni ısrarla soruşturmacı atıyorsa, bu benim suçum mu?" diyordu.

Ali Yılmaz, Hüsamettin Asabi'yle konuşurken, bir başka profesörün daha önce kendisine söylediği, "Rektör, üniversitede Hüsamettin Asabi'den başka size ceza verdirecek adam bulamıyor..." sözlerini hatırladı bir an.

Yılmaz'a karşı, Hüsamettin Asabi'deki bu çözülmenin ve yüzde yüz davranış değişikliğinin nedeni, Ali Yılmaz'ın profesörlük başvurusu sonrası başlayan hukuk mücadelesini altı

yıla yakın bir süre sonra nihayet kazanmış olması ve profesörlüğe atanmasıydı.

Hüsamettin Asabi, "Hastayım, Ali Yılmaz Bey" dedi.

Ali Yılmaz, haliyle, "Geçmiş olsun" dileğinde bulundu.

Hüsamettin Asabi, yakında yapılacak rektörlük seçimlerinin kendi sonunu getirrmekte olduğunu düşünüyor ve kendisini affettirmeye çalışıyordu anlaşılan.

Ali Yılmaz, kendisine, iki ayı aşkın bir süredir yanıt alamadığı bir dilekçeden söz etti. Üniversite Genel Sekreterliği tarafından Hüsamettin Asabi'nin masasının üstünde bekletildiği ifade edilen bu dilekçeden, Asabi önce haberi olmadığını iddia etti. Hatırlamaması mümkün değildi. Yüksekokula atadığı beyciklere yıllardır, Ali Yılmaz'ın soluk alışını bile izletiyordu. Yılmaz, biraz sıkıştırınca, "Evet dilekçeyi şimdi hatırladım." dedi.

Ali Yılmaz'ın Çiftlik Üniversitesine sunduğu ve aradan geçen onca zamana karşın cevap verilmeyen söz konusu 9.8.2002 günlü dilekçenin içeriği şöyleydi:

"2.7.1999 günlü ve 5535 sayılı yazınızda belirtildiği gibi, 2547 sayılı Kanunun 13/b maddesi uyarınca Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna görevlendirilmiştim. Profesör kadrosuna atanmam ve Rektörlük Makamı ile Rüzgarlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü arasında yapılan yazışmalar üzerine, 13.7.2002 günü Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda profesör olarak göreve başladım. Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulu Müdürlüğüne yazılan 18.7.2002 gün ve 6800 sayılı yazınızda ise, ihtiyaca binaen, Bahtiyar Meslek Yüksekokulundaki görevime iade edildiğim bildirilmiştir.

Uzmanlık alanımla ilgili bir programın olmadığı önceden görevlendirilmiş bulunduğum Rüzgârlıburun Meslek

Yüksekokulu'nda, değişik programlara ilişkin birçok farklı ders (Genel Ekonomi 1, Genel Ekonomi 2, Dış Ticaret, Rapor Teknikleri, Mesleki Çalışma ve Seminer) verdim.

Şimdiyse, aynı meslek yüksekokulunda (Rüzgârlıburun), öğrenci alımı öngörülmese de, (...) adı altında uzmanlık alanımla ilgili bir program açılmış bulunmaktadır.

İlgili alanda lisans ve yüksek lisans diploması almış, (...) Anabilim Dalında doçent olmuş, yıllarca (...) Bölümü Başkanlığı görevini yürütmüş, daha sonra aynı bilim dalında profesör olmuş bir öğretim üyesi ve bir Rüzgârlıburunlu olarak, açılan programın hayata geçirilip başarıyla yürütülmesine önemli katkılar yapabileceğime inanıyorum.

Ayrıca, içinde bulunduğum ekonomik ve ailevi nedenlerle de, Rüzgârlburun'da göreve devam etmemin, üniversitemize yapacağım hizmet üretimini arttıracağı kanısını taşıyorum.

Bütün bu hususların göz önüne alındığı yeni bir değerlendirme ile, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna görevlendirilmemin yeniden yapılmasını saygılarımla arz ederim. Prof. Dr. Ali Yılmaz."

Hemen belirtelim ki, 2547 Sayılı Yasanın 13/b-4 maddesi rektöre, "gerekli gördüğü durumlarda, üniversiteyi oluşturan kuruluş ve birimlerde görevli öğretim elemanlarının ve öteki personelin görev yerlerini değiştirmek ya da bunlara yeni görevler vermek" yetki ve sorumluluğu tanımaktadır. Ancak, bu yetki ve sorumluluğu kullanırken, gözeteceği genel çerçeve de, yine 13'üncü maddenin son paragrafında, "üniversitelerin ve bağlı birimlerin öğretim kapasitelerinin rasyonel bir biçimde kullanılması ve geliştirilmesi" olarak çizilmiştir. Oysa, bu yetki, Ali Yılmaz üzerinde, kaynakların rasyonel kullanımı amacına

dönük olarak değil, hep bir ceza olarak uygulanmaktadır.

Asabi, Ali Yılmaz'ın profesörlüğünü engelleme çabası içinde olanlardan biriydi. Onun hakkındaki soruşturmaları üstlenmeyi de kendine görev edinmişti. Çünkü, bu tür şeyler, Asabi'nin asıl uzmanlık ve uğraş alanıydı. Tabii, haz ve mutluluk kaynağı da...

Hüsamettin Asabi, dilekçeyi "hatırladıktan" sonra, Yılmaz'ın Rüzgârlıburun'a dönüş yapabilmesi için Rüzgârlıburun yüksekokul yönetiminin istemde bulunması gerektiğini söylüyordu. Oysa, 2547 Sayılı Yasanın hiçbir maddesinde, meslek yüksekokulları müdürlerinin, öğretim üyelerini kendi kurumlarında çalıştırma isteminde bulunabileceklerine ilişkin bir hüküm bulunmamaktadır. Bunu en iyi bilmesi gereken de kendisidir. Sığındığı şey, "olmaz"ı istemekti. İşte, üniversiteyi yöneten kafa...

Gerçek ise, Yılmaz'ın bir bilim adamı olarak Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda akşamın geç vakitlerine kadar çalışıyor olması ve bunun bilimsel araştırma ve çalışmanın ne olduğunu bilmeyen bu yüksekokuldaki "beycikleri" çok rahatsız etmesiydi. Yüksekokul yönetimi, gün olup maskelerinin tamamen düşeceğinden korkuyordu. Yılmaz'ın varlığından duydukları bu rahatsızlığı, ancak onu Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulundan aldırarak sıyırıp atabilirlerdi.

Onlar için asıl önemli olan, yaptıkları kısa vadeli küçük hesaplardı.

Bu arada belirtelim ki, Ali Yılmaz bekârdı.

Hüsamettin Asabi, "Bir gün, bir konudan söz etmiştim size. Hatırladınız mı? Hani, şu sizin evlenme olayı." diyerek sürdürüyordu sözlerini.

Ali Yılmaz: "Benim, kimsenin özel konularına karışmadığım

gibi, kimseyi de kendi özel konularıma karıştırmayacak kadar kendime saygım var. Kiminle evlenip evlenmeyeceğime ben kendim karar veririm. Konumuz bu değil. Burası üniversite, bilimsel temellere dayalı bir kurum."

Hüsamettin Asabi: "Sizi sevdiğimden (!) dedim."

Yılmaz: "Sayın Hocam, bu makamlar geçicidir. Asıl olan bilimdir. Bizim önümüzü kesip hizmet vermemize engel olmak yerine, bizi özendirmeniz gerekir. Ülkemizin buna gereksinmesi var."

Bu konuşma, üniversiteyi yönetenlerin, üniversite yönetmekten (!) öte, öğretim elemanlarının özel yaşamlarına ne denli ilgi duyduklarının itirafından başka bir şey değildi. Bilimsel etkinlik yerine, kafalarını bu tür konulara takmaları, özel yaşamlarındaki eksiklik ve doyumsuzluktan başka bir şey olamasa gerek.

Yılmaz, akademik yaşamında karşılaştığı ahbap-çavuş ilişkileri ve "Ali Cengiz oyunları" arasında hep, "kişisel sorunu olanlar" diyordu ya... Aslında bu sözleriyle ima etmek istediği, ciddi kişilik sorunu olanlardı.

Kişisel ve kişilik sorunu olanlar, sorunlarını götürüp ona yüklüyorlardı anlaşılan. Bunun için de, ağababalarının emrinde, ellerine geçirdikleri zümre hakimiyetiyle Yılmaz'ın akademik yaşamını hedef tahtası ve şantaj-sabotaj konusu yapmışlardı, yapmaya da devam ediyorlardı.

Yılmaz, üniversite yönetimiyle ilişkiyi büsbütün koparmak doğru olmaz diye düşündü. Bu nedenle Hüsamettin Asabi'nin yanından ayrılır ayrılmaz, gidip diğer rektör yardımcılarından, Gökhan Pazarcı'ya da uğramayı uygun gördü. Konuyu bir de ona anlattı. Ondan, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokuluna tekrar

görevlendirilmek istemine ilişkin dilekçesinin takipçisi olacağına ve sonuç hakkında kendisine telefonla bilgi verileceğine ilişkin söz de aldı. Ama, Gökhan Pazarcı, hiçbir zaman bu sözünü yerine getirmedi.

Çiftlik Üniversitesi yönetimi, bir dilekçeye (olumlu ya da olumsuz) yanıt vermenin hukuki ve yasal sorumluluğunu taşımayacak kadar keyfiydi. Oysa, üniversite, hukuk eğitimi de veren ve yargıya yol gösteren bir kurumdu.

-8-

Ali Yılmaz, sonunda yeni görev yerine gitmek üzere yola çıktı.

Çalışma saati bitimine yarım saat kala, altı yıl önce bir dönem müdürlüğünü yaptığı Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna ulaştı. Göreve başladığına ilişkin yazı, rektörlük makamına hemen yazıldı.

Önceden tanımadığı bir yardımcı doçent meslektaşı yüksekokulun müdürüydü.

Üstüne üstlük, meslek hiyerarşisine bakın ki, göreve başladığının ikinci günü, "yardımcı doçent" müdür, "profesör" Yılmaz'ı emrindeki bölüm başkanlığına hemencecik atayıvermişti.

Yılmaz: "Benim görüşüm alınmadan nasıl böyle bir şeyi yaparsınız?"

Müdür: "Yasa gereği Hocam..."

Kuşkusuz, Yüksekokullardan Sorumlu Rektör Yardımcısı Hüsamettin Asabi ile Rektör Cabbar Esrarlı, Ali Yılmaz'ın Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna intikal edişinden, anında

haberdar olmuşlardı. Müdür, bilgiler verip gerekli talimatları almaktaydı.

Müdür, Ali Yılmaz'ın gelişiyle, kendisine bir başka önem (!) atfedildiğinin farkına vardı. Doğru bildiğinden şaşmayan, onların gözünde "dik başlı" bir profesör, kendi emri altında çalıştırılmak üzere gönderilmişti.

Müdürün, kendisinden kıdemli birinin emrine verilmesinden rahatsızlık duymaması da mümkün değildi. Ama üst yönetim böyle istemişti.

Yapılan iş, tepe üstü çevrilmiş bir piramit örneğiydi. Bu ülkede işler zaten kolay kolay bu hale getirilemezdi.

Yılmaz, üniversite yönetimine yeni bir koz vermemeyi yeğledi. Bu nedenle polemiğe girmemeye özen gösterdi. Aynı gün, yıllık izne ayrıldı.

Dönüşte (9.9.2002 günü) ilk işi, Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğüne hitaben bir dilekçe yazmak ve işleme koydurtmak oldu:

"Yüksekokulunuzda öğretim üyesi kadrosunda halen iki yardımcı doçent görev yapar ve bunlardan biri müdürlük görevini yürütürken, profesör kadrosunda görev yapan ben, Yrd. Doç. Müdür tarafından Bölüm Başkanlığı görevine atanmış bulunmaktayım.

Mevcut koşullarda yüksekokulunuzda idari görev almamın ve böyle bir görevlendirmenin, akademik yaşam, meslek hiyerarşisi ve hukukla; hiçbir kavramla, kişi, kurum ve toplum yararıyla örtüşmeyeceği inancını taşımaktayım.

Bu koşullarda, tüm idari görevlerden çekilmek ve bilimsel çalışmalar yapmak istiyorum.

Gereğini arz ederim. Prof. Dr. Ali Yılmaz."

Yılmaz, dilekçesinin birer örneğini de YÖK başkanlığına ve üniversite rektörlüğüne de gönderdi.

Bir süre sonra üniversitenin merkez kampusuna uğradığında, tanıdığı bir profesör, kendisine sordu:

-Nerdesiniz şimdi?

-Bahtiyar'da bahtiyarım.

-Ne yapıyorsun orada, dağ başında yahu?

-Düşman bekliyorum. Ama, bir türlü gelmiyor.

Şaka bir yana, bu öykü, önemli ölçüde, Yılmaz'ın Bahtiyar'lı günlerinden aldı konusunu ve malzemesini.

-9-

Ali Yılmaz, Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda haftada 14 saat ders verirken, Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda haftada 4 saat derse girmeye başlamıştı. Üstelik verdiği dersler de doğrudan uzmanlık alanıyla ilgili değildi.

Başlangıçta, Bahtiyar Meslek Yüksekokulundaki öğretim elemanlarının kullanımına ayrılan bilgisayardan yararlanıyordu.

Yılmaz'ın yoğun çalışması birilerini rahatsız etmiş olmalı ki, akademik personelin ortak kullanımındaki bilgisayar da ortadan kaldırılıverilmişti. Hiçbir açıklama yoktu. Kimbilir, belki de üst yönetim öyle istemişti.

Ali Yılmaz, sinirlerini sağlam tutmalıydı. Amaç, belliydi. Ne de olsa yüksekokullarda görevlendiriliyordu. Uzmanlık alanıyla doğrudan ilgili olmayan her türlü derse girme özgürlüğü (!) vardı; fakat uzmanlık alanıyla ilgili dersleri vermesi istenmiyordu. İşin ilginç tarafı, bu dersler, kimi zaman kadrolu bir profesöre verdirilmezken, ücret karşılığı dışardan görevlendirilen

üniversite mezunlarına verdiriliyordu: Ne de olsa burası Çiftlik Üniversitesiydi!.

Her şey, üniversite yönetiminin yönlendirmesi ve isteği altında yapılınca, kimi kime şikâyet edecekti Yılmaz.

Üniversitesinden ümidini kesse de, mesleğinde etkin ve çevresine yararlı olmanın yollarını aramaktaydı.

Yöresinin önemli ürünlerinden olan "Muzculuğu Geliştirme Projesi"ni, Rüzgârlıburun ve komşu ilçenin yerel yönetimleri, İlçe Tarım Müdürlükleri ve meslek odaları desteklemeye hazırdı.

17.6.2003 günlü yerel gazetelerde yer alan bir haberde, İlçe Tarım Müdürü (...), Rüzgârlıburun'da düzenlenen bir konferansta, ... Rüzgârluburun ve komşu ilçe kaymakamlıkları, İlçe Tarım Müdürlükleri, meslek odaları destekleri ile Prof. Dr. Ali Yılmaz'ın hazırlamış olduğu "Muzculuğu Geliştirme Projesini" başlattıklarını ifade ediyordu.

Rüzgârlıburun Belediye Başkanlığından Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğüne yazılan 6.6.2003 günlü yazıda ise şöyle denilmekteydi:

"Rüzgârlıburun ve Yöresinde Muz Üretiminde Karşılaşılan Sorunlar ve Çözüm Yollarının Araştırılması" konulu projeye hayatiyet kazandırmak amacıyla Proje Koordinasyon Kurulu 28.05.2003 tarihinde toplanmıştır.

Toplantı sonunda, Rüzgârlıburun ve yöresi için yapılan yararlı çalışmalarda her zaman yanımızda olan ve başarılı çalışmalar yapan, üniversitenize bağlı Bahtiyar Meslek Yüksekokulunda görevli Prof. Dr. Ali Yılmaz'ın, Proje Sorumlusu olmasının yararlı olacağı düşünülmüştür.

Bilgilerinize arz ederim."

Yazı, aynı gün Çiftlik Üniversitesine fakslandı.

Aradan bir ayı aşkın bir süre geçmesine ve telefonla karşı tarafın duyarlılığı sağlanmaya çalışılmasına karşın, somut bir yanıt alınamadı.

Dolayısıyla proje fiilen başlatılamıyordu.

Ali Yılmaz, ısrarlıydı. girişimi sonuçlandırmak istiyordu. Bunun için de görev yaptığı Bahtiyar Meslek Yüksekokuluna (aynı yüksekokul yönetiminin isteği üzerine) usul gereği, bir yazılı başvuru daha yaptı:

"Çiftlik Üniversitesi Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğüne

Bahtiyar

Rüzgârlıburun Belediye Başkanlığının koordinatörlüğünde yürütülmesi kararlaştırılan "Rüzgârlıburun ve Yöresinde Muz Üretiminde ve Pazarlamasında Karşılaşılan Temel Sorunların ve Çözüm Yollarının Araştırılması" konulu projenin sorumluluğumda yürütülmesi öngörülmüş ve bunun için Rüzgârlıburun Belediye Başkanlığının 06.06.2003 günlü yazısı ile Çiftlik Üniversitesi Rektörlüğünün 'Olur'una başvurulmuş; Rektörlüğün Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğünden görüş istemesi üzerine verilen yanıtta 2003-2004 eğitim-öğretim dönemi başlayana kadar anılan projede görevlendirilmemin uygun görüldüğü belirtilmişti.

Son olarak ise, yüksekokul yönetimince konuya ilişkin başvurunun tarafımdan yazılı olarak Bahtiyar Meslek Yüksekokulu Müdürlüğüne yapılması gerektiği ifade edilmiştir.

Bu cümleden olmak üzere, söz konusu projenin- hiçbir yolluk ve gündelik isteminde bulunmaksızın; Üniversitemizdeki hizmet akışına hiçbir olumsuzluk yansıtmaksızın; projenin önemi ve

halkımızın üniversitemizden ve biz bilim adamlarından beklentileri de dikkate alınarak- sorumluluğumda yürütülmesi için gereğini bilgilerinize sunarım. 04.07.2003. Prof. Dr. Ali Yılmaz. EKİ: Proje Öneri Formu (3 sayfa). NOT: Proje çok kapsamlı olması nedeniyle, değişik konu uzmanlarıyla bir araya gelerek ve onların da görüşleri alınarak proje takvimi (iş planı) hazırlanacaktır. Dolayısıyla ilişikteki Proje Öneri Ön Çalışmasının bir an önce netleşebilmesi ve uygulamaya geçilebilmesi süreci, verilecek 'Olur'la başlayacaktır. Bu nedenle şu ana kadar yapılan hazırlıklar, literatür toplama ve tarama ile sınırlı kalmıştır."

Yüksekokul yönetiminden, tabii üniversite yönetimine sorulup gerekli talimatlar alındıktan sonra, Yılmaz'ın dilekçesine yanıt geldi. İsteme, mantık gereği, "hayır" denememişti. 2003-2004 eğitim-öğretim dönemi başlayana kadar onun anılan projede görevlendirilmesi uygun görülmüştü. Verimli çalışabileceği dönemlerde yine proje alanı olan Rüzgârlıburun'da olması istenmemişti. Hem de Rüzgârlıburun Meslek Yüksekokulunda sözü edilen projeyle doğrudan ilgili bir programa işlerlik kazandırıldığı halde.

İşi bu kadar uzatmanın ve savsaklamanın altında yatan gerçek, halkın geçimi ve ülke ekonomisi açısından önemli bir projenin onlar için hiçbir şey ifade etmeyişi idi.

Ülkemizin gerçekleri zordu. Ama Çiftlik Üniversitesi bir başkaydı (!?)

657 Sayılı Devlet Memurları Yasasının 6'ncı maddesi memuru, "Türkiye Cumhuriyeti Anayasasına, Atatürk İnkılap ve İlkelerine, Anayasada ifadesini bulan Türk Milliyetçiliğine sadakatle bağlı kalkacağıma; Türkiye Cumhuriyeti Kanunlarını

milletin hizmetinde olarak tarafsız ve eşitlik ilkelerine bağlı kalarak uygulayacağıma; Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyip, koruyup bunları geliştirmek için çalışacağıma, insan Haklarına ve Anayasanın temel ilkelerine dayanan milli, demokratik, laik bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarımı bilerek, bunları davranış halinde göstereceğime namusum ve şerefim üzerine yemin ederim." şeklinde yemin eden kişi olarak tanımlar. Aynı yasanın 10'uncu maddesi amir için şunları belirtir: "Amir, maiyetindeki memurlara hakkaniyet ve eşitlik içinde davranır. Amirlik yetkisini kanun, tüzük ve yönetmeliklerde belirtilen esaslar içinde kullanır. Amir, maiyetindeki memurlara kanunlara aykırı emir veremez..." demektedir. Ancak yasada, amir tanımına yer verilirken kimlerin amir olacağı belirsizdir. Dolayısıyla amirliğe hem atayanlar hem de atananlar bu boşluktan alabildiğine yararlanıyorlardı. Hem de başta adına üniversite denen kurumda...

Var olan koşullarda, Kanun, Tüzük ve Yönetmelikleri tanımayıp hiçe sayan, maiyetinde çalışan memura veya memurlara kin ve husumetle yaklaşarak, elindeki yetkileri kişisel tatmin ve çıkarları için kullanan yöneticilere devlet memuru ya da amir denebilir mi?

Ülkesini seven, Atatürkçü ve gerçek bilim adamlarının sistematik biçimde görevlerinden uzaklaştırılmasından sonra üniversitelere genelde iki zihniyetin hâkim olduğunu söylemek mümkündür: Biri, pozitif düşünceye ve Atatürk ilkelerine düşman, el etek öpüp aldıkları fetvaya göre hareket edenler; diğeri, kendi çıkarları için yine el etek öpüp "post kapmaya"" çalışan, yeri geldiğinde üniversitelerde demokrasiyi, bilim ve

Atatürk ilkelerini savunur gibi gözükenler. İkisinin ortak bir noktası vardır: Post kavgası.

Cumhuriyetimizin en büyük eseri olan, ancak liyakate dayalı yönetim ilkelerinden gittikçe uzaklaşan üniversitelerimiz yeniden yapılandırılmak istenirken, sorunlarının, önce akademik alanda her türlü ön yargıdan ve politik kaygıdan uzak biçimde, aklı ve bilimi ön plana çıkaran bir anlayışla yeterince tartışılması ve ondan sonra yasama alanına aktarılması gerekir. Toplumun üniversitelerden beklentileri ancak böyle bir yaklaşımla gerçekleşebilir.

SON SÖZ

Ulusun genç unsurları bozuk olmaz, onlar ancak yetişkin adamlar bozulduğu zaman bozulur.

MONTESQUIEU

Gençlerin, özellikle üniversite öğrencilerinin gelecek için ne düşündüklerine ilişkin bir yazı, 12 Haziran 2003 günlü Cumhuriyet gazetesinde Mustafa Balbay'ın "Gündem" köşesinde yer aldı. Anlatılanlar şöyle:

Uzun yıllar Danimarka'da çalıştıktan sonra beldesine dönüp belediye başkanlığı seçimlerini kazanan Konya'nın Yeniceoba Beldesi Belediye Başkanı Ali Kara, Türkiye'nin en önemli sorununun eğitim olduğunda karar kılmıştır. Kafasında , benim de bir katkım olur mu düşüncesi vardır. Beldede bulunan bir genel lisenin yanı sıra, bir de meslek lisesi açılabilir mi acaba, diyor. Milli Eğitim Müdürüne gider ve düşüncesini açar. Müdürden, "İlköğretim öğrencileri arasında bir araştırma yapalım, hangi meslek dalına eğilim varsa o yönde bir meslek lisesi açabiliriz" karşılığını alır. Çalışma tamamlanınca görülür ki, öğrencilerin yüzde doksanından fazlası meslek lisesine gitmek yerine, bir pasaport alıp Danimarka'ya gitmeyi amaçlıyor.

Başkan, gençlerin Danimarka'ya gitmelerine karşı değildir; ama eğitimli gitmeleri düşüncesindedir. Öğrencilerin, aile

büyüklerinden öğrenip Milli Eğitim Müdürüne aktardıkları ise: Danimarka'ya giden Türklerin orada kayıt dışı işlerde çalışmaları ve bunun için eğitime gerek duymuyor olmalarıdır.

Aynı köşe yazısında, "eğitimin son günleri"ne ilişkin olarak Gazi Üniversitesinden 65 kişilik bir son sınıf öğrenci grubuyla bir öğretim üyesi olan Turgut Özakman arasında geçen soru-cevaplara da yer veriliyor. Ortaya çıkan tablo şöyle:

Altmış beş öğrenciden altmışı yurt dışına gitmek istemektedir. Kalan beş öğrenciden üçü, bunu, o aşamada gerçekleştiremeyeceğini; ikisi de, aile şirketinde işlerinin hazır olduğunu belirtiyorlar.

Hoca, ders verdiği öğrencilerin, ülkenin bugününe ve geleceğine ilişkin kayıtsızlıklarının nedenlerini araştırmaya da koyulur. Öğrencilerin yüzde doksanının verdiği yanıt: "Hocam, biz artık ülkenin geleceğiyle ilgilenmiyoruz. İlk fırsatta pasaport çıkartıp yurtdışına gitmek istiyoruz.."

Atatürk'ün, "Ey yükselen yeni kuşak! Gelecek sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk: onu yüceltecek ve sürdürecek olan sizsiniz." diyerek ülkenin geleceğini emanet ettiği gençler, şimdi, geleceğini kendi ülkesinde arama ufkundan ve heyecanından yoksun, kendilerini emanet edecekleri bir ülke arıyorlar.

Ülkemizde olup biten kimi işlere baktıkça insan üzülüyor ve akla bir "Temel" fıkrası geliyor:

Trafiğin ters yönde aktığı İngiltere'de Temel arabasıyla sağ şeritten giderken polisin anonsunu duyar:

"Dikkat, dikkat! Otoyolda bir araç ters yönde ilerliyor."

Üzerine gelen arabalara bakarak söylenir Temel:

"Ne biru uşağım, ne biru... Hepisu...hepisu..."

Üniversite kavramı yok edilirken atılan nutuklara ve

yazılanlara bakılınca, "Acaba biz mi ters yöndeyiz" demekten kendini alamıyor insan.

Dünyaya ve ülkeye birlikte bakınca, sistemdeki terslik daha iyi anlaşılıyor galiba.

...

Yasası zaten baskıcı olan, bu yetmezmiş gibi, yetersiz bulunan hükümleri uygulamada tehdit ve şantaj yöntemleriyle ağırlaştırılıp herkese korku salmak isteyen bir sistemin adı "üniversiter sistem" olabilir mi? Kanımızca, üniversiter sistemimizdeki sorun, en az yasal sorun kadar olması gereken başka niteliklerle de (akıl, ahlâk, demokrasi ve hukuk kültürü, yurttaşlık sorumluluğu vb.) ilgilidir. Zira, bu niteliklere sahip olan ve günübirlik çıkarları peşinde koşmayan yöneticilerin, kötü yasalara rağmen görevlerini başarıyla yapabildikleri de bilinmektedir.

Adına "Milli" denen bu eğitim sistemi, yukarıda örneği verilen lise gençlerinden %90'nından fazlasının pasaport alıp Danimarka'ya gitme ya da üniversite okuyan gençlerden neredeyse tamamının yurt dışına gitme isteğini önleyebilir mi?

"Güçler Ayrılığı" kuramını ortaya koyan Montesquieu, "Önünde kendisine engel olacak başka güç bulunmayan yönetici, yetkilerini aşabilir, özgürlükleri çiğneyebilir..." der.

Hele bu yönetici, toplumun beyni olan, demokrasi ve hukuk kültürünün eğitiminin de verildiği üniversiteyi yönetiyorsa, orada bir kez daha düşünmek gerekir.

Hukukçu Sayın Ahmet Necdet Sezer'in Cumhurbaşkanı olmasından sonra, YÖK'ün konumu ve tutumunda kısmi bir değişme gözlense de, Yükseköğretim Sistemimizin her

aşamasında, YÖK'ten rektörlüklere, dekanlıklara ve müdürlüklere kadar, hukuksuzluk artan biçimde devam etmektedir.

Türkiye'de idare mahkemelerindeki davaların oldukça önemli bir bölümü, yükseköğretim kurumlarının kendi bilim insanlarına, çalışanlarına ve öğrencilerine yaptığı hukuksuzluk, yasa tanımazlık konumuyla ilgilidir. İşinden, eğitiminden olan insanların yaşadığı dramatik olayların sonuçları, kimi zaman, ölüm oruçlarına ve cinayete kadar varmıştır. İşin vardığı boyutlar bir araştırmaya tâbi tutulursa, ortaya ürkütücü bir tablo çıkacağından kuşkumuz yoktur. Bu bağlamda, bu işin mimarlarının da her bakımdan bir incelemeye ve değerlendirmeye alınması gerekmektedir.

Fiziki büyümeye ve sayısal artışa bakarak, üniversitenin geldiği noktayı olumlu nitelemek yanıltıcıdır. Asıl dikkate alınması gereken, üniversite anlayışıdır. Öyle bir anlayış ki, içine düşürüldüğümüz toplumsal sorunlarımızı, işlevi gereğince çözme yerine, giderek çözümsüzlük noktasına taşıyan ve dahası kendisi toplumsal sorun olan bir anlayış...

Üniversitenin sürekli bir rant ve kavga alanı yapılmasına neden olan yöneticilerin yaptıkları yanlışlar ve düştükleri yanılgılar, yaşananlardan hareketle, bu kitapta bir ölçüde ortaya konulmaya çalışıldı.

İşte Ali Yılmaz'ın 23 yıllık üniversiter yaşamının yaklaşık son 7 yılı yargı yolunda geçen profesörlük öyküsünün siz okuyuculara olabildiğince özet bir anlatımı. Bu dava yolunda yapılan Bizans oyunlarının, muhbirliğin, ikiyüzlülük ve takiyeciliklerin; kullanılmaya hazır bekleyen, hak etmedikleri yerlere bir oldu bittiyle getirilince gözleri hiçbir şeyi görmeyen, hukuku, yasa ve

yönetmelikleri yok sayan kişilerce ne kadar kolay yapıldığı da...

Yaşamı boyunca bilimselliği ve bilimsel çalışmayı kendine amaç edinmiş olan Ali Yılmaz, kürsüsüz bırakılıp bilim yapması engellenir, ceza olsun diye ilçeden ilçeye koşturulup yıpratılmaya çalışılır ve onun üniversite yönetimi aleyhine açtığı tazminat davaları devam ederken, sağlığı elden gitmeden, tek yolu kalmıştı: yaşadıklarının kitaplaştırılması yoluyla şikâyetini bu kez kamuoyuna yapmak...

Ali Yılmaz bu kişisel ve özel çabayla, Atatürk'ün "... Gençler! Yürekliliğimizi güçlendiren ve sürdüren sizsiniz. Siz almakta olduğunuz eğitim ve kültür ile insanlık niteliğinin, yurt sevgisinin, düşünce özgürlüğünün en değerli simgesi olacaksınız!.. Bugün ulaştığımız sonuç: yüzyıllardan beri çekilen ulusal yıkımların yarattığı uyanıklığın ve bu sevgili yurdun her köşesini sulayan kanların karşılığıdır. Bu sonucu Türk gençliğine kutsal bir emanet olarak bırakıyorum..." sözlerine de uygun olarak, inancının ve kanaatinin gereğini yerine getirdiğini düşünmektedir.

Ülkede nice Ali Yılmazlar konumunda olanlar var. Kimi boyun eğiyor, kimi direniyor. Bu durumda İsmet İnönü'nün ünlü "Bir memlekette namuslular en az namussuzlar kadar cesur olmazsa, o memleket için kurtuluş yoktur." sözü aklına geliyor insanın.

Bu çabanın, başta üniversiter sistemimiz olmak üzere tüm kamusal alanda bundan sonra yapılacak yanlışlıkları ve düşülecek yanılgıları bir nebze de olsa önlemesi umut ve dileğimizi ifade ederken, yöremizin şairi Oğuz Oğuz'un bir dörtlüğü ile noktalıyoruz:

“Kendi çölünde boğuyor
ırmağını çoğumuz
Hani sağımızda su
solumuzda balık olacaktık
Hani ummanımız

Yılların yırtığından
akıp gidiyor insan”

Akıp gidiyor güzellikler/anlayanlara...

Mehmet Ali TESBİ

1952'de Mersin'in Anamur ilçesi Karadere köyünde doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Anamur'da, yükseköğrenimini Adana'da tamamladı.

TMO'da Ajans Müdürü, Mersin Alata Bahçe Kültürleri Araştırma Enstitüsünde Ziraat Yüksek Mühendisi olarak görev yaptı.

Fransa'da tarımın değişik alanlarında çalıştı.

Doktora öğrenimini Paris-Sorbonne Üniversitesinde yaptı.

Akademik yaşamı, 1986'da Yardımcı Doçent olarak üniversitede görev almasıyla başladı. 1991'de Doçent oldu. Bu arada Bölüm Başkanlığı, Fakülte Kurulu ve Fakülte Yönetim Kurulu üyelikleri, Yayın Kurulu Başkanlığı, Fen Bilimleri Enstitüsünde Anabilim Dalı Başkanlığı, Yüksekokul Müdürlüğü yaptı.

2002'de mahkeme kararıyla 1987'den geçerli olmak üzere profesör olarak atandı.

100'ün üzerinde bilimsel çalışması ve makalesi bulunmaktadır.

Fransızca ve İngilizce bilmektedir.

* * *

"Bugün üniversiteler o hale gelmiştir ki, eğer yaşanan yanlış, ilginç ve garip olaylara itiraz edecek bir öğretim üyesi ortaya çıkarsa, ona 'haddi bildirilmek'tedir. Ülkemizin bugününü ve geleceğini hazırlaması gereken üniversitenin öğretim üyelerini ve öğrencilerini bu anlayışla yetiştirmesi, ülkemiz için en büyük tehdittir."

"Bugün ülkemizde profesör olmak için, her zaman, fazla bilimsel çalışma yapmaya ve hatta kitap yazmaya bile gerek yoktur. Eğer düzene uygun bir kafanız varsa, 'dalkavukluk sanatı'nı iyi biliyorsanız, hele hele 'ayak oyunları'nda ustaysanız en kısa yoldan profesör olabilirsiniz; ama bilim adamı olamazsınız."

"...arkadaşlarına söyle, Prof. Dr. Cabbar Esrarlı tek oy bile alsa, rektör o olacaktır. Boşuna macera aramasınlar!"

"Cumhurbaşkanı'na sunulan listede, dünya üniversite tarihinde pek eşi ve benzeri görülmeyecek bir dahiyane buluş (!) uygulanmıştı: Cabbar Esrarlı'nın dışında seçime katılan hiçbir adayın adı listede bildirilmemişti; bunun yerine, üniversite camiası tarafından hiç bilinmeyen iki isim eklenmişti."

"Rektörün atanma biçimi, daha başta, olacakların habercisiydi."

"Ülkede nice Ali Yılmazlar var. Kimi boyun eğiyor, kimi direniyor. Bu durumda İsmet İnönü'nün ünlü 'Bir memlekette namuslular en az namussuzlar kadar cesur olmazsa, o memleket için kurtuluş yoktur.' sözü aklına geliyor insanın."

ISBN 975-288-698-1

226 36 60 Mersin